

Nếu Em Khóc

Contents

Nếu Em Khóc	1
1. Chương 1: Phàn Vũ	2
2. Chương 2: Nước Mắt Của Phàn Vũ	7
3. Chương 3: Rạn Nứt	13
4. Chương 4: Nhàu Nhĩ	19
5. Chương 5: Anh Trai	24
6. Chương 6: Lỗ Hổng	31
7. Chương 7: Triển Huy, Đừng Khóc...	36
8. Chương 8: Hé Lộ	40
9. Chương 9: Không Thở Được	45
10. Chương 10: Vạch Trần	50
11. Chương 11: Về Nhà	53
12. Chương 12: Hạnh Phúc Rất Gần, Rồi Lại Rất Xa	58
13. Chương 13: Triển Huy, Cậu Có Phải Là Gay Không?	63
14. Chương 14: Đúng, Tôi Thích Phàn Vũ!	67
15. Chương 15: Vách Đá	71
16. Chương 16: Trong Kẹo Giấu Dao	77
17. Chương 17: Thăm Tù	81
18. Chương 18: Lần Đầu Tiếp Khách	86
19. Chương 19: Lúc Quay Đầu Lại, Mọi Chuyện Đã Không Thể Khử Hồi	90
20. Chương 20: Cảm Ơn Lữ Thu	93
21. Chương 21: Yêu	97
22. Chương 22: Tàn Trang Nổi Diên	101
23. Chương 23: Tàn Trang Nổi Diên	104
24. Chương 24: Lộ Diện	107
25. Chương 25: Trời Hết Mưa, Chưa Hẳn Là Đã Nắng	110
26. Chương 26: Tôi Cũng Sẽ Rơi Lệ	116

Nếu Em Khóc

Giới thiệu

Nguyên tác: Nhĩ lưu lệ thì ngã hội khóc Biên tập: SC1902 Thể loại: Đàm mĩ, hiện đại, ngược luyến tàn tâm (ngiên về t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-khoc>

1. Chương 1: Phàn Vũ

Mưa rồi, tuyệt thật đấy!

Từng giọt mưa lớn rơi vào khung cửa sổ, làm ướt đầm mảnh rèm. Tôi nhào qua đóng cửa sổ lại, trong phòng rất nhanh lại oi cái mùi đất.

Chẳng bao lâu sau từ bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, lúc này có thể là ai nhỉ? Tôi mở cửa, từng trận mưa lớn rất nhanh tạt vào mặt, đưa mắt nhìn người đứng nơi đó đang cầm trong tay một mớ quần áo, nước nhỏ tanh tách, thì ra là hần cũng đang ướt sũng cả người, tóc bết lên trán, từng giọt nước rơi xuống tạo thành vệt, híp híp mắt, có lẽ mưa quá to rồi.

Tôi nhận ra, đó chính là mớ quần áo của tôi ở sân phơi. Đưa tay giật mớ quần áo từ tay hần, hần hơi ngẩn người một chút, vài hạt kinh ngạc rơi trên mặt, hần cũng là bị tôi giật mớ quần áo nên hơi bước lên phía trước, sau đó cúi đầu, tôi nhanh chóng sập cửa lại.

"Anh Triển Huy." Tôi nghe thấy thanh âm của hần theo tiếng sập cửa cùng nhau truyền vào.

Tôi không lên tiếng, nhưng là cả cơ thể cách cửa cũng không xa. Hần im lặng không nói nửa lời, nhưng loáng thoáng cũng không rời đi.

"Làm sao?" Tôi lạnh nhạt hỏi một câu.

"Có thể cho tôi mượn chút tiền được không?"

Tôi ngẩn ra.

"Đông Đông bị bệnh." Hần vội nói.

Lúc tôi nghe hần nói như vậy thật sự là vô cùng muốn nói một câu, nên chết mới phải! Nhưng tôi không nói, tôi lười cùng người kia nói chuyện. Kiểu cách của hần như vậy làm tôi thấy ghét, hần đâu phải không có tiền, quần áo giày dép đều là nhãn hiệu nổi tiếng, nuôi một con chó vạn đô, hằng ngày đều ăn thức ăn cao cấp, hần nếu là người nghèo khổ cơ hần mà còn ráng nuôi một con chó như thế, tôi thật khinh bỉ vạn phần! Thế nên con chó này nên bệnh chết đi, bớt rách việc!

Tôi nhớ những gì hần ăn hằng ngày, ngay cả đáng dấp giống đồ ăn nửa phần cũng không có, một bữa cơm cũng chẳng quá mấy đồng xu. Người này, tôi thật sự không hiểu được.

Hần tuổi còn nhỏ không thành vấn đề, mặc dù hần chỉ mới 20 tuổi, bất quá 20 tuổi đã không phải là trẻ nít nữa, muốn chó không muốn sống? Thật nực cười!

Tôi đứng cách bên kia cửa nói "Gần đây tôi cũng eo hẹp."

Hần ở cửa "À" một tiếng, tựa hồ còn muốn nói điều gì nữa nhưng chung thủy vẫn rời đi.

Tôi đem quần áo thấm nước mưa giặt lại một lần, từ trong phòng vệ sinh bước ra lại phát hiện trong phòng ánh mặt trời chiếu khắp, bà nội nó, thời tiết kiểu m* gì đây?

Chẳng quần áo phơi trong sân, sau cơn mưa bầu không khí trong sân thật ẩm ướt, tôi nghiêng đầu nhìn cánh cửa viện cách không xa kia, không có tiếng người, cũng không có tiếng chó sủa. Nhắc tới, con chó kia cũng không già lắm, hơn nữa, cũng được cho là đẹp đi, giống như ông chủ của nó vậy, sạch sẽ vô cùng.

Con chó hay sủa tên Đông Đông. Còn hần tên Phàn Vũ.

Tôi không thích Phàn Vũ lắm, mặc dù tôi là chủ nhà của hần. Cũng là lỗi của tôi, lúc hần muốn thuê căn viện này, tôi đã rất ấn tượng bởi sự sạch sẽ và ánh mắt trong suốt của hần. Thế là thuê!

Sau đó có một hôm, tôi có bạn đến thăm, người kia có gặp Phàn Vũ, Phàn Vũ bảo hần là gay.

Tôi biết gay là gì, đây là một từ càng lúc càng lưu hành khắp đại lục.

Tôi không thích hần không phải bởi hần là gay mà bởi vì hần không có đạo đức, không biết liêm sỉ. Nói vậy tuy có quá đáng, đôi lúc tôi gạt những lời bạn tôi nói qua một bên, nhưng mà bạn tôi cùng hần không quen

biết, hẳn lại cùng tôi cũng không quen không biết, bạn tôi không cần phải bôi xấu hẳn, không cần nói dối về mấy chuyện đó để gạt tôi. Hẳn biết, tôi cũng không cần chút tiền đó để cuộc sống dễ thở hơn.

Bởi vì hẳn là gay, cho nên, hẳn có bạn trai.

Thật không may, bạn trai của hẳn đã qua đời.

Nghe loáng thoáng đâu là bạn trai hẳn biết hẳn đi làm trai bao, tức đến nỗi tự sát, từ mười mấy tầng lầu nhảy xuống.

Tôi cùng bạn trai hẳn cũng không có quen biết, nhưng tôi ghét cay ghét đắng Phan Vũ.

Đến nỗi hẳn tại sao lại mang Đông Đông đến nơi này, thu nhập thất thường, ảm đạm không thể bảo đảm, tôi cũng không biết. Có lẽ là cái chết của bạn trai hẳn khiến hẳn không thể nào thanh thản mà tiếp tục đi kiếm phần tiền bản thủ kia.

Chắc đây chỉ là nhất thời.

Bởi vì hẳn còn hư vinh, nếu không sẽ không nuôi một con chó quý giá như vậy.

Căn nhà mặc dù nhìn không hề sầm uất nhưng luôn nằm trong những tứ hợp viện tiêu chuẩn nhất của Bắc Kinh. Vốn là tôi cũng không cần thiết phải cho người khác mượn, tôi có công việc nhưng không đi chín về năm như người khác.

(Đi chín về năm: ý anh là đi làm hành chính, sáng 9h > chiều 5h)

Tôi là một người mẫu. Nghe thì sang vậy thôi thế nhưng tất cả chẳng qua chỉ là bề ngoài.

Ngày đó lúc nhìn thấy hẳn ở đầu hẻm, tôi đầu tiên chính là bị con chó kia hấp dẫn, từ lúc cha sinh mẹ đẻ tôi cũng chưa từng nhìn thấy một con chó chảnh cừu nào đẹp như vậy. Khi đó Phan Vũ cùng Đông Đông nép ở nơi đó, giống như hai con chó chứ không phải một con.

Thời điểm tôi mở cửa, bọn họ đang đứng ở dưới thềm, sau đó tôi nghe hẳn hỏi “Thưa anh, nơi này anh có cho thuê không?”

Tôi quay đầu toan khép cửa thì thấy ánh mắt của Phan Vũ đang nhìn tôi, nói thật, rất lâu rồi tôi chưa thấy ánh mắt ai trong treo như thế, ánh mắt kia có khát vọng, có hỏi, có chờ mong, nhưng hơn hết chính là trong treo.

Mới đầu tôi cứ nghĩ hẳn là sinh viên đại học, sau đó mới biết thật ra không phải.

Tôi hẳn nên là đuổi thẳng hẳn đi ra ngoài đi, nhưng mà mỗi lần muốn mở miệng lại phải dừng bước với ánh mắt kia.

Tiền mượn phòng, hẳn trả rất đúng hạn.

Hôm nay, cũng là lần đầu tiên hẳn hướng tôi mượn chút tiền.

Tôi nghĩ nếu như đây là lần thứ hai hẳn hướng tôi mượn tiền, tôi sẽ không ngại mà nói cậu cuốn xéo ngay đi!

Đêm nay, tôi và đứa bạn dùng bữa tối. Lúc ra về vừa vặn nhận được cuộc điện thoại của ba mẹ, hai người đang ở Canada với chị tôi, họ tựa hồ đã rất quen thuộc với cuộc sống ở nước ngoài. Đương nhiên là hai người vẫn là vô cùng không yên tâm với tôi. Bọn họ cho rằng công việc bây giờ của tôi tương đương với thất nghiệp. Mẹ muốn gửi tiền trợ cấp cho tôi nhưng tôi lại thẳng thừng nói với mẹ rằng bà hãy nói với chị, tôi sẽ gửi lại tất cả tiền trong tài khoản.

Thì đương nhiên, đây chỉ là ngoài miệng cậy mạnh thôi. Thu nhập trước mắt không thành vấn đề, ăn chơi giải trí cũng không thành vấn đề, mà hơn hết, mọi việc đều rất ok, đây mới chính là vấn đề.

Căn viện kia đèn vẫn sáng, tôi ngó băng quơ qua một cái, cửa là đang đóng. Nhớ tới ban nãy tôi không cho Phan Vũ mượn tiền, bây giờ có chút không an, mặc dù lúc ấy tôi nghĩ lí do tôi đúng 100%.

Nhìn hộp cơm trong tay, bên trong tựa hồ như có chút đồ ăn, tôi nghĩ ngay đến Phan Vũ, thế là tôi gõ cửa.

Một lúc lâu sau cửa mới mở ra. Phan Vũ nhìn tôi, ánh mắt có chút âm u, hần thù dai thật!

Tôi đưa hộp cơm trong tay "Đây là một ít xương sườn, cậu cho Đông Đông ăn đi." Tôi ngó bên trong một cái, Đông Đông đang nằm trong ổ của nó, hai người chủ tớ thật giống nhau đều không có một chút tinh thần nào cả.

"Nó khá hơn chút nào không?"

Tay Phan Vũ còn vịn trên khung cửa, gật đầu nói "Tốt hơn nhiều rồi, bác sĩ nói không có vấn đề gì quá lớn." Hần lại theo thói quen cúi đầu, nhìn chân của mình. Quần của hắn đang mặc hẳn là quần Levis đi, giày đang đi là đôi Stan Smith của Adidas nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn không nhận hộp xương trong tay của tôi.

Tôi ngượng ngập đem hộp xương bỏ xuống, quay người trở về nhà. Sau đó tôi nghe tiếng cửa phòng hắn đóng lại, còn có mấy tiếng chó sủa.

Ngủ thẳng một giấc tới sáng, bị điện thoại réo inh ỏi, tôi liền nhớ ra hôm nay tôi phải đi chụp hình cho một tạp chí quần áo. Rửa mặt xong, tút lại cả người, nhìn trong gương thấy thật ưng ý thì tôi mới đi ra khỏi cửa. Vừa ra liền thấy Đông Đông đang ở trong sân, tinh thần thật tốt.

Tôi bước tới, Đông Đông chạy quanh tôi một vòng, tâm tình vui vẻ kêu nó một tiếng, "Đông Đông, nhảy một cái xem." Tôi từng thấy Phan Vũ nói với nó như vậy, quả nhiên, Đông Đông nhảy nhẩy một cái.

Phan Vũ đại khái vẫn còn nhớ "mối thù mượn tiền" hôm qua, lúc tôi đi ngang qua phòng hắn, hắn vẫn là đang hướng mặt vào bên trong.

Tôi muốn nhắc chân bước ra ngoài, thì dưới trên đùi bỗng nhiên bị một cái gì đó kéo, cúi đầu nhìn, thì ra là Đông Đông đang cắn vào gấu quần tôi.

"Buông ra, mi cắn cái gì mà cắn!" Tôi nạt nó.

Đông Đông lì lợm vẫn không nhả.

"Đông Đông, qua đây." Một thanh âm từ trong nhà truyền tới, Phan Vũ đang ngồi ở trên giường, lập tức Đông Đông liền vọt về, hai người chủ tớ cọ quẹt nhau một hồi.

Tôi đi thẳng ra cửa luôn. Tự nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, lại bước ngược về.

Trong phòng, Phan Vũ lại nằm trên giường, Đông Đông vẫn còn đang luẩn quẩn bên hắn.

"Đông Đông, tớ không có sao, ngủ một lát nữa thì không có sao đâu. Cậu quên rồi à, Kiều ca thích nhất là ngủ, tớ cũng không gọi nổi, phải không nào? Lúc cậu đói bụng, đều là tớ đút cho cậu ăn đấy, nhớ không?"

Đông Đông tựa hồ như nghe hiểu, liền phụ họa sủa hai tiếng.

Hắn bệnh à? Tôi đang buồn bực, bỗng nhiên nghe tiếng điện thoại hắn reo. Hắn vội nghe điện thoại, sau đó lập tức liền truyền tới thanh âm kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

"Thật sao? Tôi đến ngay đây!" Dứt lời, cơ hồ như hắn từ trên giường phóng xuống đất, đột nhiên hắn lão đảo, suýt nữa là té xuống nhưng lại vịn được thành giường. Đông Đông lại ăng ăng kêu hai tiếng.

Tôi quay người đi ra phía ngoài. Người này, rõ ràng không có sao.

Trời nóng thế này mà lại phải chụp ngoại cảnh, còn bắt buộc phải bày ra biểu tình lãnh khốc, may là xung quanh có người giúp đỡ tôi chụp hình, giờ tám bắt sáng.

"Bắt sáng sao lại rung rung, qua phải, qua phải một chút." Thợ nhiếp ảnh kêu lên.

Tôi mới vừa bày ra một vẻ mặt trông khá ổn, nhiếp ảnh gia lại kêu

"Bắt sáng đứng yên!"

Tôi không nhịn được nhìn về phía người bắt sáng, hắn đang giờ tám bắt sáng lên nên tôi căn bản vẫn không thấy được mặt hắn, chỉ nhìn thấy hai cái chân hắn, cùng một đôi Adidas đá bóng cũ rách. Đầu óc tôi lập tức căng thẳng, sau đó tôi hướng về phía người bắt sáng, kêu hai tiếng "Phan Vũ?"

Hắn quả nhiên từ sau tấm bất sáng lộ ra nửa cái mũi bóng chày, nhìn tôi cười.

"Gia gia, nhìn ông kính giùm con!" Có người đứng bên cạnh đổ mồ hôi hột nhắc nhở.

Tôi bắt đầu tập trung lại, bày ra mấy pose chuyên nghiệp.

Mới vừa đứng chưa được bao lâu, tôi lại nghe một tiếng rên khẽ, sau đó có người ngã xuống cách chỗ tôi không xa. Đưa mắt nhìn liền phát hiện mũi bóng chày hắt lún lún một bên, chiếc áo phông trắng lại có một dãy số thật to quái dị. Trên mặt Phàn Vũ đều là mồ hôi, miệng hé mở, chân mày vằn vẹo thành một đoàn đang bất tỉnh nhân sự.

Tôi hốt hoảng chạy tới, lúc này mới có tiếng người kêu "Có người cảm nắng!"

Luống cuống cầm lấy khăn bông cùng nước suối ướp lạnh, tôi đem nước đổ trên khăn bông, ôm hắn từ dưới đất lên, cẩn thận lau mặt hắn, sau đó tới cổ rồi cuối cùng là cánh tay.

Đột nhiên tôi nhìn thấy cổ tay hắn có một miếng băng cá nhân nhưng vì mồ hôi chảy quá nhiều nên bung ra một nửa, một vết tích màu đỏ sậm ngay chỗ tĩnh mạch đập vào mắt tôi.

Phàn Vũ!

Tôi kêu tên hắn.

Hắn bị tôi xốc lên xe, ngồi trong máy điều hòa hồi lâu mới tỉnh lại. Khi mở mắt, người đầu tiên hắn thấy chính là tôi.

Tôi gọi hắn, "Phàn Vũ",

Hắn nói băng quơ, "Tôi thật không nghĩ tới anh lại là người mẫu đó."

...

Phàn Vũ...

Ừ?

Phàn Vũ một bên trả lời tôi, một bên hướng người đưa thức uống cho hắn cười cười – chị Thư. Chị Thư hỏi hắn có sao không, hắn liền bảo không sao không sao. Hắn là loại người mà đối với người nào cũng cười híp mắt, chỉ cần người đó tiến vào tầm mắt hắn, hừ.

Phàn Vũ cầm cúi ăn KFC mà tạp chí xã cho, đem cánh gà gặm đến nỗi sạch không thể tin được, một chút thịt thừa cũng không thể tìm ra.

"Trên cổ tay cậu... Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Tôi hỏi rồi nhìn chằm chằm vào cổ tay đã gỡ miếng băng kia ra của Phàn Vũ.

"Ồ, cái này..." Hắn lại toét miệng, "Không gì cả."

Tôi nghi rằng hắn chính là vì chuyện Đông Đông bệnh mà đi bán máu, nhiều đến nỗi có thể bất tỉnh nhân sự.

Tôi lại lo lắng hắn làm chuyện không thể tha thứ được, như trước kia.

"Anh Triển Huy này, lúc chụp hình nhìn anh thật ngẫu nha." Phàn Vũ vừa ăn khoai tây nghiền vừa nói, "Lúc tôi mới tới cũng không nhận ra đó là anh đâu."

"Cậu làm sao lại tới chỗ này?"

"Chị Vu tìm giúp tôi đó, chị bảo nơi này đang tạm thời thiếu phụ tá, vừa vặn trước kia tôi cũng có làm qua." Hắn lại ăn sạch đĩa khoai tây nghiền, sau đó bắt đầu uống nước. Dáng dấp hắn thanh tú xen lẫn một chút ngây thơ, trên người vẫn còn vương hơi thở của một đứa trẻ. Tất cả cộng với ánh mắt trong suốt đặt trên người hắn, mọi thứ đều hòa hợp đến kì lạ.

Tôi nhìn cổ tay hắn lại một lần nữa, vết đỏ kia... Hắn trông tôi một cái rồi nói hắn phải đi mua thức ăn cho Đông Đông, dạo này con chó kia ăn cực kì nhiều.

Buổi chiều, tôi lại tiếp tục chụp hình, tuy hẳn trông có vẻ bình thường nhưng tôi vẫn cảm giác đôi chân kia có thể khuy xuống bất cứ lúc nào. May mà hẳn không có.

Sau khi xong xuôi, tôi thấy Phan Vũ ôm một túi thức ăn cho chó thật to chạy như bay...

Tối nay, tôi được bạn học cũ mời đi ăn cơm. Tôi không thể từ chối được người bạn từ thời tiểu học vẫn còn giữ liên lạc tận bây giờ, căn bản, bây giờ ai cũng lớn rồi, có đứa còn có cả con, một đứa còn có cả cháu nữa cơ. Ai cũng có nghề nghiệp, mỗi lần họp mặt đều không dễ dàng gì. Cũng may, chúng nó cũng không bạc bẽo, nếu rảnh việc cơ quan lẫn việc gia đình thì cuối tuần đều tụ họp lại một chỗ không say không về.

Hôm nay tôi nhìn thấy cô cách cách ngày ấy, cô cách cách này là Mẫn tộc, nghe nói nếu như Đại Thanh vẫn còn tồn tại tới bây giờ, khéo chừng cô ấy đã nắm Chính Hoàng Kỳ. Vị cách cách ấy tên Vu Song.

Cô cách cách ấy là bạn cùng thời cấp hai với tôi, chưa kịp tốt nghiệp đã bị người ta đưa đi nước ngoài đọc sách rồi. Sau đó, chúng tôi bị cắt đứt liên lạc, nghĩ lúc đó chúng tôi cũng đã từng mập mờ qua vài lần, cũng có chút hương vị "thanh xuân" manh nha rồi.

Cô bây giờ ăn mặc thật giống phụ nữ phương Tây, đi trên đường cũng tương đối hào phóng. Tôi thích phụ nữ như vậy, chỉ ít, đôi lúc tôi chột dạ chuyện xưa cô ấy cũng không để ý.

Tôi cùng cô ấy cũng ngầm hi vọng có thể nối lại đoạn tiền duyên ngày bé.

Tình cảm ái mộ của Vu Song đối với tôi cũng không chút che giấu, cô nói ngày ấy bị tách ra khỏi tôi, cô đã buồn lắm vậy mà ngày trở về thấy tôi đã trưởng thành, cô lại thấy đặc biệt vui vẻ.

Vị cách cách này trở mã cũng không tệ, chẳng qua là còn thiếu thiếu thứ gì đó, không biết nữa.

Lúc tôi lết được về nhà thì đã trễ lắm rồi, phòng Phan Vũ đèn đã tắt từ lâu. Tôi đi thẳng về phòng, tắm một cái rồi ngủ thẳng tới sáng.

Ngày thứ hai, vẫn phải chụp hình. Mới hừng sáng, tôi nhìn thấy Phan Vũ ngồi ở nơi đó chơi với Đông Đông cực kì vui vẻ, đương nhiên, Phan Vũ đã khôi phục không tệ chút nào. Nhìn ánh nắng mặt trời chiếu vào người một đứa trẻ to xác cùng một con chó nô đùa ngây thơ, tôi đột nhiên thấy thật ấm áp. Vừa đánh răng vừa nhìn bọn họ, Phan Vũ thấy tôi liền nói

"Sáng nay tôi mua sớm, có mua cho anh một phần."

Tôi dựa vào khung cửa, mồm miệng đầy bọt ồm ồm hỏi "Cái gì mua sớm?". Bà nội nó, thật mất hình tượng mà!

"Bánh mì kẹp thịt."

Nghe tạm được đấy, tôi gật gù đầu. Sau đó tôi quay lại phòng tắm rửa mặt cạo râu. Xong xuôi, tôi đi ra ngoài và nhận lấy túi thức ăn trong tay Phan Vũ.

Đông Đông chứng tỏ nó là một con chó ngoan, tuy mũi đánh hơi được mùi thịt thơm phức nhưng nó vẫn không kêu tiếng nào.

Tôi cắn hai cái, bánh mì gì mà khô thế không biết. Phan Vũ ở cuối sân đang giặt quần áo bằng tay, thấy thế, tôi liền nhắc nhở hẳn "Đừng giặt tay, trong viện tôi có máy giặt đấy."

Hắn quay đầu hướng tôi cười, "Lỡ xong rồi a.". Chỉ chốc lát sau, Phan Vũ đã đem quần áo chẳng dây phơi trong sân. Hắn quay đầu ngược ánh nắng ban mai trong trẻo hỏi tôi "Triển Huy, anh có quần áo nào cần giặt không? Đưa đây tôi giặt cho."

Tôi thấy phớt phơ trên dây phơi toàn là hàng hiệu, bỗng nhiên nghĩ tới những chuyện hắn đã làm để kiếm tiền mà tôi không biết.

"Không có."

Thanh âm cũng như tâm tình của tôi nhanh chóng đông cứng lại. Tôi quay đầu trở về phòng, đem bánh mì nướng hẳn mua cho toàn bộ vứt hết vào thùng rác...

Chính Hoàng Kỳ: tên đơn vị hành chính cũ, một trong bát kỳ thời nhà Thanh.

2. Chương 2: Nước Mắt Của Phàn Vũ

Giờ nghỉ ngơi sau khi chụp hình, tôi thấy Thư tỷ đang cùng Phàn Vũ nói chuyện. Trên mặt Phàn Vũ đều là nghiêm túc hiếm thấy, hẩn ngược mắt nhìn cái bánh hamburger cắn dở trong tay tỉ ấy. Tôi cũng đứng cách bọn họ không xa thế nên mấy lời Thư tỷ nói tôi đều nghe được rõ ràng.

"Chị biết hoàn cảnh của cậu, cậu yên tâm đi, không ai biết cậu ở chỗ này đâu, huống chi chỉ mới mấy ngày. Bất quá cậu cũng đừng quá cứng đầu có được hay không? Bây giờ cậu vẫn còn nhỏ, tránh được hôm nay không tránh được cả đời. Một ngày ba bữa còn không lo nổi lại còn nuôi con chó kia. Nghe nói nó là thứ cực kì kén ăn. Cậu nhin đói để cho nó được no, cậu có thấy có lỗi với chính bản thân cậu không? Bây giờ chính bản thân cậu cậu còn không lo được, cậu còn không đem nó bán đi? Vả lại, cậu đắc tội ai tôi không biết, nhưng bán nó đi cậu cũng đâu nhất thiết phải trở về nhà."

Phàn Vũ cúi đầu.

Ánh mắt Thư tỷ nhìn hẩn xót xa vô cùng.

"Bằng không, cậu bán con chó đó cho tôi đi, tôi sẽ cố gắng lo cho cậu một khoản tiền để về nhà..."

"Không cần." Phàn Vũ nói, "Đồ của Kiều ca, em sẽ không bao giờ bán."

"Đừng ngốc nghếch nữa, cuộc đời cậu còn rất dài!"

"Em của trước kia đã chết rồi. Nếu không gặp anh ấy, bây giờ em vẫn còn đang làm trong hiệu ăn kia, chị đừng cố gắng thuyết phục em nữa."

"Thế còn chuyện kia, cậu định xử lí như thế nào?" Thư tỷ tựa hồ có chút gấp, hai hốc mắt hoe hoe đỏ.

"Em không làm gì sai hết." Trên mặt Phàn Vũ là một biểu tình quật cường một cách cố chấp.

"Đứa ngốc, không làm sai thì không làm sai! Thế sao cậu lại không muốn trở về hả?"

"Không muốn."

"Còn lưu luyến Bắc Kinh?"

"Đúng vậy. Nếu chị ép em trở về, em sẽ trốn mà quay lại đây. Hơn nữa, em đã đáp ứng Kiều ca, sẽ ở đây mãi mãi..."

"Nhưng bây giờ và lúc đó không giống nhau!" Thư tỷ thật thay hẩn đốt lửa trong lòng.

"Cũng thế thôi! Không có gì không giống cả!"

Tôi thật không nhìn ra, Phàn Vũ là một người quật cường lẫn cứng đầu như thế. Bình thường, dáng vẻ hẩn luôn là một bộ ngượng ngùng xấu hổ, nhìn ai cũng cười híp mắt, hẩn nhìn ai một cái thì người đó liền cảm thấy như có hoa nở trong lòng.

"Phàn Vũ, chị biết, Trương Kiều chết như vậy cậu..."

"Đừng nói nữa, Thư tỷ." Phàn Vũ lắc lắc đầu "Em thật xin lỗi anh ấy."

Quả nhiên, lời bạn tôi ngày ấy không phải là nói dối. Tôi lặng lẽ rời đi, lười nghe hai người bọn họ nói chuyện tiếp.

Vu Song hẹn tôi qua nhà. Tôi đương nhiên là vui sướng bay qua ngay. Vừa mở cửa, tôi liền thấy cô ấy mặc một chiếc áo lót căng chặt với một cái quần bó đáy ngắn. Trên cổ đeo một sợi dây chuyền có mặt khá to, trễ đến khe ngực, cổ tay cổ chân cũng vậy. Mái tóc uốn thả tự nhiên nhưng không loạn, mắt có hai cái quầng thâm nhàn nhạt.

Ể, bây giờ đang thịnh hành mắt có quầng thâm như vậy à, tôi đi đâu cũng thấy phụ nữ có hai cái quầng thâm trên mặt như thế.

Cô ấy nói tôi thật biết đùa, đây là trang điểm theo kiểu mắt khói rồi hỏi tôi có phải là người mẫu thật không vậy.

(Ý chị là anh là người mẫu mà không biết người ta trang điểm theo kiểu gì.)

Tôi bảo tôi không biết rồi uống một hớp cà phê đá.

Vu Song cơ hồ nằm ở trên người tôi, cơ thể đầy đặn, mùi nước hoa vừa ngửi đã biết là đắt tiền nhưng đối với mũi tôi chỉ đơn giản tạm được. Đôi hoa tai thỉnh thoảng lại quét lên mặt tôi. Tôi nhích người xa cô ấy ra một chút, Vu Song cười như không cười nói "Vẫn lạnh lẽo thế là sao đây?!"

Sau đó cô cách cách này nhìn tôi chằm chằm với một ánh mắt nghiêm túc hẳn "Có bạn gái?"

"Em hỏi cái này có nghĩa là gì?" Tôi cố ý hỏi.

"Nếu anh không có thì em làm."

"Nếu có thì sao?"

"Vẫn làm."

Câu trả lời này của Vu Song khiến tôi nhìn cô với cặp mắt khác xưa, thời gian tôi luyện bên nước ngoài khiến cô mang một cỗ hoang đại khó tả.

Vu Song mang tôi đến một quán rượu, bảo bạn bè lâu ngày không gặp nên muốn nhấp môi tí. Tôi vốn không muốn đi, tôi chỉ muốn về nhà nhưng cô ấy cứ sống chết hết lời lại kéo khiến tôi không thể không đi.

Trong đầu tôi cứ tưởng nơi đây sẽ là huyền ảo lắm nhưng không ngờ lại khá yên tĩnh. Vu Song nói, chủ nơi đây là chị của cô ấy, người chị kia còn chưa tới, tôi đã thấy anh họ của cô ấy lượn tới.

"Anh họ em, Lạc Kỳ." Vu Song giới thiệu, lại kéo cánh tay nói "Đây là Triển Huy."

Lạc Kỳ nhìn tôi cười một chút, sau đó y cười một tiếng. Bên má phải người này có một cái má lúm đồng tiền, điều đó không ảnh hưởng đến khuôn mặt xinh đẹp của y. Gương mặt này sinh ra là để cho người khác quên, bởi vì nó quá thực rất xuất sắc.

Hắn nhìn tôi nói "Khiến Vu cách cách thua thiệt rồi."

Vu Song dùng gót giày đá hắn một cái.

Lạc Kỳ với tôi là hai người xa lạ, ở chung một chỗ nhưng cũng không nói nhiều. Vì thế tôi ngồi cả buổi chỉ thấy Vu Song đang không ngừng nói chuyện, sau đó có mấy người tới, tuổi tác cũng xấp xỉ chúng tôi. Cuối cùng, chủ quầy rượu – chị của Vu Song cũng tới. Chị ấy tên Lữ Thu, khó trách cái quán này tên Green Autumn. Lữ Thu không thích chúng tôi kêu chị bằng chị, chị chỉ thích chúng tôi kêu Lữ Thu. Không thể không nói, Lữ Thu là loại người mà đối với bất kì người đàn ông nào cũng có sức hấp dẫn không nói nên lời. Ôn nhu mà không mất tự nhiên, quyến rũ mà không nói năng tùy tiện, thành thực nhưng cũng không già dặn. Dĩ nhiên, chị còn có một khuôn mặt xinh đẹp.

Mới đầu, tôi tưởng chị là bạn gái Lạc Kỳ, sau đó Vu Song nói cho tôi biết thật ra chính là Lạc Kỳ đối với Lữ Thu tương tự đơn phương lâu rồi. Thật ra, Lữ Thu cũng có người đàn ông của chị ấy, chỉ là không biết người đó ở đâu.

Tụ họp ở đây là bởi vì hôm nay Lữ Thu có sinh nhật của một người bạn, mà người kia cũng không xuất hiện. Tuy Lạc Kỳ đối với Lữ Thu tương tự đến tận xương tủy nhưng cử chỉ của y vẫn rất thận trọng lẫn kiềm lời.

Ăn uống xong, tôi đi về nhà. Vu Song ở lại chơi với chị cô ấy còn Lạc Kỳ xưng phong mang xe y chở tôi về.

Mở cửa, tôi thấy Phần Vũ đang ngồi trong sân, u mê nhìn trời. Tôi đi tới, đứng bên cạnh hắn, nhìn thấy bóng hắn đổ dài lẻ loi trên sân. Ngửa đầu nhìn lên, ngoại trừ bầu trời đêm trong suốt cùng dải ngân hà vắt ngang qua, thì cái gì cũng không có.

Đông Đông nằm một bên, cũng yên lặng.

Tôi định rời đi, chợt nghe Phần Vũ khe khẽ nói "Người chết rồi, sẽ biến thành những ngôi sao trên kia sao?"

Tôi quay đầu lại, vẫn thấy hắn đang nhìn trời.

Tự nhiên tôi thấy hơi khó chịu trong lòng, "Nếu thế thì sao chắc ngập bầu trời rồi!"

Hắn giống như là chưa kịp phản ứng, ngơ ngẩn nhìn tôi, sau đó liền cười "Triển Huy, anh về rồi à?"

Hắn gọi tên tôi bằng một giọng thật vui mừng như thế.

Tôi ừ một tiếng sau đó quay bước về phòng.

"Anh Triển Huy này."

"Sao?" Tôi cũng không quay đầu lại.

"Tiền mượn phòng tháng này." Hắn hai tay đưa tôi, tôi nghiêng đầu nhìn tiền trên tay hắn. Nhớ tới lần trước, Phan Vũ từ tay Thư tỷ nhận hai trăm khối, coi như là tiền của việc bắt sáng. Tôi cho hắn mượn nhà với giá năm trăm khối một tháng, rõ thể là bởi tôi từ bi quá đó thôi. Nếu không, muốn ở tứ hợp viện này ít nhất tiền đóng cũng phải trên ngàn.

Tôi nhận tiền cầm trong tay, vu vơ hỏi "Cậu để dành à?"

"Ừ." Hắn cười, "Thức ăn cho Đông Đông tôi cũng đã mua rồi."

Tôi nổi lên ý xấu, muốn trêu hắn một chút "Phan Vũ, cậu lại không ăn không uống sao?! Hay là cậu định đem Đông Đông nuôi mập rồi ăn một lần?"

Hắn ngẩn người sợ hãi, ngay sau đó nghiêm túc "Tôi không có ý định ăn thịt chó bao giờ."

Tôi tính đùa hắn thế thôi, hắn lại nghiêm túc đến phát sợ bày ra đủ loại dáng vẻ giải thích hắn không có muốn ăn thịt Đông Đông. Tôi thật sự muốn phì cười nhưng sợ hắn hiểu lầm nên cố mím môi lại.

Không thích ăn thì không thích ăn, có cần phải nghiêm túc thế không? Tôi nghe hắn giải thích đến phát mệt, không nói nữa lời, quay về phòng...

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi không nhìn thấy Phan Vũ. Cửa phòng hắn đóng kín, tôi bước vào trong nhìn một chút. Đông Đông đang ở trong phòng đi loanh quanh, thấy tôi nó liền vui vẻ sà tới, liếm liếm lấy lòng. Tôi ngó trong thau cơm của nó thì thấy trong đó tràn đầy thức ăn, nhiều đến nỗi muốn rót ra ngoài.

Hôm nay có người hẹn tôi lái xe đến ngoại ô hóng gió một chút. Ngoài đường, xe cộ ken nhau chặt chẽ làm tôi liên tưởng đến những bãi đậu xe khổng lồ trên thế giới. Bạn tôi nhanh chóng lách ra, chạy thẳng tới qua cửa ngoại ô, gió trời mát mẻ làm tôi không khỏi mơ màng buồn ngủ. Sau đó tôi nhanh chóng bị tiếng kèn xe ô tô náo loạn của người bạn kia đánh thức, tôi thấy người này đang chửi rửa chiếc xe tải phía trước chó má không bằng bla bla bla. Cuối cùng, bạn tôi giận quá, lái xe lên trước, gõ gõ lên cửa kính của chiếc xe tải kia. Tôi lơ đãng nhìn vào thùng xe phía sau của chiếc xe tải nọ, Nam mô, tôi còn chưa kịp phản ứng, nửa mặt của người đang nằm bên trong sọt qua mắt tôi. Tôi vội vàng thò đầu vào bên trong nhìn, lần này, tôi xác nhận người đang dựa vào một đồng hộp giấy lộn xộn đang ngủ say lại chính là Phan Vũ!

Hắn giờ phút này đang ngược mặt, há miệng, bộ dáng vô cùng chật vật khổ sở. Hai chiếc xe đang kèn cựa nhau gay gắt thế mà hắn vẫn hồn nhiên ngủ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra mặc dù thùng giấy rớt lung tung lên người hắn.

Cuối cùng, bạn tôi đắc thắng trở về sau khi đã mắng tài xế kia đến sắc mặt không khác quả nho là bao (giận tím mặt), chiếc xe kia nhanh chóng rời đi. Bạn tôi lái xe lên giao lộ liền gấp đèn đỏ, chiếc xe tải kia lướt ngang qua, nhưng lúc tôi ngoái đầu nhìn lại thì cái gì cũng không thấy nữa, chỉ thấy trên thành xe đó ghi "Công ti trách nhiệm hữu hạn Điện tử Khoa Hồng".

Ở một quầy ăn ngoại ô, bạn tôi mời tôi ăn cá hồi sốt nấm sau đó chở tôi đi dạo một vòng nữa sau đó mới về nhà. Khi về đến nhà, tôi thấy Phan Vũ đang ngồi trong sân, trước mặt là Đông Đông. Phan Vũ sờ sờ đầu nó, lẩm bẩm nói chuyện.

"Đông Đông, ăn cơm xong tớ tắm cho cậu nhá. Bây giờ tớ sắp kiếm được tiền rồi, sau đó tớ sẽ mua sữa tắm cho cậu. Cậu cũng thích ngửi cái mùi kia đúng không? Ừ? Sao?"

Tôi thật sự thấy hần không có biện pháp cứu chữa rồi. Bản thân mình còn nuôi không được tốt lại ra sức đùm túm một con chó đi theo, thức ăn cho chó còn đắt hơn cho người. Tôi nhớ đến những lần hần ăn bánh nướng kẹp thịt đầu hẻm, rồi lần hần mua cho tôi, thứ đó còn khó ăn hơn cả thức ăn cho Đông Đông nữa, thật không biết kiếp trước hần thiếu nợ con chó này cái gì!

Nghĩ khác một chút, chắc là hần muốn bồi thường những lỗi lầm cho người kia thông qua con chó này. Bất quá, người kia đã sớm ra đi, tại sao hần lại phải cố chấp như thế?

Những ngày sau đó, tôi biết hần phụ trách giao hàng điện tử cho Trung Quan Thôn – một khu công nghệ cao và lâu đời nhất Trung Quốc. Tôi không hiểu hần tại sao lại không tìm một công việc đứng đắn hơn, kiếm nhiều tiền hơn một chút. Vì hần không có kỹ thuật thế nên chỉ nhận được chức giao hàng, tiền đã kiếm ít lại càng thêm ít. Vất vả hơn chính là công việc phải đi bốn ba khắp nơi, thà đi rửa chén còn hơn.

(*Trung Quan Thôn (Zhongguancun): một trong 3 khu điện tử phức hợp và lâu đời nhất tại TQ, xem thêm tại [s://dulich.express.net/mua-sam/bac-kinh/trung-tam-thuong-mai-dien-tu-trung-quan-thon-4713.html](http://dulich.express.net/mua-sam/bac-kinh/trung-tam-thuong-mai-dien-tu-trung-quan-thon-4713.html))

Có lẽ, hần nên tìm một nhà hàng cao cấp một chút làm bồi bàn cũng được, đáng vẽ hần cũng không tệ, lương sao có thể dưới một ngàn khối một tháng được.

Chuyện đó nói sau, nhìn thân thể suýt da bọc xương của hần kia kìa, lại còn giao hàng!

Hần trong đầu rốt cục là cái gì, ai có thể nói rõ được không?

Quả nhiên, lúc hần về nhà luôn trong bộ dáng kiệt sức, tôi có một lần nhìn thấy hần lết vào nhà, gục ngay ổ của Đông Đông mà ngủ.

Nhưng cũng có một chuyện thật lạ đó là hần thay quần áo rất chuyên cần, nhưng tôi cũng phát hiện, hần chỉ có mấy bộ đó mặc đi mặc lại suốt trong một quãng thời gian dài, hết giặt cái này rồi phơi cái kia như thế mới đủ đồ để mặc.

Một lần, lúc tôi đang ở mảnh vườn nhỏ kế phòng, nghe tiếng hần gõ cửa, tôi liền chạy ra mở cửa.

Hần quay đầu lại, lúc này, tôi mới thấy trên tay hần cầm một cái túi giấy. Nhìn thấy tôi, hần tươi cười nói

”Anh Triển Huy, tôi tặng anh này.”

”Cái gì thế?” Tôi không nhận ngay.

”Tặng anh.”

”Vô duyên vô cớ cậu tặng tôi đồ?” Tôi vẫn là không nhận lấy túi giấy trong tay hần.

Hần chân tay cuống hết cả lên, cúi đầu nói ”Anh nhận đi, tôi mới có lương nên mua cho anh một bộ quần áo, cũng chưa chắc là sẽ hợp tâm ý của anh. Nhưng là tôi muốn một lòng cảm ơn anh, cho nên...”

Hần lại đem cái túi giấy đưa tới tôi, tôi nhìn hần lạ lùng hỏi ”Cậu cảm ơn tôi cái gì?”

”Tôi mang Đông Đông đi theo, lại không biết từ đâu tới nên rất nhiều người không muốn cho tôi mượn nhà. Nhưng tôi gặp anh, anh không những cho tôi mượn nhà, phòng trệt giá ngoài đó ít nhất giá cũng 500 khối một tháng, mà còn là một cái tứ hợp viện tiện nghi như vậy anh cũng không lấy quá 500, tôi không thể không cảm kích. Anh không ngại tôi phiền, anh còn cho tôi tắm Đông Đông bằng ống nước trong sân, một con chó suốt ngày chạy loanh quanh phiền phức như nó, thế mà anh cũng không đuổi chúng tôi đi. Dù sao, tôi cũng phải cảm ơn anh. Triển Huy, anh đừng trả lại tâm ý của tôi nữa, tôi là thật lòng.” Hần vừa nói vừa đem đồ nhét vào trong ngực tôi, chạy về phòng rồi đóng sập cửa lại. Hần sợ tôi trả lại tâm ý của hần.

Tôi quay về phòng, đặt túi giấy lên trên giường, rửa mặt một cái xong lại đi ra. Cầm cái túi lên, tôi lấy ra được một cái áo phông màu trắng đúng nhãn hiệu tôi thích, trong lòng có một vài cảm xúc lạ lạ.

Ngày hôm sau, tôi một thân đồ mới rồi đem cái áo Phần Vũ tặng tôi hôm qua mặc vào.

Sáng sớm đi ra khỏi phòng, như thường lệ, tôi thấy Phần Vũ đang cùng Đông Đông chơi. Lúc này, hần đang áp một cái máy khâu thanh vào lỗ tai Đông Đông. Âm thanh của máy khâu thanh này không lớn nên tôi không nghe được bên trong là cái gì, nhưng loáng thoáng có tiếng nhạc.

Cái máy khâu thanh đó là của cha tôi, ông bỏ lại cho tôi trước khi đi Canada cùng mẹ tôi, lúc Phan Vũ đến, hẳn cứ hết đi ra ngoài lại rú trong phòng thế nên tôi ném cho hắn cái máy này, cũng coi như là đồ giải trí đi. Từ đó đến giờ cũng lâu rồi, chính tôi còn quên là tôi đưa cho hắn từ lúc nào nữa.

"Nghe cái gì đó, Đông Đông?" Tôi hỏi nó.

Phan Vũ quay đầu, thấy tôi mặc cái áo phông hắn tặng liền cười đến rục rịch.

Hắn đem máy khâu thanh vắn lớn hơn một chút, bên trong liền truyền ra một giọng nữ buồn thương,

"Nếu như không có người

Tôi lại lạc lối trong biển đời

Tất cả đã quá muộn

Tình yêu nén lại

Nhớ người

Không biết bây giờ

Người hóa mây chốn nào?..."

Tôi nhú mày một cái, lại nhớ tới tình cảm của hắn với người kia. Rõ ràng là ban nãy tôi đã rửa mặt rồi, sao bây giờ lại thật khó chịu, muốn rửa mặt lần nữa? Đạo này tôi lạ thật, chính tôi còn không hiểu nổi...

Lúc tôi rửa mặt xong, Phan Vũ đang một bên khép cửa một bên cùng Đông Đông tạm biệt.

"Đông Đông ngoan, tớ đi làm rồi tớ sẽ mua cậu đồ ăn ngon nha. À, quên, cậu chỉ ăn thức ăn cho chó thôi. Ở trong phòng ngủ một giấc ngoan đi, khi tỉnh dậy sẽ thấy tớ về ngay thôi."

Dứt lời, Đông Đông kêu gâu gâu hai tiếng, Phan Vũ xoa xoa đầu nó rồi đem cửa khóa lại.

Quay đầu đi ra ngoài, lúc hắn đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi. Tôi cũng không nói gì, hắn chỉ nhếch môi cười nói

"Triển Huy, cái áo đó anh mặc hợp lắm."

Tôi cúi xuống nhìn mình, cũng hướng hắn tùy tiện cười một cái. Hắn hơi sững lại rồi cười lộ hàm răng trắng bóng chạy ra ngoài.

Vu Song lại mời tôi đến nhà cô ấy, cô ấy bảo nhà cô ấy không có người rồi nửa thật nửa đùa hỏi tôi có dám qua không. Vậy thì có gì chứ, tôi không sợ cô ấy đâu.

Đến nơi, tôi lại thấy một khung cảnh quen thuộc nhưng lần này độ "hot" tăng gấp bội. Một cái áo lót nhỏ, một cái quần lót mỏng, chỉ che những thứ cần che, hoàn toàn không có một chút vải dư thừa. Vu Song khẽ uốn người, lộ ra đường cong quyến rũ đặc biệt nhất là đôi chân dài miên man.

Cô nàng khoe ra một tư thế tựa ngói sao hạng hai rồi hỏi tôi cô ấy có đẹp hay không, tôi chỉ cười cười.

Nàng bảo đây rõ ràng là câu dẫn tôi, tôi sao lại thờ ơ đến vậy.

Tôi khéo léo gỡ cơ thể đang dán trên người tôi ra rồi nói cô ấy đừng như thế nữa, Vu Song.

"Cậu đối với tôi không có hứng thú hả?" Nàng đem gương mặt xinh đẹp của nàng kề sát mặt tôi.

"Hứng thú sao...?" Tôi nhìn ánh mắt của cô ấy nói "Phải từ từ đào tạo."

Đột nhiên nàng hôn tôi một cái, lại một cái nữa. Tôi không biết phải làm sao, không có ngạc nhiên mừng rỡ, không có hưng phấn, cũng không có bất cứ cảm giác nào. Cô cách cách này giống như... một con muỗi.

Vu Song bảo tôi cùng đi mua máy tính với cô ấy. Tôi bảo "Tôi đối với máy vi tính hoàn toàn không có chút kiến thức, em bảo tôi đi không phải là trễ nải thời gian sao?"

Cô ấy bảo không có sao, hôm nay còn có Lạc Kỳ tới nữa.

Tôi liền hỏi "Hắn đối với máy tính rành rẽ lắm à?"

"Không phải, em chỉ mượn xe anh ấy đi một chút."

"Anh ấy làm nghề gì?"

"Anh ấy à, làm ở công ti Văn hóa. Sau này không biết chừng có thể giúp đỡ được anh cho nên ngày đó em mới giới thiệu anh với anh ấy."

"À."

"Đúng mà, anh ấy hiện tại chuẩn bị đóng phim đó, hay em bảo anh ấy cho anh một vai nhé?"

"Nhìn tình huống hiện tại đi." Tôi nói.

"Anh, cái người này! Một chút xúc động cũng không có a! Em biết những người đó cũng là nhờ leo lên giường anh ấy cả mà thôi, hừ." Nàng liếc tôi một cái.

"Đôi bên cùng có lợi, nếu không sẽ không bao giờ góc đầu lên nổi." Tôi cười

Vu Song cũng bật cười, "Em chỉ thích thực lực thật sự của anh."

Chúng tôi còn chưa đến khu máy tính ở Trung Quan Thôn thì Vu Song nhận được một cuộc điện thoại báo rằng Lạc Kỳ đang trên đường đến.

Không chờ y nữa, chúng tôi liền khởi hành luôn và đi trong khoảng năm phút.

Vu Song định mua một cái máy tính có cấu hình khá tốt của thương hiệu nổi tiếng thế giới nào đó. Đi dạo một vòng, cô ấy lại nhìn trúng thêm một cái nữa, người quản lý cửa hàng liền vui vẻ chạy tới phụ họa về cái máy tính đó với vị khách "sộp" này.

Mới vừa qua khu khác tôi liền nghe có tiếng người đang kêu lớn "Bên kia giống như bắt được ăn trộm rồi ấy!"

Tôi đang vội vã đi về phía trước liền bị vị cách cách ham náo nhiệt kia kéo đi xem. Vu Song mặt đầy hưng phấn lôi tôi vọt vào trong đám người đang bu đen bu đỏ.

Chúng tôi vừa chen vào liền giật mình hết hồn. Kẻ đánh ăn trộm kia, chính là Lạc Kỳ! Tôi chỉ thấy quyền hấn vun vút xé gió hướng vào mặt của tên ăn trộm. Người này tựa hồ không có sức chống trả, xiêu vẹo ngã người xuống mặt đường.

Cuối cùng, Lạc Kỳ một đấm đem kẻ kia đánh đập lên tường, kẻ ấy từ từ rơi xuống đất như một tấm giẻ nhàu. Lạc Kỳ y hoàn toàn chưa có dáng vẻ hả giận lại xông tới, xốc kẻ kia lên, tên ăn trộm ấy ngược mặt nhìn hắn. Tôi lần này chính là hoảng sợ thật sự. Người này, không phải là Phàn Vũ sao? Ánh mắt hắn không giống như là tên ăn trộm, hắn nhìn Lạc Kỳ với ánh mắt cực kì bị thương.

Tôi vội vàng chạy qua, Lạc Kỳ xốc cổ áo hắn lên và Phàn Vũ nhìn y. Ánh mắt hắn vô thần, khóe miệng chảy máu, tim tôi thất lại.

Tôi mới vừa bước tới liền nghe Phàn Vũ khẽ nói "Lạc Kỳ..."

Bọn họ biết nhau?!

Lạc Kỳ trong mắt toàn là căm hận hướng về phía Phàn Vũ đấm một cái thật mạnh, tôi chỉ nghe bịch một tiếng, đầu óc căng lên. Thân thể yếu nhược của Phàn Vũ ngay lập tức đập lên tường, hắn một lần nữa từ từ trượt xuống đường. Lạc Kỳ còn định xông lên, một bộ dáng không đánh chết Phàn Vũ không được. Không kịp suy nghĩ bất cứ điều gì nữa, tôi vội vàng tiến tới ngăn trước mặt y. Y nhìn thấy tôi liền ngăn người một chút, tựa hồ từ trong lửa giận tỉnh lại một chút rồi liếc Phàn Vũ đang nằm mê man trên mặt đất.

Tôi nói với y "Chuyện gì cũng từ từ thương lượng đã, giận quá mất khôn."

Y lạnh lùng nhìn tôi "Cút!"

Tôi cứ cứng đầu đứng trơ ra đấy.

"Cậu biết hắn?"

"Tôi cho hắn mượn nhà."

"Đuổi hẩn ngay!"

Tôi không lên tiếng chỉ quay đầu đỡ Phàn Vũ dậy, cơ thể hẩn mềm nhũn muốn dựa vào tôi nhưng hẩn cứ miễn cưỡng đứng thẳng.

Vu Song nhìn chúng tôi, hỏi "Có chuyện gì vậy?"

Có thể nói quyền cước của Lạc Kỳ không hề cổ kị, mỗi đấm đều như muốn giết người tới nơi. Y có thân hình cao lớn, quả đấm lại hữu lực vô cùng, tôi chỉ thấy ghét y, y không nên không chút kiêng kị dùng những quả đấm đó ở trên cơ thể gầy yếu của Phàn Vũ như vậy bất kể hẩn đã từng làm qua cái gì.

Tôi đỡ cơ thể mềm oặt của Phàn Vũ đi tới bên đường, hẩn như sắp khụy xuống tới nơi thế nên tôi liền ôm eo hẩn. Hẩn mặt đầy vết thương nhìn tôi, nhưng tôi không không nhìn hẩn.

Rất nhanh, tôi gọi một chiếc taxi rồi nói tài xế đi đến bệnh viện gần nhất.

Phàn Vũ không nói gì, hẩn tựa vào ghế, sau đó, tôi phát hiện hẩn đang khóc, cơ thể run rẩy không nên lời.

Tôi xót xa liền dỗ dỗ hẩn một chút.

"Lớn rồi, ngoan, đừng khóc nữa." Tôi chỉ có thể nói như vậy thôi.

"Triển Huy..." Hẩn nhìn tôi, nước mắt chảy lem nhem trên những vết đỏ bầm, "Anh làm ơn đừng đuổi tôi... Đông Đông... khó tìm nhà..."

3. Chương 3: Rạn Nứt

Lúc tôi cùng Phàn Vũ trở về nhà, bầu trời đã đen như mực. Vừa mới tới cửa nhà, tôi liền thấy Vu Song. Nàng liếc Phàn Vũ một cái sau đó chờ tôi mở cửa.

Phàn Vũ trên mặt đã tím bầm một mảnh, khóe miệng lại rách rất nghiêm trọng. Bác sĩ cũng chỉ đơn giản xử lí qua loa rồi cho vài vỉ thuốc hạ sốt. Hẩn không có chút tinh thần nào, ban nãy hẩn muốn cười với tôi một cái nhưng mặt hẩn lại rúm ró vì đau, tôi bảo hẩn đã như vậy thì đừng có mà cố cười nữa.

Hẩn vì vậy nên một mực rũ đầu.

Vào trong cửa, Vu Song kéo tôi nói, chúng ta nên vào nhà nói chuyện chút.

Tôi do dự.

Phàn Vũ nhanh chóng hiểu vấn đề, hẩn vội nói "Triển Huy, tôi không có sao nữa, anh qua đó đi."

Tôi không hiểu sao Vu Song lại trừng hẩn một cái.

Phàn Vũ nhanh chóng về phòng hẩn, sau đó tôi nghe được mấy tiếng chó sủa rồi thanh âm khe khẽ của hẩn

"Suyt, Đông Đông ngoan ngoan, chớ kêu, không sao không sao."

Tôi hỏi nàng vì sao trễ vậy còn tới nữa, nàng ngược lại là đi thẳng vào vấn đề nói "Anh biết hẩn là cái loại người gì không?"

"Ai?" Mặc dù tôi không thích nàng bày ra dáng vẻ muốn "xử lí" tôi như thế, nhưng tôi vẫn đưa nàng một lon Coke.

"Lạc Kỳ nói hẩn không phải là người tốt lành gì."

"Anh ta thích lời ong tiếng ve nhỉ, người đánh thì cũng đã đánh, coi như là biểu dương bộ dáng chính nghĩa rồi ha?"

"Sao anh giúp hẩn?"

"Tôi ai cũng không giúp."

Vu Song khôn khéo nhìn sắc mặt tôi đang không được tốt cho lắm liền mềm giọng ôn hòa hẳn đi

”Dù sao Lạc Kỳ lẫn lộn trong xã hội đã lâu, anh ấy chỉ nói một câu nhưng nếu anh ấy nói hẳn không phải là người tốt thì cũng có tám phần là đúng thế nên em sợ anh thua thiệt mới gấp như vậy chạy tới a.”

”Tôi tự có cách.”

”Em biết. Nhưng lòng anh thì sao? Sớm nhìn ra anh chính là bên ngoài lãnh khốc nhưng nội tâm lại nóng như lửa.”

Tôi phì cười.

”Con mắt nào của em thấy anh nội tâm nóng như lửa thế?”

Bỗng nhiên Vu Song mạnh mẽ hướng về phía tôi hôn thật sâu, không nói lời nào. Tôi với nàng lần đầu hôn mãnh liệt như thế, mặc dù nóng như lửa nhưng trong lòng tôi cũng không có cảm xúc mạnh mẽ gì.

Sau đó tôi đưa Vu Song về nhà, nửa đêm mới về nhà. Tôi bước vào sân, thấy cái ghế đá Phàn Vũ từng ngồi trên đó nhuốm sương khuya lạnh lẽo, phòng hắt đèn đã tắt từ lâu. Chắc là ngủ rồi...

Sáng sớm hôm sau, tôi không thấy hắt ở trong sân như thường lệ. Cửa phòng hắt tựa hồ cũng không khóa, tôi đẩy một cái, Đông Đông từ đâu nhảy ra chạy quanh tôi. Nhìn trên giường, tôi chỉ thấy chăn gối gấp gọn ghẽ, không có ai.

Cùng người của tạp chí ăn cơm, bọn họ nói có một nhãn hiệu trang phục hạng sang muốn chụp một loạt ảnh quảng cáo mà họ lại nhìn trúng tôi. Hơn nữa, sau đó có thể được lên truyền hình. Tôi vội vàng cảm ơn, cảm ơn anh, cảm ơn chị, cảm ơn không ngừng. Trong lòng không thích làm cái bộ dạng giả mù sa mưa như vậy nhưng vì sinh kế, tôi cũng bẽ tắc vạ phần.

Sau đó, Vu Song lại gọi nói Lạc Kỳ muốn gặp tôi. Ngắt người, y lại sao nữa đây?

Hai người ở một quầy cà phê chờ tôi, Lạc Kỳ hôm nay với Lạc Kỳ hôm qua quả là hai người khác nhau. Trong suốt buổi trò chuyện, y một mực trưng ra bộ dáng nói chuyện làm ăn. Vu cách cách hưng phấn chen vào, nói

”Anh ấy muốn anh đóng vai trong bộ phim của anh ấy đó.”

Tôi ngạc nhiên.

Lạc Kỳ bảo, hình tượng cậu không tệ, có kinh nghiệm diễn xuất chứ?

Không có, tôi nói.

Có một nhân vật khí chất rất phù hợp với khí chất của cậu, không hiểu sao lúc ấy tôi chỉ nghĩ đến cậu, có thời gian đi thử máy nhé.

”Có phải là cái loại nhân vật từ đầu tới cuối phim không nói được một lời gì cho ra hồn không?” Tôi hỏi.

”Ai không phải bắt đầu từ điều nhỏ nhất? Nhưng cậu khác, lần này tôi cho cậu một vai diễn khá ổn, có rất nhiều lời kịch.” Y nói.

Vu Song càng phấn khởi hơn nữa, giống như là nàng đã thấy được tiền đồ quang minh chói lọi của tôi ở đâu đó vậy.

Nàng đi vệ sinh một lát, tôi hiểu, này giờ câu chuyện chỉ mới bắt đầu. Lạc Kỳ không ngoài dự đoán của tôi hỏi ”Cậu cùng Phàn Vũ...”

Tôi nhìn y đăm đăm.

”Mối quan hệ như thế nào?”

”Anh cảm thấy sao?”

”Song Song mặc dù chỉ là biểu muội tôi nhưng tôi sẽ không để cho nó chịu khi dễ.” Y lạnh lùng nói, ”Nó hết lòng hết lực giúp cậu tranh thủ giúp cậu, tôi nhìn ra nó là thật lòng thích cậu. Cậu nếu là thể loại ấy,

thừa dịp còn sớm mà nói cho nó biết! Đừng để cho nó tội nghiệp rơi vào vũng lầy đó, suốt đời không rút chân ra được.”

Tôi cười nhạt, ”Hóa ra là cô ấy giúp tôi tranh thủ?”

”Đương nhiên, tôi cũng không phải là loại gì cũng dụng.”

”Chuyện kia cảm ơn anh!” Tôi đứng lên, ”Gần đây tôi không có thời gian thử máy cũng không có thời gian chụp hình, anh phí tâm rồi.”

Tôi nghiêng đầu chuẩn bị đi thì nghe tiếng y gọi.

”Triển Huy!” Hấn nghiêm nghị nói ”Hấn không phải..”

”Không phải là người tốt lành chứ gì?” Tôi quay đầu nói, ”Hấn bây giờ chỉ là đúng hạn thì đóng tiền phòng, đứng trên lập trường của người chủ nhà như tôi, hấn là rất tốt.”

Tôi không nói gì nữa, đi thẳng ra khỏi cửa.

Lạc Kỳ là cái loại người mang khí thế đó, nó đến từ những điều y đã trải qua và tạo nên khí chất riêng của y. Mặc dù y so với tôi chỉ lớn hơn hai tuổi, tôi cũng không biết y cùng Phàn Vũ có xích mích quái gì, đứng ra tôi cũng không nên vì Phàn Vũ mà đánh mất cơ hội tốt như thế, ngẫm thì cũng có chút tiếc tiếc. Nhưng mà, tôi chính là muốn cùng y chống đối như vậy đây!

Tôi ở quầy ăn đầu hẻm bảo người ta mang tới vài món rồi đi về nhà. Vừa vào cửa, tôi liền thấy Phàn Vũ đứng ở đó cho Đông Đông ăn. Không hiểu sao tôi lại thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng trong lòng.

Hấn ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, nhếch nhếch mép muốn cười. Tôi chỉ thấy đôi mắt hấn sừng vù cùng với hai hốc mắt bầm đen, vừa thảm hại vừa đáng thương.

Tôi nhìn vào mắt hấn.

Tại tôi ong ong lời bạn tôi nói ngày ấy, lời của Vu Song tối qua, lời của Lạc Kỳ ban nãy. Hấn cuối cùng là có quá khứ ghê tởm thế nào? Tại sao tất cả những người tôi biết đều nói hấn như vậy? Có rất nhiều thứ tôi chưa biết về hấn có phải không?

Ánh mắt hấn vẫn như ngày đầu trong suốt như thế, còn có vẻ mặt hơi ngây thơ. Nụ cười hấn mang một niềm biết ơn đối với tất cả mọi người mặc dù không ai quan tâm hấn sống chết. Đôi lúc hấn vô tình lộ ra tự ti, dè dặt, ngần ngại, đau khổ và tất cả những thứ đó quàng trên người hấn cũng đủ cho tôi cảm thấy mâu thuẫn lắm rồi.

Người đầu bếp rất nhanh đưa thức ăn tới, tôi nhìn thấy trong phòng Phàn Vũ đặt cái bánh nướng cứng đơ hồi trước. Dem cặp lồng mở ra, mỗi món đặt một khu riêng. Tôi thấy không thể ăn thẳng như vậy được nên bày ra bàn gỗ.

Quái lạ, tôi còn chưa kịp suy nghĩ tại sao thì miệng tôi đã gọi Phàn Vũ.

Hấn đáp một tiếng nhưng không ra.

Tôi nói ”Tôi kêu hơi nhiều thức ăn, cậu ra ăn chung với tôi đi. Còn dư lại bao nhiêu thì cho Đông Đông.”

Hấn từ cửa xuất hiện nhìn một bàn thức ăn, cười nói ”Thật là thơm!”

Hai chúng tôi lần đầu tiên ăn cơm cùng nhau, hấn mới đầu không dám động đũa, cho đến khi tôi đem một ít rau gấp bỏ vào bát hấn, hấn mới dám ăn. Hấn đáng về khi ăn khiến tôi cảm thấy món nào cũng ngon, mặc dù đồ ăn này không bằng nhà hàng nhà hiệu. Tôi ngược lại thật cao hứng... Từ tủ lạnh lấy ra một lon nước quả, mới vừa đưa cho hấn đột nhiên tôi thấy hấn mở to mắt, phóng ra ngoài cửa, tay che miệng, hấn muốn chạy vào phòng vệ sinh nhưng cuối cùng không nhịn được ở bên cạnh ao bèo nôn ra hết.

Tôi đi ra ngoài, vỗ vỗ lưng hấn, ”Cậu sao thế?”

Hấn đứng ở bên cạnh ao bèo, rũ đầu, hồi lâu mới lí nhí nói một câu, thật xin lỗi.

”Cậu thật xin lỗi tôi cái gì?”

"Anh kêu tôi qua ăn cơm, thế mà.."

"Tại sao nôn?"

"Hôm nay tôi thấy thật khó chịu, chỉ muốn nôn."

"Còn có nơi nào khó chịu nữa?"

"Đầu, vừa đau vừa choáng váng."

Cuối cùng, tôi tóm hấn đi bắt taxi, chạy thẳng tới bệnh viện. Kiểm tra một hồi mới ra não hấn có chấn động. Tôi nhớ tới những quả đâm muốn giết người của Lạc Kỳ, trong lòng không kiềm được run lên. Cuối cùng tôi hỏi hấn

"Lạc Kỳ tại sao đánh cậu?"

Trong ánh mắt hấn thoáng qua vẻ bối rối, không lâu sau hấn nói "Tôi đáng bị đánh mà."

Tôi không có cách nào hỏi lại hấn tại sao, chán ghét đổi đề tài "Cậu còn ở Trung Quan Thôn giao đồ điện tử à?"

"Đúng vậy." Hấn tựa hồ như rất cảm kích việc tôi đổi đề tài.

Tôi không nói gì nữa. Sau một hồi yên lặng, hấn bỗng nhiên bảo "Anh còn chưa ăn no đâu nhỉ?"

Phàn Vũ dẫn tôi tới một quầy ăn chủ yếu bán mì. Quầy này cách nhà chúng tôi không xa, vị trí cũng không tệ lắm, người tới không ít. Hấn kêu cho tôi một tô mì, bản thân hấn thì ngồi uống nước. Đẩy tô mì cho tôi, hấn hào hứng nói ở đây ăn ngon nhất chỉ có thể là món mì này thôi.

Tôi biết hấn vẫn còn dư vị của cơm nôn dữ dội ban nãy nên cũng không miễn cưỡng hấn ăn.

Ăn một miếng mì, quả thật không tệ! Tôi hỏi hấn có phải thường đến đây ăn mì không, hấn cười

"Đây là nơi tôi kiếm được một công việc ngay thẳng đầu tiên ở Bắc Kinh đó."

Thằng thẩn nói, đây cũng là lần đầu tiên tôi cùng Phàn Vũ nói chuyện phiếm. Hấn không phải loại người có sở trường về ăn nói, những lời nói ra cũng đều là bụng dạ thẳng thắn. Tôi biết được hấn không phải là người Bắc Kinh. Bốn năm trước hấn tới đây, bắt đầu làm việc trong quầy ăn nhỏ nhỏ kia sau đó làm ở nhà hàng tương đối lớn. Phàn Vũ đã từng nói hấn đã làm qua công việc phụ tá của một công ti quảng cáo cho nên trước kia hấn cũng làm qua việc bắt sáng rồi gặp Thư tỷ. Về sau, Phàn Vũ không nói gì thêm cũng không có kể tại sao hấn lại trở thành kẻ giao hàng điện tử như ngày hôm nay.

Tôi nghĩ rằng, nếu như nói thêm gì nữa mà dính líu tới vấn đề gay kia, không biết mọi chuyện sẽ đi tới đâu.

Nói đến ngày xưa hấn từng làm trong nhà hàng nổi tiếng, hấn liền cười khúc khích.

Mặt Phàn Vũ xanh đỏ tím vàng đủ cả nhưng nổi bật nhất chính là vết thương đỏ thẫm ở khóe miệng. Đôi lúc khi nói chuyện, tôi thấy hấn đôi lúc sẽ hít sâu một cái, đại khái là vết thương bị chạm tới nên đau. Hấn nghiêm túc nhìn tôi ăn sạch bát mì, hưng phấn hỏi "Ăn ngon chứ? Tôi thích nhất ăn mì ở đây đó!"

Tôi gật đầu nói, tạm được.

Mấy ngày sau, Phàn Vũ dần dần hoạt bát lên rất nhiều. Hấn có lúc sẽ để cho tôi với hấn cùng nhau chơi với Đông Đông. Đông Đông là một con chó lanh lợi, tôi huấn luyện cho nó nhặt banh tôi ném ra sân, đi bằng hai chân, bắt tay,... Ba người chúng tôi dần trở nên thân thiết với nhau hơn, đôi lúc, đùa quá trớn đến nỗi cả người bắn kinh khủng, tắm hai lần mới sạch.

Tựa hồ tôi đã quên ban đầu tôi chán ghét Phàn Vũ đến mức nào.

Có lẽ ánh mắt trong suốt kia vẫn ở bên người tôi. Khi tôi cùng hấn nói chuyện, hấn vẫn luôn là dùng cặp mắt ấy nhìn tôi, chuyên tâm dồn chí.

Sau đó, tôi biết hấn có thể nấu cơm thế nên liền đem nhiệm vụ nấu cơm hằng ngày giao cho hấn, hấn không ngại phiền, vui vẻ tiếp nhận việc này.

Nhiều lần lúc tôi trở về, Phan Vũ đã rửa sạch chén đĩa, chờ tôi ngồi vào bàn sẽ bắc nồi thức ăn nghi ngút khói xuống.

Mặc dù không thể nói là tay nghề hần có bao nhiêu tốt, đồ ăn hần có bao nhiêu ngon nhưng mà, cũng tương đối khá!

Tôi bảo hần ăn chung, hần cũng không có hết lòng từ chối nữa. Luôn luôn sau khi ăn xong hần đều chủ động đi rửa chén.

Sắc mặt Phan Vũ rất nhanh hồng hào trở lại, gần đây tôi mới phát hiện da hần đẹp vô cùng, trắng trắng hồng hồng lại còn rất mịn.

Hần cũng không cần phải ngày ngày gặm bánh nướng khô như củ kia nữa.

Chúng tôi tiếp xúc với nhau ngày càng nhiều, dần dần tôi thấy Phan Vũ gần như là một thành viên trong nhà, giống như một đứa em trai vậy. Một đứa em trai đặc biệt hiểu chuyện.

Một hôm nọ bạn tôi bỗng nhiên tới thăm, lúc đi vào thấy Phan Vũ đang cầm khăn lông lau mồ hôi cho tôi, trên miệng còn nói "Triển Huy, sao anh đổ mồ hôi nhiều thế?"

Bạn tôi ngẩn người một chút, sau đó tôi cùng người bạn này chào hỏi.

Lúc hai chúng tôi một mình, người nọ bỗng nhiên nói "Mới vừa rồi cảnh hai người lau mồ hôi, tao cứ thấy không được tự nhiên sao sao ấy."

Tôi nhìn người nọ.

Người nọ nói tiếp "Hần là gay, điều đó thì ai cũng biết. Còn màu có phải chẳng cũng là...ừ hử?"

Không thể không nói, nghe những lời đó, tôi có chút hoảng.

Buổi tối ấy, tôi về nhà rất sớm và lần đầu tiên chủ động liên lạc với Vu Song. Bởi vì tôi cự tuyệt tâm ý của Lạc Kỳ nên nàng có thể đang nộ khí xung thiên ở nhà. Dù thế nhưng khi nhận điện thoại của tôi, nàng vẫn là rất nhanh vui vẻ trở lại. Vu Song bảo nàng đang ở Lục Thu (Green Autumn).

Khi tôi tới thì nàng đang ngồi cùng Lữ Thu ở quầy bar, thấy tôi bước vào không hiểu sao mặt nàng có chút mất tự nhiên.

Lữ Thu chào tôi một cái rồi đi nơi khác.

Ngồi bên cạnh Vu Song, tôi hồi lâu mới mở miệng "Lần đó thật sự cảm ơn ý tốt của em nhé, song anh thấy tự mình còn chưa sẵn sàng cho việc đóng phim lắm."

Không ngờ nàng lại bảo, "Không sao." Tự nhiên thấy Vu Song thấu tình đạt lý như vậy thật không giống nàng cho lắm.

Nàng nhìn tôi một lát khiến tôi có chút lúng túng, hỏi nàng có vấn đề gì sao.

Nàng đơn giản nói "Đuổi Phan Vũ ra khỏi nhà đi."

Tôi ngẩn ra.

Nàng lại nói, "Hần là một thằng trai bao. Anh có biết như thế nào là trai bao không?"

"Biết."

Hai chuyện này, tôi đều biết.

"Thật sự rất bần thủ đó." Nàng bảo.

Tôi không thể nói cái gì, cũng không biết nói cái gì, nhưng nghe được hai chữ bần thủ này, tôi vẫn không có cách nào đem nó gán lên người Phan Vũ được.

"Anh biết không, mặc dù nhìn qua thì hần có vẻ thật đơn thuần nhưng trên thực tế hần là cái loại cực kì tâm kế, mưu ma chước quỷ, xảo quyết không ngờ. Hần chính là nhìn thấy ai có thể cho hần lợi ích, tiền tài thì cái gì cũng làm. Nếu là người bình thường thì sao có thể đi làm trai bao như thế? Tự mình chuốc lấy

dơ bản cho mình, lại còn trốn! Hấn nói hấn muốn làm người tốt thể thì tại sao không rời Bắc Kinh? Chắc là còn muốn đông sơn tái khởi, đợi thời trở lại đây mà. Anh biết đấy...” Đột nhiên Vu Song nhỏ giọng hấn lại, “Hấn cùng bạn trai hấn trước kia ở với nhau, chính bạn trai hấn còn không chịu nổi sự thật mà nhảy lầu tự sát đó thôi.”

Tôi giữa yết hầu nghẹn ắng lại, khí tức nặng nề trùm lên tâm trí.

”Em... Chuyện này là từ đâu nghe được?”

”Anh không cần quan tâm, dù sao mọi lời em nói đều là thật.” Nàng bấu môi một cái, “Hấn thật cũng biết giả bộ đấy chứ nhỉ, lần trước em nhìn thấy hấn, hấn còn bày ra bộ dáng hiền lành quá thể, thật đúng là biết diễn mà.”

Tôi cúi đầu không nói.

Vu Song lại nói tiếp, “Lạc Kỳ nhìn hấn chướng mắt nên mới đánh hấn! Ngày thường, anh ấy ít có quan tâm đến sống chết của ai đâu. Hấn nhất định là quá đề tiện nên mới bị anh ấy đánh, chắc là hấn lại muốn câu dẫn Lạc Kỳ chứ gì!? Hừ, trước kia thiếu chút nữa là thành diễn viên của Lạc Kỳ rồi, may mà không thành đấy!”

Tôi trong lòng quả thật hẫng một khoảng.

Thậm chí lúc Vu Song đi, Lữ Thu cũng kéo tôi nói riêng, “Triển Huy, cậu là một người đàn ông tốt, vậy cậu sẽ không để cho Song Song lo lắng chứ hả?”

Tôi chán nản nói, “Chúng em còn chưa đến nỗi để cho cô ấy ‘lo lắng quá mức’ đâu.”

Lữ Thu cười, “Cậu phải lo lắng cho bản thân mình chứ, dẫu sao đã là đàn ông thì càng phải chú trọng mặt mũi.”

”Em không hiểu.” Tôi cố ý nói như vậy.

”Có rất nhiều thứ cậu không biết, Phàn Vũ trong cái vòng tròn luẩn quẩn đấy vô cùng nổi danh, nếu không cẩn thận sẽ bị liên lụy.”

”Em chẳng qua chỉ là chủ nhà của hấn thôi.”

Lữ Thu lại cười, ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn rồi sau đó vỗ vai tôi.

Chuyện này thật sự nghiêm trọng vậy sao?

Mới đầu tôi cũng không để ý cho lắm cho đến khi tôi đang chụp ảnh cho một tạp chí đồ lót, có một người đàn ông cứ nhìn tôi quý dị cười. Người kia cũng là người mẫu, tôi cũng đã gặp qua một lần.

Thời gian nghỉ giữa giờ, hấn ta nói với tôi, “Thật sự không nhìn ra, cậu cũng là thể loại đó.”

”Ý gì?”

”Đừng giả vờ nữa, cùng người ‘nổi tiếng’ ở chung một chỗ, cậu cũng sắp ‘nổi tiếng’ chung luôn rồi đấy! Lúc nào chúng ta vui đùa một chút đi chứ hả, nhìn cậu tôi thật ngứa ngáy đó nha.”

”Cút mẹ mày đi!”

Tôi không cố kị văng tục nói ra cái chữ đó.

Sau đó, tôi lại không cố kị đem cái chữ cút này nói Phàn Vũ khi hấn chạy tới nói muốn cùng tôi dắt Đông Đông đi dạo...

4. Chương 4: Nhà Nhĩ

Sự căm ghét của tôi với Phàn Vũ được cơ hội thăng cấp thêm một bậc.

Hoặc là nói, tôi sợ, sợ cùng hấn như vậy đây đưa chung một chỗ.

Tôi không thể không hoài nghi hấn rằng tại sao sau khi bạn trai hấn chết, hấn còn có thể không buồn không lo cuộc sống như vậy, thậm chí còn sẽ cười với người khác. Tôi lại bắt đầu hoài nghi, có lẽ nào ngày đó Lạc Kỳ đánh hấn là bởi hấn thấy Lạc Kỳ rồi bày trò câu dẫn hay không?

Nhưng những hoài nghi ấy chỉ có thể quanh quẩn trong lòng tôi, chúng dần trở thành nghi ngờ sâu đậm khiến cho tôi vừa mâu thuẫn vừa khó hiểu. Tại sao một bề ngoài trong suốt như vậy, bên trong là trái tim như thế?

Tôi đối với hấn nhắm mắt làm ngơ, không quan tâm, không hỏi thăm, không trò chuyện.

Sau đó tôi phát hiện, hấn cũng đang phối hợp với tôi, tận tụy lực lực không xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Tôi không có đuổi hấn đi ra ngoài bởi tôi nhớ ngày ấy hấn mặt đầy vết thương mềm oặt nói với tôi "Đồng Đông khó tìm nhà..."

Thấy hấn một lần, đó là lần tôi đi cùng với Vu Song mua máy tính lại sau "sự cố" lần trước, tôi thấy hấn khệ nệ khiêng từng cái laptop rồi sau đó đến máy tính công kênh xếp lên mấy cái thùng trên xe đẩy rồi đẩy xe đi ra ngoài.

Hấn chuyên chú làm việc, mặt đầy mồ hôi. Khi người ta nói chuyện với hấn hấn luôn luôn chuyên tâm dồn chí lắng nghe, không cần biết người ta nói cái gì.

Tôi kéo Vu Song đi đến một nơi khác mua máy tính, nhìn thấy hấn trong lòng tôi luôn khó chịu, có lẽ là sợ...

Mấy ngày sau đó tôi thấy Thư tỷ cùng một người bắt sáng, may là không phải Phàn Vũ. Tôi liền thở phào nhẹ nhõm.

Thư tỷ đi tới, cùng tôi nói chuyện "Phàn Vũ dạo này khá hơn chút nào không?"

"Hả?"

"Hấn không phải đang cảm mạo sao?"

"Ồ, em không biết." Tôi ngơ ngác đáp.

"Nó còn ở chỗ cậu chứ?"

"A, đúng vậy."

"Vốn là tôi muốn gọi nó tới mà nó nói nó cảm mạo, sợ lây cho mọi người nên không có tới."

"Vâng..."

Tôi mấy ngày nay không nhìn thấy hấn nữa, mỗi lần về nhà luôn là thấy cửa nhà hấn đang đóng. Thỉnh thoảng có thể nghe được trong phòng loáng thoáng tiếng Phàn Vũ đang nói chuyện với Đồng Đông. Nhưng mà hấn vẫn thật sự đang rất cố gắng để tôi có thể không nhìn thấy hấn.

Tôi trong lòng có chút khó chịu.

Tôi hỏi Thư tỷ, sao chị lại biết Phàn Vũ?

Thư tỷ nói, vốn là hấn ở công ty của chị làm phụ tá. Hấn là một người chịu được cực khổ, cũng rất hiểu chuyện cho nên mọi người đều thích hấn. Cha mẹ Phàn Vũ đều đã khuất núi, mọi chuyện ở nhà đều do em gái hấn lo liệu. Hiểu được vậy nên hấn rất tiết kiệm, bao nhiêu tiền kiếm được cũng đều gửi hết về nhà.

Vậy, sau đó tại sao hấn không làm nữa?

Cái này... Thư tỷ do dự một chút. Hấn hình như là được một cái công ty văn hóa nào chiêu tuyển làm phụ tá, sau đó còn nghe nói hấn muốn làm một bộ phim truyền hình nhưng không biết vì có gì lại không thành.

Cậu biết đó, muốn làm được cái này còn phải xem vận khí. Trương Kiều đối với hần tốt biết bao, đáng tiếc...

Trương Kiều là ai?

Thư tỷ không muốn nói nữa, mượn cớ đi ra ngoài.

Về đến nhà trời đã muộn nhưng phòng Phàn Vũ đèn vẫn sáng. Tôi nghe được tiếng nước chảy rào rào rồi tiếng cửa Phàn Vũ "Đông Đông, đừng lộn xộn mà." Hần ở trong phòng cho Đông Đông tắm chứ không dám ra sân. Trong đầu tôi muốn hỏi hần cảm mạo như thế nào, có nặng hay không nhưng lại do dự.

Ngay lập tức, trong phòng truyền ra tiếng ho khan, Đông Đông lo lắng sửa một cái.

"Đông Đông, đừng kêu. Cậu im lặng để Triển Huy ngủ nhé." Sau đó hần lại ho khan mấy tiếng nữa.

Trong lòng, có vật gì đó dần dần khuấy lên...

Tiếp theo Phàn Vũ mở cửa, tôi nhìn thấy hần đang bưng một cái chậu lớn rón rén đi ra, hần không nghĩ tôi đang đứng giữa sân nên lập tức ngăn người.

Đông Đông đang bọc khăn lông nằm trên giường hần.

"Triển Huy, anh về rồi." Hần nói một tiếng, sắc mặt cũng không kém cho lắm.

Tôi gật đầu, hướng phòng mình đi tới rồi sập cửa lại.

Tiếng hần xả nước vào chậu rồi mở cửa, đi vào phòng...

Sáng hôm sau, tôi thấy trong khe cửa nhét một tờ 500.

Đông Đông bị nhốt ở trong phòng, nó nghe tiếng tôi ở ngoài sân liền gâu gâu sửa mấy tiếng.

Thời gian trước, Đông Đông không bị nhốt trong phòng như thế này, nó có thể chạy tới chạy lui trong sân.

Tôi ở ngoài phòng kêu tên nó, Đông Đông?

Đông Đông hớn hờ sửa hai tiếng coi như đáp lời tôi.

Đứng ngoài cửa sổ, Đông Đông thấy tôi liền chạy tới với hai chân trước lên bệ cửa sổ, tôi nhìn nó đang ra sức thè cái lưỡi hồng hồng ngo ngoay. Tôi nhìn thấy cái đầu xinh đẹp của nó, bộ lông sạch sẽ sáng bóng, khá là "đẹp trai".

"Đông Đông, muốn ra ngoài chơi sao?"

Nó tựa hồ như đang hiểu những gì tôi nói, gâu gâu đáp lại hai tiếng...

Việc chụp hình của tôi vẫn tiếp tục nhưng người "gạ" tôi lần trước vẫn còn ở đó, được cái là sau lần tôi chửi đó hần ta nhìn tôi lại tâm sinh chán ngán. Lần này hần lại tiếp tục ngồi bên người tôi, tôi cũng không phản ứng, tiếp tục ăn cơm hộp.

"Ăn gì kiêu thế không biết?!" Hần ta nói.

Tôi nhích xa hần ra một chút, nhưng hần cứ bám dính lại gần nói "Triển Huy..."

Cái giọng tỏm lợm! Cơm này giờ ăn muốn phun hết con mẹ nó ra ngoài!

"Có chuyện gì không?" Tôi nhìn hần.

"Có chuyện có chuyện." Hần ta liền toe toét.

"Nói."

"Cậu có muốn làm tình với tôi không a..."

Tôi trừng hần một cái thật ngoan độc.

Tự trong tôi biết, cái vòng luẩn quẩn của giới người mẫu này có rất nhiều người chọn cách hoặc đi đường tắt hoặc tạo scandal hoặc bán sống bán chết để kiếm tiền. Tôi thì chắc thuộc loại dị biệt, thật sự tôi không

quan tâm mấy chuyện đó cho lắm, tôi chỉ muốn làm nghề tôi thích theo cách tôi thích, tự tạo thoải mái cho chính bản thân mình, không muốn kèn cựa với bất kỳ người nào cả.

Hắn ta bị ánh mắt của tôi làm cho cứng đờ rồi ngượng ngập không thể tả, đứng chống nạnh qua một bên, trong họng lăm lăm ”Đã là cái loại đó rồi thì còn có cái mẹ gì tốt nữa mà giả bộ!”

Tôi vụt đứng dậy, đem hộp cơm ném vào thùng rác ở xa, chuẩn bị đến nơi khác.

”Phàn Vũ kia là cái loại rách nát muốn chết, hắn có cái gì mà tôi không có chứ hả?”

Phàn Vũ? Tôi quay đầu lại.

Hắn ta như bắt được điểm yếu của tôi, cười như không cười nói ”Cậu đừng nói với tôi là quá khứ của Phàn Vũ cậu không biết gì cả nha...”

Tôi nén giận ngồi xuống, thấp giọng hỏi ”Quá khứ của hắn như thế nào?”

Người mẫu nam đó nói, ” Thật là ”tuyệt vời”! ”

Tôi im lặng chờ hắn nói tiếp.

Hắn ta quả nhiên hai mắt nhìn tôi, mặt đầy đắc ý lại pha chút đáng tiếc nói ”Cậu nha, người mới nên không biết trong cái vòng tròn này mọi thứ đã diễn ra như thế nào thôi. Biết tại sao Phàn Vũ lại nổi danh không? Bởi vì đời hắn được thêm vào một người chủ chốt – Trương Kiều. Trương Kiều là ai ấy hả? Anh ấy đã từng trong giới showbiz, người người thần tượng. Hình tượng có! Bằng phái có! Năng lực lại càng không thể không có! Anh ấy trọng tình cảm, nghĩa khí lại có thừa, tuy thể lực sau anh không lớn, anh cũng không có nhiều tiền nhưng nếu anh lên tiếng, ai cũng đều nguyện đi theo anh. Nhưng mà, sau đó thì sao, hừ, đúng là khiến cho người ta ”mở rộng tầm mắt”...”

Hắn ta kể đến nửa chừng rồi nhìn sắc mặt tôi, lại tiếp tục ”Anh ấy yêu Phàn Vũ! Phàn Vũ là cái loại không giống như vẻ bề ngoài, hừ, lúc nào cũng bày ra cái mặt thanh thuần. Trương Kiều bỏ tâm tư vì hắn, cùng người cộng tác trước kia rạn nứt, người thân thiết cũng không thể nào khuyên được nữa. Anh ấy còn phải tội với Trang ca, đối với cái loại đó nâng niu, cưng chiều! Kết quả, hừ, thằng nhãi ấy đi làm trai bao chứ còn sao nữa? Trang ca tổn thương, cực tổn thương. Có ai nghĩ được cuối cùng Kiều ca sẽ nhận được cái kết quả như thế chứ hả? Anh ấy nhảy lầu!”

Nói đến đây, hắn ta bỗng nhiên nắc lên, nước mắt ghen ngào rơi xuống.

”Còn cậu, cậu đối với cái thứ rách nát đó cũng đã ”làm” chứ gì? Đúng không hả?”

Tôi nghe câu nói cuối cùng của nam người mẫu kia, tâm tình rối lại thành một nắm. Phàn Vũ đã từ từ thấm thấu vào cuộc đời tôi, ngày tôi cho hắn mượn nhà, tôi hoàn toàn không nghĩ đến hắn là một người như thế. Tôi mặc dù không có cùng hắn phát sinh cái loại quan hệ khiến người khác hoài nghi đó, nhưng mà, tại sao bây giờ tôi có cảm giác thật giống như là đã cùng hắn như thế!

Còn có một việc, tôi không hiểu đó chính là tại sao sau việc Lạc Kỳ đánh Phàn Vũ, rồi chuyện Phàn Vũ ở nhà tôi lại bị ”truyền lưu” rộng rãi đến nhường ấy? Quái thật, nếu như coi là mấy người đó quen biết Lạc Kỳ đi nha, vậy thì tại sao tất cả nam mẫu trong giới đều biết? Đó chính là điều làm tôi vừa khó hiểu vừa nghi ngờ, có lẽ nào Phàn Vũ chính là ”nổi danh” thật à?

Bỗng nhiên Lạc Kỳ gọi điện cho tôi, hi vọng tôi cân nhắc kĩ về nhân vật lần trước bởi y cảm thấy tôi và nhân vật đó khá khớp, y không mong tôi vứt bỏ cơ hội này.

Tôi quyết định tiếp nhận.

Lần trước, đúng là ít gì nhiều cũng có phần tức giận.

Lạc Kỳ hẹn tôi ra một quán nhỏ, y còn mang theo một người rồi tự giới thiệu người kia là anh em của y. Người kia vừa là nhà sản xuất lại vừa là đạo diễn của bộ phim kia, tên anh ta là Ngô Hải Xuyên. Ngô Hải Xuyên nhìn tôi, nhếch môi cười, làn da ngăm đen cho nên càng nổi bật hàm răng trắng hếu.

”Thích hợp! Thật thích hợp!” Ngô Hải Xuyên cười ha ha rồi nói, ”Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

”23.”

"Haha, nhỏ hơn tôi một tuổi!" Ngô Hải Xuyên cười vui vẻ.

Xuyên ca đúng là mẫu người tôi thích, rất hào sảng!

Bộ phim đó là một bộ phim bối cảnh hiện đại, tôi đóng vai nam thứ là một cảnh sát nằm vùng. Nghe nói hai tháng sau bộ phim mới bắt đầu được bấm máy, trước đó là đợi kịch bản hoàn chỉnh đã. Nói thật, tôi nhìn sơ qua đại cương cảm thấy đây chỉ là một bộ phim được remake theo mấy bộ phim cảnh sát vùng Hương Cảng mấy chục năm về trước tôi hay xem cùng bà nội. Không đủ đặc biệt, sáng tạo lại càng thiếu trầm trọng.

Xuyên ca là một người rất khéo ăn nói, anh ấy đã từng đi qua trời nam biển bắc nên chuyện biết không hề ít. Hơn nữa, cùng Xuyên ca ở chung một chỗ vĩnh viễn sẽ không thấy bức bối. Anh ấy rất chiều cổ tôi, hướng dẫn hết cái này đến cái khác, hơn nữa anh ấy còn sắp xếp cho tôi một lớp học bổ túc về diễn viên nữa. Tôi không biết rồi bộ phim này sẽ đi đến đâu, nhưng ít nhất tôi đã học được một ít kinh nghiệm từ Xuyên ca.

Vì vậy, cuộc sống tôi ngày qua ngày lại thêm được một chút bận rộn, thời gian lông bông ít hơn. Cũng không giống như trước luôn luôn phải suy nghĩ mấy giờ dậy, mấy giờ làm cái này, mấy giờ làm cái kia nữa.

Gần đây tôi gặp Vu Song, thấy nàng khá là hưng phấn, sau đó tôi mới biết nàng cũng ở trong cái bộ phim này lẫn lộn, bất quá cái mà Vu Song nhận được chỉ là một diễn viên phụ, suốt phim rất ít khi xuất hiện lại không nói được cái gì cho nên hèn. Theo như người ta nói, nàng du học nước ngoài mấy năm học Kinh tế, Quản trị kinh doanh, bla bla bla, và tất cả đều được bằng rất xuất sắc nhưng sau khi về nước lại tuyên bố chỉ muốn đầu quân vào ngành Nghệ thuật, ở đây là Điện ảnh, thật đúng là sét nổ giữa trời xanh!

Chúng tôi bị cả đám người trong trường quay ghép lại thành một đôi, đúng là đối với biểu hiện lộ liễu của Vu Song như thế, không bị ghép thành một đôi mới lạ! Còn có thái độ của Lạc Kỳ đối với chúng tôi cũng coi như "mất nhắm mắt mở", khiến người ta càng đồn âm lên hơn. Tuy thế nhưng mà tôi lại thấy hơi hơi không thoải mái, đi đâu Vu Song cũng theo, may mà đi nhà vệ sinh nàng đứng bên ngoài chứ không, chứ không bạn cũng biết là cái gì xảy ra rồi đấy.

Vu cách cách như một miếng keo dán chuột! Nói thoải mái là nói dối!

Được vài hôm, tôi nhận ra Xuyên ca cùng Lạc Kỳ quan hệ rất tốt, anh ấy đối với Lạc Kỳ cũng khá là ăn ý. Hơn nữa nghe nói công ty này hiện nay thì cổ phần của Xuyên ca còn nhiều hơn cả Lạc Kỳ.

Sau đó, tôi tình cờ nghe được, thật ra thì trước kia, người hợp tác cùng với Xuyên ca chính là Trương Kiều!

Tôi ngày càng cảm thấy mình đang càng lúc càng đi sâu vào quá khứ của Phàn Vũ. Thì ra mấy điểm mù giữa bọn họ khiến tôi thật không nghĩ tới hai chữ "liên quan", nhưng sự thật là chúng đều có liên kết với nhau, và trước mắt tôi đang dần hé mở ra một vùng tối...

Ê kíp chụp ảnh poster, lại ê kíp bấm máy hết lần này đến lần khác kéo tất cả chúng tôi vào vòng bận rộn, mà Xuyên ca chính là người bận rộn nhất. Hết hợp báo ra mắt phim mới lại lẫn lộn PR trên các trang mạng, Xuyên ca nói anh ấy thật ra cũng không cần phải "xả thân" như vậy nhưng mà anh lại xuất thân từ một nhà sản xuất, đứng nhìn người khác làm mà mình chỉ cần phải chỉ tay năm ngón, anh ấy không làm được. Những công việc ấy khiến anh cảm thấy như mình đang sống đúng với đam mê, có chết cũng không buông tay.

Mà có chuyện này, chính là trước giờ tôi chưa từng thấy Xuyên ca nổi giận! Vì vậy tất cả mọi người đều cảm thấy may mắn khi có được một người lãnh đạo tâm huyết như vậy.

Lần đầu tiên nhìn thấy Xuyên ca nổi giận, lại là đối với Lạc Kỳ. Đó cũng chẳng qua là tôi vô tình phát hiện được.

Vu Song muốn tôi hỏi Lạc Kỳ có thể đi ăn cơm cùng nhau được không, tôi lúc ngang qua nơi làm việc của y, cửa là đang khép hờ. Sau đó tôi nghe được một tiếng gầm của Xuyên ca, đặc biệt vang

"Lạc Kỳ! Mày làm như vậy cũng thật con mẹ nó quá mức đê tiện! Mày thấy mày có lỗi với Kiều tử không hả?!"

Tôi chỉ nghe thấy một khoảng thinh lặng, Lạc Kỳ không lên tiếng.

"Dù như thế nào đi chăng nữa, Trang ca là ai, mày cũng không phải không rõ ràng. Phàn Vũ đã tránh đi nhưng tao lại không biết mày vì có gì mà phao những chuyện như vậy truyền ra khắp chốn, như vậy không phải gián tiếp ném nó vào địa ngục sao?!"

"Hừ..." Tôi nghe được tiếng Lạc Kỳ cười nhạt, "Phàn Vũ sẽ cho đó là địa ngục sao?"

"Trương Kiều chẳng phải để cho mày theo để mắt tới nó sao?"

"Kiều ca hoặc bị diên hoặc bị Phàn Vũ bỏ bùa mê thuốc lú mới ra nông nổi như vậy. Nếu không, làm sao lại không phân biệt được thị phi chứ hả!?"

"Lạc Kỳ, ban đầu chính là mày đem Phàn Vũ tới chỗ Kiều ca, mày đừng quên điều đó."

"Đúng! Là tao! Nếu không, tao bây giờ cũng sống không bằng chết rồi..."

"Lạc Kỳ..."

"Hải Xuyên, Kiều ca chết một cách thảm khốc như thế, mày có biết tao đau đến nhường nào không? Đều là Phàn Vũ, đều là Phàn Vũ làm hại! Kiều ca thương nó như vậy, vì nó mà sự nghiệp cũng không cần, đặc tội với Trang ca, ngay cả mạng mình cũng không coi trọng! Nó thì sao?! Vì mấy đồng tiền dơ bẩn đó mà đem Kiều ca hại chết! Từ trên lầu cao nhảy xuống, mày nghĩ lúc đó anh ấy có đau không hả?! Kiều ca đẹp như vậy, tốt như vậy, nghĩa khí như vậy cũng cứ như vậy nhảy xuống..."

Tôi nghe được thanh âm của Lạc Kỳ gầm lên rồi sau đó dần dần tắt hẳn, y nghẹn ngào. Một lát sau, tôi nghe được tiếng y tự thì thào, "Tao hận không thể giết nó bằng mười ngàn cách, dù cho nó chết mười ngàn lần, cũng không thể giải được mối hận trong lòng..."

"Trên đời này có rất nhiều chuyện mày nghĩ nó là như thế, nhưng thật ra không phải như thế. Một người như Kiều tử làm sao có thể thích một Phàn Vũ như mày nói, lại còn dây dưa không dứt?"

"Mày sai rồi! Kiều ca là một người thích rõ ràng, anh ấy cho là Phàn Vũ rõ ràng, cũng sạch sẽ như vẻ bề ngoài của nó. Mày biết không, sau lần gặp đầu tiên, anh ấy đã nói với tao rằng rất lâu rồi mới thấy được một người có ánh nhìn trong suốt như thế. Mày biết mà, Kiều ca có được sự nghiệp như ngày hôm ấy cũng thật không dễ dàng, mất thấy quá nhiều thứ dơ bẩn cho nên tao nghĩ anh ấy sẽ thích Phàn Vũ. Nhưng anh ấy không nghĩ tới, Phàn Vũ tất cả, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài!"

Tôi thấy Lạc Kỳ lấy tay quạt đi nước mắt, tiếp tục nói "Nó đúng là thứ có tài gạt người, lần đầu tiên tao nhìn thấy nó chính là lúc nó đang đánh nhau với người ta bởi người ta khi dễ em gái nó. Tao đã cho rằng nó là một đứa quật cường, biết tự ái, biết trân trọng. Kết quả, căn bản không phải! Kết quả, tao sai ngay từ cái nhìn đầu tiên!"

Tôi ở cửa lẳng lặng nghe, lẳng lặng quay đầu lại, đi ra ngoài cửa chính.

Quá khứ của Phàn Vũ, đang từng chút từng chút được mở ra...

Tôi dần dần hiểu, một khuôn mặt thuần chân, một người yêu chó hơn mạng, một Phàn Vũ lại cũng là một người vì tiền tài mà sinh ham muốn. Cũng có lẽ là hắn chưa đủ trưởng thành, nhưng mà đạo đức cùng tuổi tác không có liên quan! Tôi có nên khinh bỉ cậu hay không hả, Phàn Vũ? Cậu dựa vào một bề ngoài hồn nhiên như vậy mà nhấn tâm làm nhục tình cảm của người khác sao?

Nhưng mà, ánh mắt trong suốt như thế thì có thể giấu những mưu mô âm độc ở đâu?...

Lúc trở về nhà, tôi thấy Phàn Vũ đang dắt Đông Đông đi về phía sông hồ thành. Ngồi trong xe taxi, khoảnh khắc tôi thấy hắn, hắn hình như lại gầy hơn nữa, mặt đã lộ xương gò má. Hắn theo thói quen vừa đi vừa cùng Đông Đông nói chuyện. Đông Đông vui vẻ ngoác ngoác cái đuôi.

Tôi không có ý quan tâm hắn nhưng đột nhiên tôi thấy trước mặt hắn lại xuất hiện một người.

Lữ Thu.

Làm sao mà mỗi một người tôi biết đều cùng hắn có liên kết như thế này?

Xe tới đầu hẻm thì dừng lại, bác tài định đi ra mở cửa cho tôi. Tôi không tự chủ được mà quay đầu, Phàn Vũ cùng Lữ Thu hai người mặt đối mặt, không nói lời nào.

Lữ Thu chẳng qua là nhìn hấn, nhưng ánh mắt ấy lại khiến tôi rợn người.

Dẫn lòng không được quan tâm, tôi trả tiền xe rồi bước xuống. Cái xe nhanh chóng quay đầu rồi mất hút.

Tôi đi về, cách bọn họ cũng không xa nên nghe được Lữ Thu nói chuyện

”Cậu sẽ vì tất cả mà trả giá thật đắt!”

Không nghe được tiếng Phàn Vũ đáp lại, chỉ nghe được tiếng ho khan của hấn một cách dồn dập.

Lữ Thu khinh miệt xoay người đi.

Phàn Vũ dắt Đông Đông tiếp tục hướng tới bờ sông mà đi. Tôi nhìn thấy hấn ngồi trong lùm cỏ trên bờ sông, Đông Đông ở kế bên nhảy nhót vui đùa. Không gian xung quanh một màu vàng úa, những bãi lau sậy cao lùa xào xạc, trời vừa lạnh se se vừa buồn một cách kì lạ. Vài con chim hót hoảng bay trên trời, ông mặt trời đỏ ối từ từ lặn xuống, nước sông loang loáng ánh nắng phản chiếu hắt lên người Phàn Vũ những tia sáng lấp lánh. Phàn Vũ chỉ im lặng, bó gối, vùi mặt xuống đầu gối.

Khi tôi xoay người chuẩn bị rời đi, tôi bỗng nhiên nhìn thấy hấn lệch người qua một bên, từ từ ngã xuống bãi cỏ, cánh tay buông thõng một cách mất tự nhiên.

Không giống như là tự hấn nằm xuống, tôi chạy tới, đem Phàn Vũ lật lại, chỉ thấy hấn hai mắt nhắm lại, hơi thở nông nhưng nặng nề vô lực.

Chân mày Phàn Vũ có chút nhíu lại, nghe được tiếng kêu của tôi, hấn miễn cưỡng mở mắt ra. Vài giây mê muội, hấn như chợt thấy tôi rõ hơn một chút, yếu ớt nói ”Triển Huy... Tại sao lại là anh...”

Sau đó hấn liền ngã xuống lùm cỏ, rơi vào hôn mê sâu.

Đông Đông đang nghịch nước ở mé sông như cảm giác được cái gì đó liền chạy tới chỗ Phàn Vũ, lo lắng sủa vài tiếng....

5. Chương 5: Anh Trai

Trên trán Phàn Vũ đắp một cái khăn lông lạnh, miệng hé ra để thở, hấn ngủ rất sâu. Trong suốt quá trình đó hấn có tỉnh dậy một lần rồi chỉ nói đây là cảm mạo nóng sốt bình thường thôi. Tôi nghe thế nên cho hấn uống vài viên giảm sốt, thay cho hấn khăn lạnh, cho hấn ăn chút cháo loãng.

Thế mà hấn lại chỉ nói một câu, ”Tôi phiền toái tới anh rồi, thật xin lỗi...”

Tôi không lên tiếng.

Đông Đông một mực nằm ở mép giường của Phàn Vũ, thỉnh thoảng nó lấy chân khều khều chân của Phàn Vũ, giường cặp mắt đầy lo lắng nhìn hấn.

Tôi nhìn người đang ngủ mê man Phàn Vũ, rồi nhìn Đông Đông...

Nhớ tới những khoảnh khắc biết được một phần nào quá khứ của Phàn Vũ, tôi đột nhiên cảm giác được người thương Phàn Vũ sâu nặng như thế – Trương Kiều đã đưa Đông Đông tới bên cạnh hấn để nó để mắt tới hấn, chăm sóc hấn, cũng vì hấn từng li từng tí thương hấn. Như Trương Kiều đã từng...

Tôi ở trong phòng Phàn Vũ đợi một hồi, sau đó trở về phòng mình. Trước khi đi ngủ, tôi qua nhìn hấn một cái, hấn vẫn là đang thiếp đi. Sờ cái trán hấn mịn của hấn, tôi thấy hình như đã bớt nóng rồi. Phía cuối giường Đông Đông vẫn đang nằm giường đôi mắt to của nó nhìn tôi, tôi thấy trong thau ăn của nó thức ăn vẫn còn nguyên, một chút cũng không đụng tới.

Tôi nghĩ Phàn Vũ chỉ là cảm mạo rồi lên cơn sốt, hết nóng hầm hập rồi thì sẽ không có sao nữa.

Thế nên, tôi về ngủ.

Đêm hôm đó tôi nằm mơ, mơ thấy Phan Vũ đang gõ cửa phòng tôi, hân vui vẻ hỏi tôi có muốn đi ném bóng không. Tôi gạt đầu, mở cửa nhưng ngoài sân chỉ có một mình tôi...

Buổi sáng, tôi bị tiếng điện thoại ồn ã đánh thức, là Xuyen ca. Anh ấy nói tôi đến càng sớm càng tốt, hôm nay tổ kịch muốn cho tôi thử vài đoạn.

Tôi dọn dẹp một chút sau đó qua phòng Phan Vũ, nhìn hân còn đang ngủ trên giường. Tôi đưa tay định sờ trán hân, hân lại như cảm nhận được gì đó liền mở mắt ra, ánh mắt trong suốt của hân nhìn tôi khiến tôi có cảm giác như bị xuyên thấu.

"Khá hơn chút nào không?"

Hân liền cười, "Tôi khá hơn nhiều rồi."

"Ừ."

Tay tôi đang lơ lửng giữa không trung và trán hân, hân lại không có sức sống mà đối với tôi nói câu đó, "Triển Huy, phiền toái tới anh rồi."

Tôi gạt đầu, đi ra ngoài.

Rõ ràng là cảm thấy khó chịu trước câu nói đó của Phan Vũ...

Một ngày nhanh chóng trôi qua với bao chuyện bề bộn, tôi có chút sốt ruột, không biết tại sao trước mắt tôi luôn xuất hiện khuôn mặt của Phan Vũ. Hân tươi cười, hân chăm chú, hân tỉ mỉ,... Tất cả khiến tôi không có cách nào yên tâm về hân, hơn nữa, hân đã nói với tôi hai lần cái câu "Phiền tới anh rồi" kia nữa. Những lời ấy rất lạnh, cũng rất nhạt. Ngày đó tôi không tự chủ được mà giận dữ bảo hân cút đi, tôi biết tôi đã tổn thương hân, khiến cho hân ra sức tránh mặt tôi, cũng dần rời xa tôi.

Bất kể Phan Vũ là hạng người gì, tôi cùng hân sống chung, tiếp xúc, hân chính là một người rất hiểu chuyện.

Xuyen ca đang ăn cơm trưa bỗng đột nhiên hỏi tôi: "Nghe nói Phan Vũ ở chỗ chú mày nhỉ?"

Đúng vậy, tôi đáp.

"Nó như thế nào? Khỏe chứ?"

"Ừ, tạm được nhưng gần đây Phan Vũ dính cảm mạo."

"Cảm mạo? Khổ cho nó rồi, nó gầy như thế, cơ thể đã không khỏe khoắn gì rồi lại còn bị bệnh nữa. Chắc là nó giấu chú mày đúng không? Biết ngay mà! Bệnh tật không có tha thứ nào đâu! Lát qua chỗ tiệm thuốc mua cho nó ít thuốc nhé. A a..."

Tôi cầm hộp cơm, cười cười.

Chắc giờ Phan Vũ cũng khá rồi, có lẽ là có thể tự làm cho mình chút đồ ăn đi...

Lúc trở về nhà, mí mắt tôi cứ giật giật, tôi tựa hồ có dự cảm xấu. Ngoài cửa, tôi nghe tiếng chó sủa, Đông Đông từ trước đến giờ sẽ không sủa điên cuồng như thế.

Tôi ba bước thành hai bước, cuối cùng chạy thẳng vào nhà, Đông Đông thấy tôi liền từ trong phòng lao ra, cắn ống quần tôi kéo vào.

Động tác này, tôi biết, Phan Vũ xảy ra chuyện gì rồi! Tôi tung cửa xông vào phòng hân, nhìn thấy hân ở trên giường đang không ngừng phát run bần bật, co giật liên hồi. Tôi đỡ cơ thể hân lên, không ngờ, nóng đến nỗi tôi có cảm giác như bị phỏng.

Tôi thất thanh kêu tên hân, Phan Vũ!

Hân vẫn đang hé mắt, nhưng ánh mắt đó không nhìn tôi mà nhìn nơi khác. Tôi kêu hân, lay hân, hân vẫn cứ im lặng. Nhưng cơ thể hân vẫn đang không ngừng phát run.

Tôi bế hân lên, phóng ra ngoài cửa. Hân nằm trong tay tôi cũng không ngừng, không ngừng run bần bật.

Tôi nghe được hân bắt đầu nói chuyện, giọng hân rời rạc, mông lung

"Kiều, lạnh quá..."

"Kiều, ôm em, em lạnh..."

"Kiều, em khó chịu quá..."

"Mau cứu em..."

"Anh chờ em được không?..."

"Anh chờ em, em tới..."

Sau khi hấn nói xong, nước mắt từ trong mắt hấn chảy ra, theo khóe mắt hấn rơi xuống, rơi xuống, lại rơi xuống. Những hạt nước ấy sượt qua tay tôi, khiến tôi phát bồng.

Trong lòng, giống như kim châm sau đó có một cái gì chạy qua khiến những cái kim đó lún thật sâu xuống, không tài nào gỡ ra được.

Vài phút sau tôi bắt được taxi chạy thẳng tới phòng cấp cứu, một giờ sau, bác sĩ ra hỏi tôi có phải là người nhà hấn không.

Tôi vẫn không nói gì, bác sĩ còn nói, phải chuẩn bị tâm lý.

Chuẩn bị?

Chuẩn bị?!

Chuẩn bị cái gì? Tôi cơ hồ trong nháy mắt rơi xuống một vùng nước tăm tối, sống lưng tê rần như có một luồng khí lạnh chạy qua.

Viêm phổi cấp tính, hai buồng phổi có rất nhiều tổn thương, rất nguy hiểm lại đưa đến quá muộn.

"A..." Tôi không kiềm được a một tiếng, tiếng này cũng có thể là đáp lời bác sĩ, cũng có thể là tuyên án tử cho một phần hồn nào đó của tôi.

Bác sĩ nhìn biểu tình của tôi, cau mày "Đây chính là quá trễ nải, nếu mà đưa tới sớm thì không có sao rồi. Bây giờ... Cậu cũng sớm chuẩn bị tư tưởng đi là vừa!"

"Tôi..." Trong đầu tôi trống rỗng, "Tôi không phải người nhà cậu ấy."

"Thì mau thông báo cho người ta chuẩn bị hậu sự đi, rề rà cái gì nữa hả?!"

Tôi thông báo ai? Người nhà Phan Vũ ở nơi nào tôi còn không biết.

Là bởi vì quá muộn sao? Tại sao tôi ngày hôm qua lại không đem hấn tới hả, tại sao sáng sớm hôm nay cũng không đem hấn tới đây? Tôi, cái thằng thiếu não này! Tôi tự đâm vào đầu mình, chỉ thấy tê liệt, một chút cũng không thể đau.

Tôi nhớ tới Thư tỷ tháng trước nói với tôi hấn bị cảm mạo, khi đó bệnh của hấn một mực kéo dài tới tận bây giờ, tôi vẫn luôn không để ý tới hấn! Bây giờ để ý thì được gì, bác sĩ bảo rằng đã quá muộn rồi...

Tôi thấy hai chân như nhũn ra, tôi trượt xuống băng ghế, cố hết sức cũng không thể nào đứng lên nổi. Hối hận, hối hận vô cùng. Trước mắt thoảng qua, là ánh mắt trong suốt kia của hấn, nụ cười nhẹ nhàng, hấn chăm chú nhìn tôi, nghe tôi nói.

Hấn đã từng bảo, Triển Huy, anh thích ăn cái gì, tôi làm cho anh.

Tôi nói, tôi thích ăn cơm rang.

Hấn đem cơm rang thơm nóng bày trước mặt tôi.

Hấn còn giúp tôi giặt quần áo, treo ở trong sân. Khi quần áo khô, hấn lấy xuống sau đó xếp gọn gàng đặt trên giường của tôi. Mỗi lần mặt đồ Phan Vũ giặt, tôi đều ngửi thấy mùi thơm của bột giặt hòa lẫn với mùi nắng.

Hấn thậm chí còn giúp tôi dọn dẹp nhà cửa.

Bởi tôi để cho hắn cùng Đông Đông ở, cho nên hắn cố hết sức báo đáp ân tình này của tôi.

Sau này tôi nói với hắn chữ "cút" ấy, hắn liền thức thời tránh né tôi, hắn nghĩ như thế sẽ khiến tôi không thấy chướng mắt. Ngay cả nguyên nhân tại sao tôi ghét hắn hắn cũng không biết, cứ như vậy cực lực phối hợp tôi tránh né tôi!

Tôi lúc ấy trơ mắt nhìn hắn, bởi tôi mặc kệ cho hắn tự sinh tự diệt, cuối cùng đem từ bệnh cảm mạo xoàng xĩnh trở thành viêm phổi cấp tính. Trước lúc ấy, tôi còn không muốn nói với hắn bất cứ một câu nào...

Lúc tôi tưởng chính mình đã chết lặng tới nơi, một y tá đến thông báo tôi Phàn Vũ đã được đưa đến phòng cách li. Sau đó vị bác sĩ ban nãy bảo hắn nếu có thể giảm được sốt, mọi chuyện đều có thể dễ dàng hơn phân nửa.

Bác sĩ tiêm thuốc cho Phàn Vũ bởi căn bản bây giờ hắn đang mê man trên giường bệnh, không thể ý thức được bất cứ điều gì. Tôi đứng ngồi không yên, trong lòng giống như đang đánh trống, tôi chỉ biết cầu trời cho cơn sốt của hắn lui xuống đi. Nếu không, tôi... chính tôi cũng không biết đối mặt với lương tâm tôi như thế nào.

Tôi áp mặt lên cửa kính, nhìn hắn yên lặng trong phòng bệnh. Khuôn mặt còn chưa hết ngây thơ, chân mày hơi nhíu lại, sống mũi cao thẳng. Nhưng cái tôi trông chờ nhất chính là ánh mắt trong trẻo kia, nó vẫn đang ẩn giấu sau hàng mi yếu ớt. Miệng hắn khép lại, nhưng khóe miệng hơi cong lên, giống như tùy thời sẽ cười.

Tôi nhớ có một lần hắn rất vui vẻ, cùng tôi làm mặt quỷ, hắn héch mũi, chun miệng, thè lưỡi.

Tôi thật hi vọng, lúc này hắn có thể ngoái đầu lại, cười với tôi, làm mặt quỷ cho tôi xem nữa...

Tôi thật sự rất sợ.

Phàn Vũ, dậy đi, chúng ta cùng chơi ném bóng với Đông Đông mà...

Đi làm thủ tục nhập viện cho Phàn Vũ, tôi nhận được điện thoại của Vu Song, nàng muốn tôi đi chơi với nàng, tôi chỉ bảo tôi có việc, không rảnh.

Nàng bắt đầu nũng nịu.

Tôi đem điện thoại tắt nguồn hắn.

Trong đầu tôi chỉ có an nguy của Phàn Vũ, tôi cảm thấy được rằng hắn ngày hôm nay, là do chính tôi làm hại.

Tối đó, hắn được chuyển sang phòng hồi sức. Tôi ở trong phòng bệnh lo lắng một đêm, thỉnh thoảng sờ trán hắn. Ánh bình minh ảm áp len vào phòng, tôi cũng không chống cự được cơn buồn ngủ nữa, chính thức chìm vào cõi mộng. Sau đó có người vỗ vỗ vai tôi, tôi mê man ngược lên thì thấy bác sĩ đang khám cho Phàn Vũ.

Tôi từ dưới đất vội đứng dậy, nhìn Phàn Vũ. Y tá đang đổi bình thuốc, tôi chỉ thấy cô ấy nắm một mớ bình tháo xuống lại treo thêm một mớ bình lên.

Bác sĩ nói "Hắn đã giảm sốt rồi, may mà thể chất cũng không tệ lắm."

Tôi cơ hồ muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng, bác sĩ lại tiếp tục nói "Cậu ấy vẫn phải ở đây để chúng tôi tiếp tục theo dõi. Dù có là giảm sốt đi chăng nữa nhưng phổi đã bị tổn thương nặng, không thể nói xuất viện là xuất viện ngay được."

Tôi gật gật đầu.

"Khí quản cậu ấy bây giờ không tốt lắm, anh nên chú ý là cậu ấy chỉ được ăn đồ ăn lỏng thôi đấy."

Tôi lại gật đầu.

"Anh là gì của cậu ấy?" Bác sĩ hỏi.

Tôi do dự một chút sau đó nói, "Tôi là anh trai cậu ấy."

Bác sĩ nghi ngờ gặt đầu một cái, chắc là ông ấy vẫn còn nhớ lúc tôi nói tôi không phải người nhà Phan Vũ. Thời điểm lơ đãng quay đầu, tôi thấy Phan Vũ đang nhìn tôi, chắc tại hắn ngủ rất lâu nên trong mắt mang mê man. Nó như một lớp sương mù, khiến hắn trở nên yếu đuối hơn bao giờ hết.

Tôi gọi taxi đến một tiệm cháo nổi tiếng nhất nhì Bắc Kinh, mua một ít cháo loãng. Tôi cũng không biết Phan Vũ thích ăn cái gì nữa, dù sao tôi nghe ai cũng nói nơi này bán cháo ngon nhất. Xếp hàng mua cháo xong, tôi ghé một tiệm tạp hóa mua một cái bình giữ ấm rửa sạch sẽ, trút cháo loãng vào rồi trở về bệnh viện.

Hắn đã được đổi sang phòng bệnh bình thường, khi tôi bước vào, hắn đang ho khan kịch liệt.

"Sao bây giờ còn ho khan nữa?" Tôi vuốt lưng hắn, tự nhiên hỏi.

"Tôi cảm thấy trong họng như có thứ gì đó, ngứa ngáy vô cùng." Hắn nhìn tôi rồi ngồi thẳng dậy, tôi đi tới lấy cháo đưa hắn thì hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi "Anh hôm nay được nghỉ à? Tôi cũng đã ổn rồi, anh nên về nhà nghỉ ngơi đi, không cần quan tâm tôi nữa a. Tôi cũng không biết làm sao để báo đáp ơn tình của anh nữa."

Tôi nói, hôm nay tôi rảnh, cậu đừng bận tâm nhiều quá sau đó đổ cháo ra đưa tới cho hắn.

Hắn nhận lấy, sau đó lại nhìn tôi.

Tôi nói, đây là cháo của tiệm ngon nhất thành phố, cậu nếm thử một chút đi. Thức ăn bình thường hiện giờ cậu không thể ăn, bác sĩ nói bây giờ cậu có chút viêm khí quản, chăm sóc tốt là sẽ khỏi ngay thôi.

Hắn gật gù khoe miệng, hình như là muốn nói cái gì đó nhưng từ đầu tới cuối vẫn không nói ra.

Tôi đem cái muỗng ở nhà mang lên trưng nước sôi cho sạch rồi đưa cho hắn. Hắn ăn được hai muỗng rồi ngẩng đầu cười nói, "Nó vẫn nóng nè."

Tôi vỗ vỗ cái bình giữ ấm nói, "Bình giữ ấm đây, không giòn được đâu."

"Huy, lòng dạ anh thật tốt."

Tôi không có nhận lời khen đó.

Phan Vũ đem cháo ăn thêm vài muỗng nữa, từ trong thâm tâm nói "Cháo này ăn ngon thật đấy, nó là cháo gì vậy?"

"Cháo hoa quế."

"À... Ăn ngon thật là ngon." Hắn liếm môi một cái, lại không kiềm được ho khan.

Tôi nhú mày một cái.

Viêm khí quản, bác sĩ nói lúc đó, tôi còn hỏi khi viêm khí quản thì chuyện gì sẽ xảy ra? Bác sĩ nói nó chính là sưng phổi không chữa trị kịp thời, sau đó để lại di chứng. Nếu thật sự muốn thì vẫn có thể chữa tận gốc nhưng đó là cả một quá trình rất khó khăn, cơ thể Phan Vũ vốn suy nhược nặng nề nên không thể tiếp tục điều trị bằng những liệu pháp như vậy được nữa. Cái nghiêm trọng ở đây chính là hen suyễn, hen suyễn thì khó có thể mà chữa khỏi tận gốc.

Hắn nhìn thấy tôi cau mày liền ngăn ra, sau đó vội vàng nói "Huy, anh cũng đã mấy ngày rồi không có ngủ đủ giấc, về nhà ngủ đi a. Tôi cũng tỉnh rồi, không có chuyện gì nữa đâu. Anh nên lo lắng cho bản thân của anh trước đi."

"Phan Vũ."

"Ừ?"

"Tôi mới vừa về nhìn Đồng Đồng một cái."

"Thật hả?" Hắn hai mắt sáng lên, "Tôi lo lắng rằng cậu ấy ngày hôm qua nhất định là nhịn đói đấy."

"Nó đúng là nhện dối thật, chắc là nó lo lắng cho cậu đấy. Tôi mới vừa rồi về có nói rằng cậu không có sao, hai ngày nữa sẽ về chơi với nó. Đông Đông giống như là hiểu được vậy, lúc tôi đi khỏi có ngoái đầu lại nhìn, nó đang kéo cái thau ăn của nó ra giữa sân rồi ngồi đó ăn chờ cậu về."

"Khăn lông, bàn chải đánh răng của cậu tôi cũng mang tới đây, cậu nhập viện, đồ lót của cậu bỏ đâu tôi cũng không biết nữa. Để tối nay tôi về nhà kiếm lại rồi ngày mai mang lên cho cậu nhé, hôm nay tôi có mang mấy cái lên đây, là lần trước mua nhưng chưa có sử dụng. Cậu mặc dù so với tôi đúng là có hơi gầy, nhưng mà cũng không có vấn đề gì lớn."

Tôi từ trong túi xách lấy ra một cái quần lót mới, còn có đồ dùng vệ sinh cá nhân của hấn nữa.

Phản Vũ vẫn nhìn tôi đem đồ hấn xếp gọn ghê lên giường.

Hấn nữa ngày mới khó khăn nói được một câu, "Như vậy thật phiền toái anh rồi, tôi vô cùng áy náy."

Nghe hấn nói như vậy, tôi chỉ thấy khó chịu, tôi thà nghe hấn nói "Cảm ơn anh nha, Triển Huy" còn hơn.

Tôi mỗi ngày đều lên xem chừng hấn, hấn vẫn luôn đeo cái bộ mặt áy náy đó với tôi, luôn tự cho là hấn khiến tôi bận bịu lắm thứ.

Sau đó, hấn xuất viện.

Tôi không muốn dối lòng nhưng lần Phản Vũ bệnh này đã để lại trong đầu tôi một kích thích quá lớn. Dù tìm mọi cách để cố gỡ nó ra khỏi đầu nhưng sự thật là cứ rảnh một chút là tôi lại lo lắng về hấn.

Hấn đã, đang và vẫn sẽ tiếp tục ho khan, nhưng mà tinh thần cuối cùng cũng đã phục hồi.

Trước kia tôi cùng Vu Song với mấy người trong tổ phim thường đi chơi đến rất khuya mà bây giờ cứ xong việc là tôi lại muốn về nhà.

Xuyên ca trong một lần nói chuyện trời đất với tôi liền biết được chuyện Phản Vũ thiếu chút nữa là đi đời vì sưng phổi, quả thực sợ muốn chết.

Sau đó, Lạc Kỳ cũng biết, y hỏi tôi hấn bây giờ như thế nào rồi. Tôi chỉ bảo hấn đã xuất viện rồi, hơn nữa không có đi làm hai ngày nay.

Vu Song nghe lén hai chúng tôi nói chuyện, cắt ngang chúng tôi bằng một cái giọng mũi không to không nhỏ nói

"Thật biết giả vờ!"

Tôi nghe được câu nói đó của nàng liền lạnh giọng nói, "Em ăn nói cẩn thận chút!"

Vu Song lại bực mình gào lên, "Hay là anh đã cùng thứ dơ bẩn đó làm cái đó rồi phải không, hả?!"

Tôi ghét người ta to tiếng với tôi, nhất là phụ nữ.

"Tôi với ai như thế nào thì liên quan gì tới cô?! Bớt quẩn chuyện của người khác đi."

"Anh cũng vừa ý với con chó kia chứ gì, đừng có giả bộ!"

Tôi nghe được hai chữ kia thì cơn tức như muốn choáng hết não, gầm lên "Con mắt nào của cô thấy hấn là con chó?!"

"Cố Triển Huy! Anh là một thằng GAY chết bầm a!" Vu Song kêu gào lẫn lộn.

Tôi không đôi co với đàn bà, xô cửa đi ra ngoài.

Chưa đi được bao xa, Lạc Kỳ liền đuổi theo.

"Triển Huy!"

Bực còn chưa nguôi, tôi chỉ nhìn y một cái, không lên tiếng.

Vu Song cũng chạy theo tôi, cúi đầu nói "Thật xin lỗi, em không nên nói bậy nói bạ như thế, xin lỗi. Anh đừng nóng giận nha!"

Tôi nhìn cô ta, đồng thời cũng liếc Lạc Kỳ. Bất đắc dĩ tôi lên tiếng, "Hắn cũng đã gặp nhiều chuyện không dễ dàng rồi, bất kể trước kia có như thế nào đối với tôi cũng không quan trọng nữa. Mấy người sống tích đức chút đi, được không hả?"

Vu Song nhìn tôi, sắc mặt cũng đã hòa hoãn hẳn, ôm cánh tay tôi rồi nói, "Em sai rồi em sai rồi em sao rồi, đừng giận nữa nha."

Về đến nhà, Phan Vũ đang giặt quần áo. Tôi đi nhanh tới, kéo hắn lên "Quý trọng sức khỏe chút đi, tôi mới nuôi cậu tốt lên được mấy phần thôi đấy! Gi ặt cái gì mà giặt, tôi đã nói là trong nhà có máy giặt đấy, hay cậu không biết dùng hả?"

Phan Vũ nhìn tôi, trên tay đều là bong bóng xà phòng.

Tôi đưa hắn tới bên cạnh máy giặt, hướng dẫn cho hắn cách bấm từng cái nút, "Nút giặt, bấm một cái là giặt, hai cái là dừng lại, được chưa?"

Hắn gật đầu nói, hiểu.

Tôi bảo, "Cậu bấm thử tôi xem xem."

"Tôi cũng sắp giặt xong rồi, anh có quần áo bẩn không?"

"Có."

Tôi từ trong ba lô lấy ra một mớ quần áo bẩn, những ngày lăn lộn ở phim trường, quần áo bẩn tôi đều nhét hết cả vào cái ba lô này, cái áo phong trắng tôi đang mặc cũng thuận thể cởi ra rồi cho vào máy luôn. Tôi khá tự tin về hình thể của mình, người mẫu mà, haha.

Phan Vũ cẩn thận cho bột giặt, nước xả rồi hỏi, "Bấm nút giặt nhanh hay giặt bình thường?"

"Gi ặt nhanh đi."

"Gi ặt bình thường đi, tôi thấy anh có bỏ mấy cái áo sơ mi, giặt nhanh sẽ nhàu lắm." Hắn nói xong liền bấm nút.

"Rất quen sao?"

"Nhà dì tôi trước kia có cái máy cũng hăng này a." Hắn cười tí mắt, nhưng thấy tôi ngẩn ra hắn lại không cười nữa. Sau đó Phan Vũ muốn lấy từ trong tay tôi mấy cái quần áo hắn đang giặt dở nhưng tôi không đưa cho hắn, tự mình mang ra thau nước rồi đem hết số quần áo đó giặt sạch.

Phan Vũ nhanh chóng kéo ra cây sào tre phơi đồ, vắt ngang qua hai cái trụ. Tôi giặt xong rồi vắt khô một chút, đem phơi lên.

Hắn một mực ở bên cạnh nhìn tôi, lúc tôi đưa quần áo lên, hắn lại nhanh chóng lấy kẹp ra kẹp lại, khá là ăn ý.

"Ăn cơm chưa?" Tôi hỏi.

"Chưa, tôi mua bánh bao rồi a."

"Lát đi ra ngoài ăn."

"Hả?" Phan Vũ giống như không có nghe rõ, a một tiếng.

"Ra ngoài ăn cơm. Chúng ta đi với nhau, tôi không biết nấu sao cho người bệnh nữa. Nếu cậu không thoải mái, tôi gọi điện cho người ta mang đồ tới cũng được."

"Không cần không cần, tôi..."

"Tôi mặc bộ này nhé." Tôi nói.

Hắn đột nhiên kêu tên tôi, "Triển Huy."

"Ừ?" Tôi nghiêng đầu nhìn hắn.

"Tôi biết anh không thích tôi, tôi cũng biết anh tâm địa tốt lắm nhưng tôi bây giờ ổn rồi, không có sao nữa. Tôi được nhận tiền lương tháng này từ giám đốc rồi, ngày mai là có thể đem tiền nằm bệnh viện trả anh thôi. Cảm ơn, thật sự rất cảm ơn anh, tôi đã phiền toái anh rất nhiều rồi."

Lúc Phan Vũ nói những lời này, hắn luôn cúi đầu thật thấp.

Lúc tôi nghe được những lời này của hắn, lại rất khó chịu.

Những lo lắng trong lòng tôi không thể nào nén được nữa, tôi không phải là không thích cậu, không phải, thật sự không phải.

Sau đó hắn lại ho khan, không ngừng ho khan.

Tôi đột nhiên không cách nào khống chế được mình, đem Phan Vũ ôm vào trong lồng ngực. Rõ ràng, hắn tựa hồ run nảy lên, hắn muốn giãy ra nhưng cơn ho cứ kéo dài khiến hắn không khống chế được mình mà nép vào trong lồng ngực tôi.

Tôi nói: "Cậu xem tôi là anh trai cũng được. Bất kể cậu phạm lỗi gì, bất kể quá khứ của cậu có như thế nào đi chăng nữa, hãy xem tôi như anh trai cậu có được không? Tôi không nhìn được cậu như vậy! Cậu phải nhanh dưỡng bệnh lên cho khỏe chứ."

Bầu không khí vào lúc đó chỉ có thể dùng hai từ ngưng trệ để hình dung.

Cho tới khi có một tiếng "cộp" ở ngoài cửa, tôi lập tức quay đầu, bất ngờ thấy Vu Song đứng thẩn ra ngoài đấy với Lạc Kỳ.

Bọn họ thấy những cảnh như vậy cũng ngây người. Vu Song trong tay xách một chồng hộp thức ăn, trên mặt là giữ nguyên cái biểu tình kinh ngạc ấy. Sắc mặt của Lạc Kỳ cũng rất khó coi, sau đó, y chuyển ánh mắt từ tôi sang mặt của Phan Vũ.

Tôi từ từ buông Phan Vũ ra, hắn một bên ho khan, một bên nhìn ra cửa. Phan Vũ thấy Lạc Kỳ cùng Vu Song hai người đứng yên như tượng ngoài cửa liền sợ phát run.

Tôi nhìn Lạc Kỳ, ánh mắt y có rất nhiều thứ tôi không thể hiểu được.

Phan Vũ nhìn y, lại nhìn tôi bán khỏa thân như vậy liền chợt hiểu ra mọi chuyện. Đột nhiên, Đông Đông từ trong nhà chạy ra đứng nhìn những người khách lạ, rồi chạy tới bên Phan Vũ. Cơ thể to lớn của nó vừa vịn che khuất Phan Vũ đang ngồi bệt dưới đất, che miệng cố gắng áp chế cơn ho dữ dội...

6. Chương 6: Lỗ Hổng

Lạc Kỳ lập tức quay người rời đi, không nói một tiếng nào cũng không nhìn Phan Vũ thêm một lần nào nữa. Nhưng tôi để ý thấy ánh mắt Phan Vũ nhìn Lạc Kỳ quay người có khảm tạp một số thứ.

Vu Song từ đầu tới cuối đứng ở ngoài cửa, sau đó quăng hết số hộp đồ ăn trên tay xuống đất, hùng hổ tới bên tôi chất vấn

"Cố Triển Huy, anh nói cho tôi nghe đây là chuyện gì?!"

Tôi biết, tôi sẽ không thể nào thích cô gái này cho nên cũng không cần thiết cùng với cô ta giải thích bất cứ điều gì. Tôi chỉ nói

"Cô có chuyện gì không?"

"Chuyện gì là chuyện gì?" Cô ta hung bạo hỏi, "Tôi sợ chuyện buổi chiều khiến anh tức giận, một mực kéo Lạc Kỳ đến tìm anh ăn cơm coi như là nói xin lỗi đi. Kết quả, tôi lại nhìn thấy cái gì? Nhìn thấy chuyện dơ bẩn gì đây hả? Ai sống trên đời này cũng biết Phan Vũ là một con chó, anh còn ở đây mà ôm ấp áp hấn? Anh nói thật đi, anh rốt cục là cái giống mẹ gì, Cố Triển Huy?!"

Phản ứng của tôi đầu tiên chính là nhìn Phàn Vũ. Phàn Vũ đang che miệng, vẫn ho không dứt, nhưng hắt ngược mắt lên nhìn Vu Song đang nổi lửa với tôi.

Cô ta cuối cùng đem hết tất cả lửa mà đổ hết lên trên đầu Phàn Vũ, "Bà nội mày, dơ bẩn! Thứ đi bán thân còn..." Tôi không nhịn được nữa, kéo tay của Vu Song rồi ném ra khỏi cửa, "Cút ngay cho tôi!". Sau đó, tôi đóng cửa lại cái rầm. Vu Song ở bên ngoài khóc lớn, kêu gào đau đầu muốn chết.

Tôi quay đầu nhìn Phàn Vũ, hắn cũng đưa mắt nhìn tôi, cuối cùng lại cười rồi khẽ nói "Huy, tôi rút cuộc cũng biết tại sao anh lại ghét tôi rồi."

Hắn bước nhanh về phía cửa gỗ, mở ra, Vu Song đang đứng khóc ngoài đó. Phàn Vũ nhìn Vu Song rồi nói "Anh Triển Huy chỉ tốt bụng thôi, anh ấy cùng tôi không có làm gì hết."

Vu Song mắt vẫn những tia máu trợn lên nhìn hắn.

"Tôi muốn nói rằng, tôi và anh ấy không có xảy ra chuyện gì hết."

Cô ta đột nhiên vung tay lên, hung hãn giáng một bạt tai lên mặt Phàn Vũ.

"Đê tiện!"

Sau đó cô ta xoay người chạy đi.

Phàn Vũ đứng lặng ở ngoài cửa.

Tôi bước tới, ánh mắt Phàn Vũ đang rơi mộng lung bên ngoài, không biết đang suy nghĩ gì.

Tôi có cảm giác bất lực, tôi lại để cho hắn bị làm nhục. Tôi muốn nói với hắn hai chữ xin lỗi, Phàn Vũ, tôi...

"Thật xin lỗi."

Phàn Vũ lại nói ra mấy chữ ấy trước tôi, sau đó hắn nghiêng đầu đi vào trong nhà, Đông Đông cũng đi vào theo.

Tôi trong lòng lúc này có vô số thứ khó chịu, có những ưu tư đè nặng lên tôi khiến tôi không thở nổi. Nhưng mà, trong đầu thứ đang nãy lên nhiều nhất chính là, không thể để cho Phàn Vũ một mình trong phòng gánh chịu hết những thứ đó được.

Tôi chạy tới, gõ cửa hắn gấp rút nhưng hắn không mở, tôi thẳng tay đẩy cửa bước vào.

Phàn Vũ đang ngồi đồ thức ăn cho Đông Đông vào cái thau ăn, Đông Đông nằm bên cạnh đưa mũi hít hít mùi thơm rồi đập đập cái đuôi xuống nền, nó thấy tôi vào liền ngược lên nhìn rồi lại cúi xuống.

Tôi gọi hắn, "Phàn Vũ."

Phàn Vũ đưa lưng về phía tôi, không lên tiếng.

"Tôi muốn cùng cậu nói vài câu."

"À, anh nói đi." Hắn đáp lại tôi.

"Ừ... Tôi đang đói, hai chúng ta có thể đi ăn ở cái quán mì đó lần nữa được không?"

Hắn đứng lên nói, được.

Tôi mặc quần áo chỉnh tề rồi cùng Phàn Vũ đi ra ngoài. Đông Đông ở trong sân lon ton định chạy theo nhưng bị chúng tôi khóa lại trong nhà. Lúc Phàn Vũ sắp đóng cửa, hắn xoa đầu nó rồi nói, "Đông Đông, ngoan."

Phải mất gần 20 phút đi bộ mới tới được quán mì kia, hai chúng tôi vẫn không nói lời nào với nhau. Phàn Vũ thỉnh thoảng ho khan một cái, tôi cuối cùng hỏi hắn

"Tại sao ho khan đến giờ vẫn chưa có tốt lên?"

"Ừ, lúc ăn cơm tối sẽ giống như nghiêm trọng hơn một chút, thời điểm khác thì khá ổn."

"Uống thuốc đúng giờ không?"

"Đúng."

"Cuối tuần này đi bệnh viện kiểm tra lại lần nữa đi."

"Không cần đâu."

"Không được, bác sĩ bảo nghiêm trọng hơn nữa thì không có thứ gì chữa được đâu."

Hắn đang bước bỗng ngừng lại, tôi nghiêng đầu nhìn hắn, hắn cũng nhìn tôi, "Triển Huy, tôi không biết báo đáp anh thế nào mới đủ. Anh đối với tôi, cũng nên hết tình hết nghĩa đi."

"Hết tình hết nghĩa", Phàn Vũ lại dùng từ như thế. Hắn muốn thế nào đây? Nếu không tại sao lại nói như vậy chứ hả?

Đối diện với quán mì, tôi đứng bên kia đường nói với Phàn Vũ

"Phàn Vũ, cậu có muốn nhận tôi là anh trai không? Sau này tôi làm anh của cậu có được không?"

Hắn lặng người.

Tôi thấy cái lặng người đó của hắn, cố giả vờ ung dung mà nói "Sao? Có ý kiến gì hửm? Thấy Cố Triển Huy này không đủ tư cách à?"

"Không, không phải."

"Không phải thì tốt."

Tôi bước vào trước, tìm một bàn trống sau đó kêu hai bát mì loại hắn thích. Phàn Vũ ngồi ở đối diện tôi, hắn có chút chân tay luống cuống. Đầu tiên hắn cho bát mì của mình một ít giấm sau đó lại định rắc thêm tiêu hạt. Tôi thấy vậy liền ngăn hắn lại, "Không được, ho khan ăn cay không tốt đâu."

Hắn đem lon tiêu hạt để qua một bên, sau đó ăn mì. Hắn một mực cúi đầu, tốc độ ăn mì cũng rất chậm. Tôi ăn được hai bát rồi ngẩng lên, thấy hắn vẫn đang cúi đầu. Tôi nghiêng người nhìn hắn, "Phàn Vũ."

Hắn không đáp lại, tôi đột nhiên thấy có gì không đúng, gỡ hai tay hắn đang che mắt lại ra mới phát hiện nước mắt hắn đang theo kẽ tay rơi vào bát mì.

"Phàn Vũ!" Nhìn thấy hắn khóc, tôi cũng không tự chủ được mà đau lòng. Hắn nấc lên, hai tay che mặt,

"Tôi không báo đáp được anh cái gì... Còn hại anh bị bạn gái hoài nghi... Anh còn phải nhận tôi làm em trai... Tôi sẽ không báo đáp được ân tình của anh, sẽ không bao giờ báo đáp được... Nếu tôi sống tôi sẽ còn hại người khác... Triển Huy... Tôi đau..." Hắn nghẹn ngào, lấy tay cố dụi mắt để lộ ra một đôi mắt hoe đỏ, phủ kín một lớp sương mờ.

Tôi đột nhiên siết chặt cổ tay hắn

"Phàn Vũ! Em nghe này. Người và người sống chung, không cần báo đáp, em muốn đối xử với một người như thế nào là do lương tâm em nó sai khiến. Từ trước đến giờ tôi làm tất cả mọi chuyện đó cũng không mong em báo đáp. Tôi không quan tâm quá khứ em ra sao, bắt đầu từ bây giờ, tôi xem em là em trai, em xem tôi là anh trai! Có chuyện gì xảy ra thì em hãy nhớ, em còn có tôi! Làm ơn hãy cho phép tôi được đặt chân vào cuộc đời em."

Hắn ngược mắt nhìn tôi, người xung quanh cũng nhìn hai chúng tôi.

Nước mắt Phàn Vũ như vỡ ra mà lăn chả rơi xuống, lăn chả, cơ hồ không thể ngừng rơi được.

Tôi giải thích với Phàn Vũ, Vu Song không phải là bạn gái tôi, Phàn Vũ vừa khóc vừa gạt đầu.

Sáng sớm hôm sau, tôi thức dậy rất sớm liền chạy qua phòng Phàn Vũ đi ăn sáng chung. Nhưng tôi phát hiện cửa phòng hắn mở toang, Đông Đông cũng không có ở nơi đó. Tôi đột nhiên dự cảm được chuyện gì đã xảy ra liền chạy vào phòng hắn, và tôi thấy trên giường có đặt một tờ giấy

"Huy, tôi không nghĩ anh vì tôi mà bị người ta hiểu lầm. Tôi đi nhé, hai ngày sau tôi sẽ trả tiền lại cho anh. Cảm ơn, vô cùng cảm ơn anh, Triển Huy."

Tôi như người mất trí mà chạy ra khỏi cửa, trong lòng cầu cho Phan Vũ đừng đi quá xa, cầu cho tôi gặp được hắn, cầu cho tôi đi tìm hắn đúng hướng. Hai chân chạy ra đầu ngõ, tôi chạy đến sông hồ thành, chạy đến quán mì, nhưng... nhưng tôi không thấy hắn. Tôi không biết hắn đi lúc mất giờ, tôi chỉ nhớ ngày hắn dọn tới, trên lưng hắn đeo một cái ba lô cao hơn đầu hắn, tay dắt Đông Đông.

Tôi nghĩ, lúc Phan Vũ rời đi khẳng định cũng là như vậy mà rời đi.

Lúc này tôi mới phát hiện, tôi không thể nào bỏ được hắn. Thật giống như đã thành thói quen, ngày ấy tôi cứ vào sân là có thể nhìn thấy hắn. Hắn ở nơi đó giặt quần áo, chọc Đông Đông rồi cười tí mắt. Những thứ đó đã thấm vào não tôi mất rồi, cảnh hắn cười, ánh mắt trong trẻo. Thói quen, thói quen có hắn ngồi trong sân, có hắn ở chung nhà.

Chẳng qua cái thói quen này, khiến tôi như người mất trí. Nó đến chớp nhoáng nhưng lại thấm sâu đến nỗi khi tôi nhận ra, nó đã thành thói quen mất rồi.

Tôi đã thử lao đầu vào công việc, quay phim, chụp hình. Tôi mặc đồng phục cảnh sát nhưng trong đầu chỉ có hình ảnh của Phan Vũ và Đông Đông.

Vu Song lạnh mắt nhìn tôi, Lạc Kỳ từ ngày ấy đến giờ vẫn không xuất hiện.

Đối với tôi mà nói, bọn họ giờ đã không còn quan trọng nữa.

Tôi không phải là loại người đặc biệt cố chấp, nhưng mà một khi tôi đã quyết định cái gì, tôi sẽ không thay đổi trừ khi chết đi.

Tôi về sớm hơn mọi người rồi tức tốc chạy tới khu thương mại điện tử của Trung Quan Thôn, đi từng nơi từng nơi tìm. Cũng may mà đầu óc tôi không tệ, tôi nhớ lần trước hắn từ trong một cái tiệm điện tử ở lầu ba đi ra ngoài. Tôi dựa theo trí nhớ lần đó mà lần được tới nơi này, khi tôi thấy dòng chữ “Thiên Uy Electronics Co., Ltd.”, tinh thần tôi tự nhiên chấn động một cái.

Lúc đi vào bên trong, một người đeo mắt kiếng niềng nở chạy tới, ôn hòa tư vấn hỏi tôi muốn mua cái gì.

Tôi nói, “Tôi tìm Phan Vũ.”

“Phan Vũ?”

“Đúng vậy, cậu ta là người giao hàng ở đây mà.”

“Giao hàng? Chúng em cũng có người giao hàng nhưng không có ai tên Phan Vũ ạ.”

Tôi ngẩn người, cùng lúc có người từ ngoài đi vào, hình như là ông chủ của người đeo mắt kiếng kia hỏi, “Cậu giao hàng kia tên gì?”

Nhân viên kia nói, “Vâng, cậu ấy tên Trương Đông ạ.”

Tôi nghe vậy liền một trận buồn rầu, nhưng lại hỏi “Có phải là một người cao cao nhưng gầy teo không, cậu ta đáng đáp rất thanh tú đúng không?”

Người nọ gật gật đầu nói, coi như cũng thanh tú đi.

“Tôi tìm cậu ấy đấy.” Bất kể như thế nào, tôi cũng phải nhìn một cái. Bỗng nhiên linh quang chợt lóe lên trong đầu tôi, có phải và Trương Kiều cộng với Đông Đông, là Trương Đông?! Tôi cơ hồ lập tức nói, “Cậu ta đang ở đâu? Tôi đúng là tìm cậu ta đấy.”

Tại sao hắn lại dùng tên giả? Điểm này tôi mặc dù còn rất nghi ngờ nhưng vẫn là bị khuôn mặt tươi cười của hắn che lấp hết thấy.

Nhưng mà tôi lại sai. Người tên Trương Đông đó không phải là Phan Vũ, hơn nữa, một chút cũng không thanh tú!

Tôi chỉ biết lúc ấy tôi rất thất vọng, rất khó chịu.

Khi về đến nhà, tôi thấy cửa mở toang, khóa cửa rớt xuống đất. Tôi ngay lập tức phóng vào phát hiện cửa phòng nào cũng mở toác hoác ra nhưng không có mất cái gì hết.

Tôi thế nhưng lại không muốn báo cảnh sát.

Tôi gọi bạn tôi tới, người kia cũng không thể giải thích tại sao nhưng chúng tôi có cảm giác rất kì quái. Hình như là có người cạy khóa vào nhà đảo hết gian đông tới gian tây tìm cái gì đó nhưng rốt cục lại không công mà trở về!

Người bạn kia nói, cậu lại chọc tới người nào rồi hả?

Tôi buồn bực.

Người kia lại nói, hiện trường thật quái dị a.

Buổi tối đó, người bạn đó ở lại nhà tôi sợ tôi có xảy ra chuyện gì. Hắn muốn ở phòng Phàn Vũ nhưng tôi không đồng ý, tôi chỉ bảo hắn ngủ ở phòng tôi đi. Sau đó tôi liền tức tốc đi mua ổ khóa, do dự khóa vào cửa, tôi sợ Phàn Vũ nếu quay về lại vào không được.

Phàn Vũ đã biến mất, tôi lại không có bất cứ chút manh mối hay thông tin nào, thậm chí tôi còn không hiểu, tại sao tôi lại nhất định phải tìm hắn, nhưng mà tôi tự đáy lòng lại rất muốn rất muốn mang hắn trở về. Thiếu hắn, tôi thấy trong lòng cứ như có một cái lỗ hổng, vui vẻ đều chạy hết ra ngoài theo cái lỗ hổng ấy.

Ngủ đến quá nửa đêm, tôi đột nhiên từ trên giường bật dậy, nhào qua chỗ để điện thoại. Sau đó bắt đầu từ danh bạ rà lên rà xuống, cuối cùng tôi thấy hai chữ "Thư tử", cảm ơn trời phật, may mà tôi còn giữ số của chị ấy.

Điện thoại vang lên từng tiếng tút dài, một hồi lâu sau từ trong máy truyền ra thanh âm mệt mỏi bất mãn, "Ai vậy? Trễ như vậy không thể để ngày mai được à?!"

"Thư tử à, em Triển Huy đây. Xin lỗi đã quấy rầy chị."

"À... Triển Huy, có chuyện gì thế?" Biết người đầu máy bên kia là ai, giọng Thư tử cũng hòa hoãn rất nhiều.

"Chị có số điện thoại Phàn Vũ phải không?"

"Đúng rồi."

"Cho em đi, em đang tìm cậu ấy."

"Nó không phải đang ở chỗ cậu sao, cậu..."

"A, hắn không về nên em muốn hỏi hắn ít chuyện."

"Được, cậu chờ chị chút, để chị gửi số nó qua cho."

"Vâng, cảm ơn chị."

Tôi hưng phấn cúp điện thoại, không lâu sau, trên màn hình "Ting" một tiếng báo tin nhắn tới.

Tôi không thể đợi hơn được nữa, gọi số đó nhưng chỉ nghe thấy một tràng dài của Tổng đài, "Người dùng bạn gọi hiện không hoạt động, xin hãy gọi lại sau."

Tôi gọi luôn mấy lần, nhưng vẫn là câu đó đáp lại.

Tôi cảm thấy như có một đám tang diễn ra trong đầu.

Người bạn bỗng nhiên lù từ trong phòng đi ra, nhìn tôi đang ngồi thẫn ra trên ghế gỗ nói, "Cố Triển Huy, cậu có bệnh mà giấu à!"

Tôi không biết tôi có bệnh không nữa, nhưng không không chế được tim mình thì có được gọi là có bệnh hay không?...

Chỉ cần tôi có thời gian rảnh, tôi sẽ gọi cái số kia không ngừng, nhưng mà hiển nhiên là vẫn không gọi được. Hôm nay là ngày bắt đầu bấm máy nên sẽ có một buổi lễ mừng khá to. Mọi người đều chờ ở phòng Hội nghị của công ty, có Xyên ca, Lạc Kỳ nữa.

Bọn họ tới đúng lúc buổi lễ bắt đầu, tựa hồ tôi thấy trên mặt hai người đó có điểm không được bình tĩnh cho lắm, hơn nữa là Xuyên ca từ đầu tới cuối không có nói với Lạc Kỳ câu nào.

Lễ bắt đầu vừa kết thúc, Xuyên ca liền ngoắc tôi sang một bên rồi hỏi tôi gần đây có xảy ra chuyện gì không.

Tôi không hiểu.

Xuyên ca lại nói, "Phản Vũ đã rời khỏi nhà của chú mày rồi có phải không?"

Tôi gật đầu, quá thật, sao anh ấy biết.

Xuyên ca cau mày nói "Nếu như nó trở về, chú báo anh một tiếng nhé."

Tôi hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Anh ấy lại cau mày nhìn tôi.

Tôi nói, "Mấy ngày trước nhà em bị người ta phá khóa mà vào, nhưng mà không có lấy bất cứ thứ gì. Có phải chuyện đó liên quan tới Phản Vũ đúng không?"

Xuyên ca do dự một chút, tôi lập tức liền hỏi thúc, "Anh nói đi!"

Anh ấy nhìn ra tôi đang khẩn trương đến bực mình lại đột nhiên nói một câu thật không tưởng tượng nổi, "Chú mày rốt cuộc cùng Phản Vũ là quan hệ gì?"

Tôi ngẩn ra sau đó quả quyết nói, "Bất kể quan hệ gì, em là thật lòng quan tâm Phản Vũ!"

Xuyên ca dò xét tôi nhưng ánh mắt tôi vẫn kiên định nhìn anh ấy. Anh ấy bỗng nhiên cười một cái, lại cười một cái, sau đó không ngừng vỗ vỗ vai tôi.

Xuyên ca nói lúc thích hợp nào đó anh ấy sẽ nói những chuyện anh ấy biết cho tôi nghe. Nhưng mà anh ấy lại nhắc nhở tôi phải cẩn thận đề cao cảnh giác. Trước lúc ra khỏi phòng Hội nghị, anh ấy có nói một câu khiến tôi có chút kinh hãi.

"Có người tìm Phản Vũ, người này không phải người bình thường, không chọc vào được đâu. Còn nữa, chú mày cũng biết lời đồn đãi rằng chú mày với Phản Vũ ở trong giới này đã nhanh chóng tràn về bốn phương tám hướng. Anh không biết người tung ra những tin này là ai nhưng anh biết hẳn ta làm tất cả những chuyện như vậy chỉ có duy nhất một mục đích là khiến Phản Vũ lộ mặt rồi bắt đi."

Nào tôi lúc đó chỉ nghĩ ra duy nhất một cái tên, "Lạc Kỳ?!"

Thực giác tôi bảo vậy, tôi cũng cho là như vậy.

Xuyên ca chỉ nói, "Lạc Kỳ bảo hẳn không làm, anh tin tưởng hẳn!"

Mặt tôi không thể giấu diếm gì được nữa liền lộ ra giận dữ rõ ràng.

Trước khi rời đi, Xuyên ca chỉ vỗ vai tôi nói, "Anh chỉ hi vọng bây giờ Phản Vũ phải tự giấu mình thật kĩ thôi."

7. Chương 7: Triển Huy, Đùng Khóc...

Tôi cứ không thể chờ đợi được thêm một khoảnh khắc nào nữa, cứ rảnh là bấm số gọi Phản Vũ liên tục, nhưng lần này tôi nghe được câu mới hơn từ Tổng đài, "Thuê bao tạm thời không mở máy, vui lòng gọi lại sau."

Tôi không biết tại sao tôi cứ nóng nảy như vậy, có lẽ cũng là bởi vì khuôn mặt Xuyên ca mất bình tĩnh lần trước.

Không thể làm gì khác, tôi gửi tới Phản Vũ một tin nhắn ngắn, "Phản Vũ, mau liên lạc với tôi! Tôi là Triển Huy."

Một ngày trôi qua, tôi vẫn không nhận được bất kì hồi âm nào của hắn.

Tôi thống hận người bán đứng Phàn Vũ, tôi cũng bắt đầu hiểu tại sao nam người mẫu lần trước cứ định ninh là tôi với Phàn Vũ có cái gì đó, thì ra là có người cố ý tung tin đồn! Tôi cũng không biết Phàn Vũ đắc tội người nào, lần lượt xâu từng đoạn sự việc vụn vặt vừa qua lại với nhau khiến tôi phát hiện ra được rất nhiều thứ. Đầu tiên là Phàn Vũ không bao giờ tìm công việc cho ra hồn, giống như bưng bê cho quán mì, việc nào cũng là việc làm nơi công cộng, tôi chắc chắn ở công ty giao hàng lần trước kia Phàn Vũ cũng giấu giếm tên họ thật của mình nếu không sẽ đánh rần động cỏ tới người kia.

Nhưng mà, rốt cục là hắn đắc tội với ai?

Tôi muốn hỏi Xuyên ca những gì anh ấy biết, nhưng mới vừa bước xuống tôi nhìn thấy Xuyên ca đang đứng với Lạc Kỳ dưới cửa sổ. Hai người đang hút thuốc lá, khói mù lượn lờ giữa hai người mãi không tán đi được. Anh ấy đang nói với Lạc Kỳ cái gì đó nhưng y không đáp lời, chỉ là vẻ mặt càng lúc càng u ám hơn.

Tôi ở trên lầu nhìn bọn họ.

Lúc Lạc Kỳ lơ đãng quay đầu, y nhìn tôi băng quơ một cái nhưng lập tức tập trung hết ánh nhìn lên tôi như có đang suy nghĩ điều gì, nhưng từ đầu đến cuối vẫn cứ u ám như vậy.

Tôi rời khỏi nơi đó, Vu Song cũng đi theo. Tôi biết này giờ cô ta cứ nấp sau bụi cây nhìn tôi, không thể giả vờ hơn được nữa tôi bèn đem tầm mắt chuyển qua nơi đó. Cô ta chẳng qua là ngược mắt nhìn tôi, sau đó ánh mắt dần mờ lung muốn khóc.

"Song Song, đừng như vậy."

"Cố Triển Huy, em thích anh mà."

Tôi không nghĩ tới cô ta sẽ biểu hiện như vậy nên có chút luống cuống. Vu Song bỗng từ chỗ đó chạy tới ôm chặt, đem đầu ghì trước ngực tôi.

"Cố Triển Huy! Em yêu anh!"

"Nhưng tôi không yêu cô, Song Song." Tôi chỉ có thể nói thật.

"Không sao mà, em yêu anh là được rồi!" Vu Song càng lúc càng xiết lấy tôi.

Tôi được Vu Song ôm nhưng thân thể cứ thờ ơ. Tôi muốn cho nàng ta tự hiểu được rằng chuyện này một chút cũng không có thú vị, rất khó chịu.

Quả nhiên, cuối cùng Vu Song cũng buông tôi ra. Cô ta ngẩng đầu nhìn tôi, mới vừa rồi ánh mắt đáng thương nay đã bị một loại nghi ngờ thay thế.

"Anh là gay sao? Triển Huy?" Vu Song thốt thức hỏi.

"Không phải."

"Vậy là anh thích Phàn Vũ cũng sẽ không thích em sao?"

Tôi nghĩ lúc ấy nói ra những lời này tôi có hơi do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn nói ra, "Dù có Phàn Vũ hay không, tôi cũng sẽ không cùng cô có kết quả gì hơn nữa đâu."

Vu Song hiển nhiên không nghĩ tôi thẳng thừng như thế, ngẩn ra sau đó xoay người chạy ra khỏi cửa.

Tôi cũng chỉ muốn nói tôi xem nàng ta chỉ như em gái, không hơn không kém, có lẽ chính tôi cũng chỉ có thể làm như vậy.

Về đến nhà, tôi hi vọng sau khi mở cửa ra tôi có thể thấy Phàn Vũ.

Nhưng mà, cửa khóa rồi, tôi giờ mới nhớ rằng chính tay tôi đã thay ổ khóa mà...

Tôi đẩy cửa từ từ ra, khoảnh khắc cửa đã hoàn toàn mở thì bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một thanh âm u ám,

"Cố Triển Huy đây à?"

Tôi quay đầu, còn chưa thấy rõ mặt người hỏi tôi tôi đã bị đẩy vào nhà.

Hơn nữa bọn họ không chỉ có một người mà có tận bốn người. Sau khi đẩy tôi vào nhà người kia liền xoay người đóng cửa lại. Tôi đứng giữa sân lại còn được ngắm soi bởi cặp mắt của bốn người, nói không sợ là nói dối.

Bọn họ lại tiếp tục lật tung tứ hợp viện của tôi lên, vào phòng Phàn Vũ đã từng ở rồi vào phòng tôi xáo lên một lần nữa mới chịu đi ra.

Có người áp chế lấy tôi, bẻ ngoặc tay tôi về phía sau nên tôi dù có giãy dụa cũng bị bọn họ áp lại thô bạo. Hơn nữa, có người xách cái túi của tôi lên sục sạo rồi lấy ra quyển sổ và cái điện thoại bằng một vẻ hứng thú. Người cầm đầu là một người trên ba mươi tuổi, y cũng giống như người bình thường nhưng nhìn qua có chút uy nghiêm, tôi hiển nhiên tưởng tượng ra được dáng vẻ dữ tợn của y khi nổi điên lên.

Y thô lỗ lật qua lật lại quyển sổ, sau đó bật điện thoại của tôi lên.

Tôi biết rồi, bọn họ chính là muốn tìm Phàn Vũ.

Trong khi nhìn danh bạ của tôi, y ngược đầu lên rồi hỏi, "Phàn Vũ ở đâu?"

Tôi nói "Mấy người là ai? Tôi làm sao biết hắn ở nơi nào? Tiền mượn phòng tháng này hắn còn chưa trả, tôi cũng đang tìm hắn đây này!"

Người nọ vốn là đang chăm chú bấm điện thoại của tôi nghe được như thế liền ngẩng đầu lên nhìn sau đó cười ha hả, "Mày cho mày nói vậy là xong chuyện à? Tiểu tử, không muốn bị đòn thì sớm nói ra! Đừng tưởng rằng mày bảo vệ được nó, nói cho mày biết, ở Bắc Kinh này không có mấy ai "dám" bảo vệ nó đâu!"

Tôi trong lòng đương nhiên là kinh ngạc, mặc dù biết trong lời y nói có khá nhiều thứ giật gân nhưng mà Xuyên ca đã nói rồi, người kia là một người không thể chọc được.

"Tôi thật không biết, sao mấy người lại đổ chuyện này lên đầu tôi?" Tôi tận lực giả bộ giống như thật, nhưng mà cũng không phải tận lực lắm, Phàn Vũ đúng ra chỉ là khách trọ của tôi thôi mà.

"Đừng để chúng tao mất công vậy a~" Y vừa nói vừa cười rộ lên, bà mẹ nó, y thấy tin nhắn nhanh lần trước tôi gửi cho Phàn Vũ rồi! Y đem tin nhắn đó dí lên mặt tôi, may mà lúc ấy tôi chỉ viết "Mau liên lạc với tôi" nhưng tôi vẫn lập tức căng thẳng.

Người kia đang gọi dãy số đó.

Phàn Vũ!

Làm ơn đừng ai bắt máy! Tôi tự điên cuồng khẩn cầu thần linh với một vẻ mặt bình thản.

Cảm ơn trời đất, cuối cùng y cũng tức giận dập điện thoại.

Nhìn thấy biểu tình như xem vui của tôi, y đương nhiên là bị chọc giận!

Lập tức người này xách cổ áo của tôi lên, hét lớn, "Bà nó, mày nói ngay, Phàn Vũ đâu rồi?!"

Tôi ngược lại là thản nhiên, thông dong nói, "Đã nói rồi, tôi chỉ là chủ nhà của hắn thôi."

Lời còn chưa nói hết, bụng tôi đã lãnh một quyền kinh khủng, cảm giác như lục phủ ngũ tạng theo đường họng mà ói ra ngoài. Đau đớn khiến tôi hít mạnh một hơi khí lạnh, quả thực là đau lắm luôn!

"Mày gạt quỷ à?!" Y gào lên.

Tôi cười nhạt một cái.

Sau đó, đương nhiên là mặt cũng ăn một quyền, lập tức miệng tôi toàn là máu, sao trên trời cứ như là rơi hết vào mắt tôi vậy. Nhưng mà tôi đặc biệt rất vui vẻ, bọn họ vẫn chưa tìm được Phàn Vũ a!

Ai ngờ chuông điện thoại tôi đột nhiên vang lên, lòng tôi không khỏi sợ hãi đến nỗi từng lỗ chân lông như nở ra thấm hết tất cả khí lạnh, quả thực là sợ lắm luôn! Người kia nhìn màn hình điện thoại một cái rồi đối với tôi lộ ra nụ cười quỷ dị xen lẫn đắc ý vô hạn.

Não tôi như bị người ta thả một quả núi vào, không ngừng chùng xuống, chùng xuống...

Y cố ý bật loa lên, đặt ở trước miệng tôi, và cái thanh âm tôi luẩn quẩn luôn trong đầu tôi, cái thanh âm tôi hằng mong đợi cũng vang lên.

"Triển Huy, tôi Phàn Vũ đây."

Tôi liền nhanh chóng tỉnh táo mà hét lớn vào đó, "Phàn Vũ, cúp điện thoại!"

Cũng nhanh chóng, có người nhét giẻ vào mồm tôi khiến tôi á khẩu, người kia đương nhiên là hớn hỏ nói vào điện thoại, "Phàn Vũ, còn nhớ anh không? Hồ Uy nè!"

Phàn Vũ hiển nhiên là không dự liệu được thanh âm này sẽ truyền tới tai mình, phút chốc cả hai bên cùng im lặng.

Tôi không biết dùng cách nào mà tổng được giẻ ra khỏi mồm, hét vào cái điện thoại, "Phàn Vũ! Cúp ngay điện thoại cho tôi!"

Trong quãng lâu điện thoại vẫn không lên tiếng, nhưng cuối cùng tôi cũng nghe được giọng của Phàn Vũ.

"Anh đang ở đâu Hồ Uy? Tôi cùng với Cố Triển Huy không có bất kì quan hệ gì cả, đừng đánh lừa người vô tội."

"Chả quan tâm, em biết là anh đang tìm em mà. Nếu không muốn liên lụy tới thằng nhãi này thì em cũng biết nên làm gì rồi chứ hả? Chúng anh ở ngay nhà hần đấy, cho em nửa giờ nha~"

Nói xong, y đem điện thoại di động thả mạnh xuống đất.

Tôi thoát ra được khỏi hai cánh tay như gọng kìm, chạy về hướng điện thoại rồi nói vọng vào trong đó, "Phàn Vũ, đừng có quay lại, tôi không sao hết!"

Điện thoại vẫn còn kết nối, sau đó tôi nghe được giọng của Phàn Vũ, "Huy, anh có thể thay em nuôi Đông Đông được không?"

Giờ thì đổi lượt, bốn người bên cạnh đứng xem vui còn tôi thống khổ với cái điện thoại.

Tôi gần như phát điên phóng ra cửa, cơ hồ chạy chưa được hai bước tôi ngay lập tức bị người ta đè xuống đất.

Hồ Uy cười cười nhưng lại hung tợn cảnh cáo, "Mày đừng hoảng cho tao chút đi!"

Phàn Vũ ở trong điện thoại liền vội vàng nói, "Anh đừng có như vậy nữa..."

Tôi hiện giờ hệt như một con cá sống bị lặn trên chảo dầu, đau khổ, tôi không thể nào tha thứ cho bản thân mình được! Nếu như tôi không gửi cái tin nhắn đó thì Phàn Vũ cũng sẽ không bị tìm ra. Tôi không biết những gì đang chờ đợi Phàn Vũ, cũng không biết những gì Phàn Vũ phải làm với những người ngày ngày lung bắt hần như vậy.

Khi tôi nhận thức ra được tình cảm của mình với Phàn Vũ cũng đồng nghĩa Phàn Vũ sẽ khiến phần đời còn lại của tôi không thể an lòng được nữa.

Tôi càng hi vọng hần không đi tới này, bất kể mấy người này sẽ làm gì với tôi đi chẳng nữa, tôi chỉ hi vọng, đau đớn hi vọng rằng Phàn Vũ sẽ không bao giờ xuất hiện tại nơi này!

Tôi tự cố gắng thuyết phục bản thân mình rằng Phàn Vũ chính là loại người bọn họ nói, chỉ cần ở nơi nào có lợi ích hần sẽ xuất hiện ở nơi đó. Tôi đối với hần không thể tính là lợi ích được, hơn nữa cũng không phải là cái gì của hần. Phàn Vũ hoàn toàn có thể không tới, hoàn toàn có thể bỏ trốn mà, hoàn toàn đối với tôi không cần quan tâm mà lại đánh mất tự do lần nữa. Tôi đối với Phàn Vũ căn bản không thể coi là một thứ ư hiếp được! Tuyệt đối không!

Hần là một người yêu lợi ích cho nên hần sẽ không tới, có phải vậy không?

Rồi cuối cùng, tôi nghe được tiếng cửa khê mở ra.

Thần kinh tôi căng như dây đàn, căng đến nỗi tôi thấy bàn tay quen thuộc của Phàn Vũ đẩy cửa ra, tôi có cảm giác như từng sợi từng sợi đang đứt ra. Tôi trừng trừng nhìn về phía cửa, Phàn Vũ đứng ở nơi đó như

lần đi bắt sáng hôm ấy, với một cái áo phong có những con số lớn như đồ tù. Trên lưng hắn cũng không có cái túi to như tôi tưởng tượng, tôi chỉ thấy sau lưng hắn là một bầu trời rất rộng, rất cao, rất nhiều sao...

Ánh mắt Phan Vũ thấu suốt hơn mọi ngày khiến tôi hoài niệm về nụ cười và sự trong trẻo ngày ấy của hắn.

Hắn bước vào sân, đương nhiên là thấy tôi đang chết sững thảm hại giữa sân, khóe miệng có hột hoảng nâng lên nhưng lại không phát ra âm thanh gì.

Người tên Hồ Uy kia nhìn hắn rồi cười.

Phan Vũ không để ý tới Hồ Uy, nhẹ nhàng hỏi tôi, "Huy, từ nay về sau anh có thể nuôi Đông Đông hộ em được không?"

Cổ họng như bị ai thắt lại, tôi thấy nghẹn đắng đến không thở nổi. Tôi muốn khóc, tôi không thể không khóc nhưng tôi biết, đây không phải là lúc. Tôi chỉ bắt lực hét lên với hắn, dùng hết sức bình sinh mà hét lên, giọng tôi lạc cả đi

"Phan Vũ, em đi ngay cho tôi, tại sao em phải tới đây hả?! Chạy ra ngoài ngay cho tôi!"

Hồ Uy giơ tay lên muốn đánh tôi nữa nhưng Phan Vũ đột nhiên u ám nói, "Hồ Uy."

Y đương nhiên là buông tay hướng Phan Vũ cười giả lả, ba người còn lại cũng buông hắn tôi ra.

Hồ Uy nhìn tôi một cách khinh rẻ rồi nói,

"Hắn ta sẽ không báo cảnh sát đâu, chỉ có thứ đàn ngu dốt không biết Trang ca là ai mới đi báo cảnh sát thôi."

Tôi phát rồ nhào qua Hồ Uy, Phan Vũ xông tới ngăn ở trước mặt tôi, hắn nắm lấy cánh tay sắp hươ ra đánh Hồ Uy của tôi thật dịu dàng.

Phan Vũ vẫn còn nét của trẻ con, trên mặt hắn vẫn còn có ngây thơ mà. Những điều ấy khiến lòng tôi đau muốn tứa máu, mắt tôi nhòa hẳn đi.

"Huy, không sao đâu, anh đừng lo lắng." Hắn nhìn tôi nói, "Đông Đông ở tại một căn nhà ngoại ô, địa chỉ ở chỗ này." Phan Vũ chìa ra một tờ giấy ghi địa chỉ sau đó cẩn thận gấp lại, nhét vào tay tôi.

Hồ Uy đương nhiên là nhìn một cái.

"Lại phiền toái anh rồi..."

Dứt lời, Phan Vũ đột nhiên ôm lấy tôi, hai tay hắn mảnh khảnh xiết lấy tôi. Tôi cũng đau đớn ôm lấy Phan Vũ, cơ thể hắn đang run lên từng hồi, tôi sợ, sợ Phan Vũ biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Hồ Uy cũng không để cho chúng tôi như vậy, y ngay lập tức kéo Phan Vũ ra khỏi cổng rồi tống lên xe.

Tôi thấy mặt Phan Vũ giàn giụa nước mắt lúc nhìn tôi, cúi xuống nhìn chính mình mới phát hiện, từng giọt nước mắt cũng đang dần trượt xuống.

Tôi mất Phan Vũ rồi sao?...

8. Chương 8: Hé Lộ

Phan Vũ bị bọn họ bắt đi rồi, bây giờ tôi cũng không biết tâm tình mình giờ là hình dạng gì nữa. Nhiều đêm tôi thức trắng, nghĩ rằng Phan Vũ sẽ không bao giờ trở lại nữa thì hắn lại xuất hiện trước mặt tôi bởi một cú điện thoại, tệ hơn nữa là bị người ta bắt đi. Khí tức của những người kia lạnh lẽo lại tanh bẩn, chỉ vài quyền cơ bản đã đem một người thân cao mét tám như tôi đánh cho mất nửa cái mạng thể nên người như Phan Vũ chắc cũng chỉ cần hai ba đấm là thắng thiên luôn. Lúc ấy tôi tình nguyện bị đánh chết cũng không nguyện ý bảo Phan Vũ quay về cứu tôi cũng là vì như thế.

Tôi không biết lập trường của tôi bay biến đi nơi nào rồi?

Coi như là chủ nhà của Phàn Vũ đi, nhưng tôi đã làm quá nhiều thứ mà chưa chắc có chủ nhà nào làm được.

Nhưng lần ấy tôi đã kim lòng không dặng hứa rằng mình sẽ làm anh hẳn, như vậy có lẽ những gì tôi làm vẫn chưa đủ.

Tôi bây giờ bỗng nhiên hiểu rõ khí chất đơn thuần hiền lành của hẳn đã sớm nhiễm vào đầu tôi, hẳn khôn khéo, hiểu chuyện, ngây thơ, và dù cho có nghe những điều xấu xa nhất về hẳn thì những thứ trong trẻo ấy vẫn khiến tôi không thể nào xoá đi được. Điều tôi được nghe thấy rất bất đồng đối với những điều tôi tự thấy ở Phàn Vũ, nhưng những lúc tâm tình rối rắm phải đưa ra quyết định sẽ đứng về bên nào, tôi lại vô thức luôn đứng về phía hẳn.

Tôi tìm được Xuyên ca, anh ấy nghe được tin tức này liền hơi kinh ngạc.

Tôi hỏi anh: "Xuyên ca, rốt cuộc mấy người kia thuộc loại người nào?"

Anh ấy lại trù trù không chịu nói.

"Em biết, hẳn ta là người có thể lực. Còn nữa, mấy người kia đã bắt Phàn Vũ đi nhưng hẳn thậm chí cũng không báo cảnh sát nữa lời."

Tự nhiên Xuyên ca cười cười, "Nó sẽ không báo cảnh sát đâu."

"Anh có thể giúp Phàn Vũ được không?" Tôi hỏi.

Đột nhiên tôi nghĩ, ai bây giờ có thể giúp hẳn ngoài Xuyên ca, ai dám?

Anh ấy nhìn tôi rồi lắc đầu một cái.

"Tại sao?"

"Giúp không được, anh đã khuyên nó rời khỏi Bắc Kinh đi mà nó không chịu."

"Anh đã từng gặp hẳn?"

"Đúng, không chỉ từng gặp mà còn biết vài thứ... Anh biết Phàn Vũ ở nhà chú mày lâu rồi, cũng có liên lạc vài lần nhưng nó đều từ chối. Đứa trẻ này, có lúc anh cũng không thể nhìn thấu. Nó như một cái mê cung, hết rẽ này đến rẽ khác khiến cho người ta thật lạc lối."

Xuyên ca nhìn xa xăm một cái rồi quay lại vỗ vai tôi, "Triển Huy, nếu như chú mày cùng Phàn Vũ không có quan hệ gì sâu nặng thì cũng không cần quản nữa. Kết cục của nó ngày hôm nay liên quan tới những gì quá khứ nó đã làm, nó phải chịu trách nhiệm, đơn giản vậy thôi. Anh đây vốn là nên hết lòng hết dạ mà hận nó, bởi Trương Kiều của anh cũng vì nó mà chết. Tấm lòng anh đây quan tâm nó cũng chỉ có thể đến thế thôi, bởi vì nó là người mà Trương Kiều thương. Mong chú mày hiểu, anh đây cũng không phải thánh nhân có tấm lòng bao dung với tất cả mọi người, anh đây chỉ là một người bình thường, một người bình thường vì một người bình thường mà đau lòng."

Tôi không khỏi không thừa nhận, Xuyên ca lại một lần nữa vạch ra cho tôi tôi thấy, Phàn Vũ rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng tại sao, tại sao lòng tin của tôi với Phàn Vũ lại không suy sụp chút nào?...

Tôi gọi lại bóng lưng đang sắp rời đi của Xuyên ca, khẩn khoản xin anh ấy nói cho tôi nghe rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Xuyên ca nhìn tôi một cái, sau đó gật đầu...

Chúng tôi ngồi trên rìa sân khấu, gọi hai li cà phê. Xuyên ca ngồi tận mép ngoài, bên dưới cửa sổ kính đủ màu ánh nắng chiều chiếu qua khung cửa ấy hắt lên người chúng tôi những mảng sáng rất lạ. Tôi lại thấy anh nhanh nhẹn châm một điếu thuốc, trong làn khói mù mờ, anh hí hóp mắt thở dài.

"Trương Kiều trước khi đi có gọi cho anh một cú điện thoại, rất lâu về trước, kể từ cái sự việc kia xảy ra hẳn cũng không gọi anh bao giờ nữa. Chúng anh trước kia là bạn chí cốt mà, sau đó anh biết Trương Kiều là đồng tính, hẳn với anh thân đến nỗi hẳn thích nam hay nữ cũng không thành vấn đề, chỉ cần hẳn ở bên cạnh anh, thế là đủ rồi. Cuộc điện thoại kia, hẳn đã nói, lỡ có chuyện gì xảy ra thì hẳn muốn anh bảo bọc

Phản Vũ. Anh nghe thế liền không nói gì, trong đầu chỉ có rất nhiều câu hỏi, Trương Kiều hiểu, hiểu nên hần chỉ thở dài. Cậu biết không, anh quen hần 14 năm, từ năm 13 tuổi cho tới tận ngày đó, hần cũng chưa bao giờ thở dài cả. Cậu biết tâm tình của anh lúc đó như thế nào không hả? Lúc ấy anh chỉ hướng vào cái điện thoại mà hét lên: "Trương Kiều, rốt cuộc là anh điên rồi sao?!", nhưng đối lập với anh hần chỉ bình tĩnh mà nói, "Hải Xuyên, chúng ta có phải là anh em không?". Anh em cái con mẹ nhà anh!"

Tôi nhìn Xuyên Ca, mặt anh giàn giụa nước mắt sau đó hung hãn rít một hơi thuốc lá thật dài.

"Lạc Kỳ là người biết Phản Vũ đầu tiên. Sau khi tốt nghiệp học viện Điện ảnh ngành đạo diễn, anh cùng Trương Kiều mở công ty Văn hóa, mới đầu chỉ tuyển người qua mấy lớp diễn viên trong học viện nhưng sau đó hần gặp Lạc Kỳ thông qua mấy đồng môn ở học viện. Lạc Kỳ chỉ nhỏ hơn hai người chúng anh hai ba tuổi thôi nhưng làm việc rất có phân có lượng, không hề hàm hồ một tí nào cả. Tất nhiên, Trương Kiều rất nhanh thích cách làm việc của Lạc Kỳ sau đó còn nói với anh sẽ đưa y ra sân khấu. Những ngày đó, cơm rau cháo loãng, khổ cực rất nhiều rồi được ban nghệ huấn để ý tới, chị ấy liền tạo điều kiện để chúng anh kiếm chút ít mua xe rồi trả tiền cọc phòng."

"Trương Kiều và anh đây đều không phải là người Bắc Kinh, sinh ra ở mấy cái trấn khi ho cò gáy, hai đứa chả bao giờ nghĩ sẽ được đổi đời đâu nhưng sau khi tốt nghiệp xong, bọn anh tự đứng được nhà trường chuyển lên Bắc Kinh. Sau đó lại cũng tự đứng nhà anh có chuyện, anh phải tức tốc quay về rồi sau đó nữa, anh quay trở lại Bắc Kinh. Trương Kiều ngày nào đã lột xác hoàn toàn, hần bây giờ đã có danh lại có tiếng. Anh ban đầu không hiểu tại sao, nhưng rất nhanh rồi cũng hiểu, Trương Kiều leo lên được cái vị trí đó cũng đã phải đánh đổi bằng rất nhiều mồ hôi và nước mắt, đôi khi có cả máu. Ừ, cũng có thể nói là trong quẻ Khảm* vẫn có đường thông. Lạc Kỳ là đứa trẻ không cha cho nên Trương Kiều cũng rất quý y, cái gì ngon cũng mang cho y. Hết thấy mọi chuyện đều tốt đẹp, cho đến khi Lạc Kỳ mang Phản Vũ tới."

"Ai thấy Phản Vũ cũng đều bị hút bởi ánh mắt trong trẻo ấy của hần, Trương Kiều cũng không ngoại lệ. Hần nói với anh kể từ ngày hần bước chân vào thế giới này, thứ ánh mắt dơ bẩn hần thấy không ít, chỉ thấy càng lúc càng dơ bẩn hơn chứ chưa bao giờ gặp một người có ánh mắt trong trẻo như thế ấy. Ngày ấy Phản Vũ chỉ mới 18 tuổi thôi, Lạc Kỳ quen hần trong một lần hần cứu em gái hần khỏi tay mấy tên côn đồ, bị đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Sau đó Trương Kiều càng lúc càng thấy thích Phản Vũ, thích ra mặt. Vài tháng sau có một sự việc xảy ra đó là công ty bị ăn trộm vào khuôn đồ, Phản Vũ ngày đó cũng đồng thời là trợ lý làm mấy việc vặt vãnh, nó thấy tên ăn trộm liền xông tới giữ lại mớ tiền, liền bị tên kia đâm cho một nhát mất nửa cái mạng."

Điều thuốc thứ hai lại cháy gần hết, sắc trời đã ngả sang màu hoàng hôn nhưng câu chuyện về Phản Vũ mới được hé lộ kia vẫn chưa kết thúc.

"Trương Kiều đương nhiên là sợ xanh mặt, ngay hôm sau đã rước Phản Vũ về nhà mình, ăn, ở, chu toàn mọi mặt. Nó rất biết ơn nên đã biến cái công ty kiêm cái ổ rác của bọn lười chúng anh thành một nơi sạch đến nỗi cái sàn vừa bẩn vừa đen ngày trước nay đã có thể soi gương được. Sáng nó làm đồ ăn cho mọi người, trưa xung phong đi mua cơm hộp, tối quét dọn nói chung là làm rất rất nhiều thứ. Ừ, sau đó có một số chuyện không thể giống như trước được nữa, Trương Kiều "tân trang" cho Phản Vũ, đem đứa bé nhà quê ngày nào tân trang thành một đứa ăn mặc cực kì hợp thời trang, đẹp đến nỗi ai nhìn vào cũng không thể rời mắt đi được. Nhưng mà, Phản Vũ lại cùng Trang ca cấu kết..."

Bây giờ tôi mới có thể mở miệng, nhanh nhẩu hỏi, "Trang ca là ai?", tôi có linh cảm người này mới chính là mấu chốt của mọi chuyện.

"À..." Xuyên ca cười, "Ông chủ."

"Ông chủ gì cơ?"

"Ông chủ trai bao!"

"..." Tôi câm lặng, tìm thót một cái.

"Cậu cũng biết đấy, có một số khoản tiền, rất dễ kiếm." Ngô Hải Xuyên lại dùng ngón tay đập tắt thêm một điều thuốc nữa.

"Anh khuyên Trương Kiều hãy tránh xa Phản Vũ, nhưng cuối cùng hần và anh lại xích mích lớn. Vốn tính

hắn lúc nào cũng thế, hắn đem cổ phần tất cả trong công ty chia cho anh, phần còn lại chia cho Lạc Kỳ hết rồi rút lui về sau. Lạc Kỳ lúc ấy cơ hồ muốn té xuống quỳ lạy Trương Kiều hãy suy nghĩ lại, nhưng điều hắn đã quyết thì hắn sẽ nhất định làm. Kể từ ngày ấy, hắn cũng không liên lạc với anh bao giờ nữa.”

Đầu tôi có chút chết lặng, cặp mắt trong trẻo kia lại thoáng qua trí óc.

Xuyên ca cười cười rồi nói, ”Triển Huy, anh có lúc cũng thấy chú mày rất giống Trương Kiều đấy.”

Tôi ngẩn ra.

”Nghe Song Song nói là chú mày đã đuổi cô ta ra ngoài hả?”

”Em... Em cùng cô ta không có quan hệ gì hết, cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì.”

”Ây, còn nữa, tại sao chú mày phải nhất thiết cứ đi tìm Phàn Vũ hả? Tại sao chú mày lại cứ nhất thiết muốn biết chuyện Phàn Vũ? Hay là chú mày... rồi?” Xuyên ca đã lấy lại được phong độ, cười sáng lạng, ”Chú mày nghĩ thế nào thì anh không biết đâu, nhưng mà này, Triển Huy, một trái táo bẽ ngoài xinh đẹp nhưng có thể bên trong của nó lại thối rữa đến cùng tận rồi. Anh đây không thể nói rằng Phàn Vũ có vấn đề về đạo đức nhưng mà anh muốn nó thức tỉnh, tuổi nó còn nhỏ nên bị nhiều thứ cám dỗ, nhà nó nghèo nên nó lúc nào cũng có ham muốn với tiền bạc. Nó thông minh, nó biết cách để kiếm tiền nhanh hơn, tiền Trương Kiều đưa cho nó bao nhiêu cũng là không đủ. Anh không gạt cậu chứ, nếu Phàn Vũ trở thành hồng bài của Trang ca, không quá một năm tiền kiếm ra có thể đủ để mua đứt cái công ty này.”

Tôi không biết phải nói gì, cũng không có lí do nghi ngờ và hoài nghi tất cả những điều Xuyên ca nói. Tại sao, tại sao tôi luôn cảm thấy có cái gì không đúng? Tại sao tôi lại còn chưa vỡ mộng? Những thứ mà Phàn Vũ biểu hiện ra bên ngoài với những thứ mà Xuyên ca kể tựa hồ hoàn toàn không phải là cùng một người nhưng lại phù hợp đến không thể phù hợp hơn được nữa. Tôi trước kia cũng chưa từng xuất hiện trong đoạn ký ức ấy, cho nên có nhiều chuyện tôi thật sự không chấp nhận được rằng nó chính là như thế. Ừ, người trong trẻo, đơn thuần rồi bất chính kia cũng từ miệng của Xuyên ca mà ra, hắn hoàn toàn có thể làm những thứ chuyện tôi không thể chấp nhận, đúng vậy, hắn có cơ sở để làm tất cả. Nhưng mà đối với người thương hắn đến chết, hắn lại có thể tàn nhẫn vậy sao?

”Phàn Vũ yêu Trương Kiều sao?” Tôi đột nhiên hỏi.

Xuyên ca do dự một chút, sau đó cười, ”Có thể, nhưng mà người ta yêu nhất vẫn là chính bản thân mình.”

”Trương Kiều chết như thế nào?” Tôi lại hỏi nhưng trong đầu cũng đã mừng tượng ra được dăm phần câu trả lời. Xuyên ca thở dài rồi lại tiếp tục câu chuyện chưa xốt kia, tôi biết câu hỏi tôi sẽ làm anh buồn, nhưng nếu bây giờ tôi không biết, vậy còn có cơ hội nào để biết nữa không?

”Anh chưa bao giờ nghĩ Trương Kiều sẽ tự sát, nhưng đúng là hắn đã nhảy lầu đấy thôi. Có nhiều thứ, nhiều chuyện con người ta có thể nghĩ ra mọi cách giải quyết nhưng cũng có nhiều thứ, nhiều chuyện chỉ có duy nhất một cách giải quyết. Bởi vì hắn đã lún quá sâu rồi, cả đời này cũng không thể nào thoát ra được.”

Xuyên ca quay mặt đi, lấy tay quẹt ngang giọt nước mắt nóng hổi.

”Có đôi lúc anh nằm mơ thấy hắn, nằm mơ thấy hắn hướng anh cười thật tươi rồi hỏi, ”anh em, sao cậu lại khóc? Nhìn này, cười lên đi”. Thật điên, anh đúng là thật điên rồi...”

Anh liền hít sâu một hơi, giọng sục sục, ”Vì thế cho nên Triển Huy à, chú đã biết tại sao mới gặp Phàn Vũ là Lạc Kỳ lại đánh nó rồi đấy. Cho dù nó sau cái chết của Trương Kiều không đi làm trai bao nữa, nhưng rốt cuộc nó cũng vẫn là người gián tiếp gây ra cái chết của Trương Kiều.”

Tôi đã không cách nào nghe nổi nữa, tai như ù hẳn đi.

Xuyên ca đứng lên, đi vài vòng rồi quay lại với tôi, ”Nghe đâu ban đầu Phàn Vũ cùng Trang ca ký giấy hợp đồng, anh nghĩ đây chính là nguyên nhân tại sao Trang ca cứ nhất định phải bắt Phàn Vũ đi về cho bằng được. Nó vốn là trốn ở chỗ cậu, anh đây cũng không lo lắng rằng nó sẽ bị tìm được, cho dù Trang ca có bản lãnh thông thiên đi chăng nữa hắn cũng không có khả năng đi hết từng nhà ở Bắc Kinh mà dò tung tích Phàn Vũ. Giống như anh đã từng nói, có người tiết lộ hành tung của nó. Anh cũng đã nói rồi, anh tin tưởng Lạc Kỳ, nhưng nếu quả thật tất cả là do y nói thì anh cũng không trách y nữa lời...”

Tôi hít một hơi thật sâu, não như quá tải mà nện từng hồi từng hồi nhúc nhút.

Trước khi đi, Xuyên ca nhìn tôi một cái rồi nói, "Nếu không phải là cuộc gọi cuối cùng của Trương Kiều thì anh cũng không để cho Phàn Vũ rời khỏi Bắc Kinh nguyên vẹn được đâu. Nó cứ cứng đầu bảo không muốn đi, nó nói với anh là Trương Kiều bảo vô luận có phát sinh chuyện gì cũng không được rời khỏi Bắc Kinh. Anh không biết lời này có nghĩa lí gì nhưng giờ anh đã hiểu, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Có lúc anh cũng không thể không hoài nghi, một đứa trẻ bên ngoài đơn thuần như thế rốt cuộc lại cất giấu một trái tim tăm tối nhường ấy sao. Cũng có thể đó chính là bản năng cầu sinh của nó, hoàn toàn không thể trách nó được."

Tôi cuối cùng cũng nói được một câu rời rạc, "Phàn Vũ đúng thật là như vậy sao?"

Xuyên ca nhìn tôi.

"Nếu hần thật sự là thế thì vì có gì ánh mắt của hần lại thấu suốt đến như vậy?"

Xuyên ca lại lặng thinh, không nói gì.

"Tại sao lại như vậy? Anh trả lời thử xem!"

Anh ấy đi qua chỗ tôi, vỗ vỗ vai rồi nói một câu sau chót, "Triển Huy, anh nói những thứ này cho chú nghe là để không hi vọng chú mày sa vào vũng lầy của Trương Kiều, không hi vọng chú mày sống một đời chỉ có khổ sở cùng bất an. Phàn Vũ trở về nơi đó của Trang ca rồi thì cũng không phải là chuyện gì quá lớn, bởi vì nó với cái hoàn cảnh kia, một chút cũng không xa lạ gì."

Hần đối với cái hoàn cảnh kia, một-chút-cũng-không-xa-lạ-gì?

Tôi trong đầu cứ lẫn lộn mấy lời kia, rồi cứ tự dưng phát hiện mình lại có thể kìm chế như vậy.

...

Tôi tìm được ngôi nhà vùng ngoại ô của Phàn Vũ, vất vả lắm mới tìm được chủ nhà của hần còn thấy Đông Đông đang quanh quẩn ỉu rù trong sân, có cái túi lớn ngày rời đi của hần nữa.

Tôi lấy ra được trong túi xách của hần một hộp đĩa CD bằng giấy cũ nát, cũng phải khoảng trên mười chiếc CD. Vốn là chỉ ngó qua một chút thôi nhưng tôi lại thấy nó cứ có cái gì đó bí ẩn lẫn tò mò cuốn hút bởi ở trên bìa mỗi cái CD đều được ghi "Tôi là Phàn Vũ" và đánh số 1 2 3 4...

Sau đó tôi dắt Đông Đông về nhà, tắm cho nó rồi cho nó ăn vài thứ.

Nó mới đầu nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, tôi bảo nó ăn đi, nó cũng lại cứ nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Tôi hiểu ra liền nói, "Phàn Vũ đi ra ngoài mấy bữa thôi, mày ngoan ngoãn ăn rồi Phàn Vũ mới về."

Sau khi cơm nước xong xuôi, tôi đang ngả người mệt mỏi trên trường kỉ thì chợt nhớ tới hộp CD kia. Tôi chạy qua giỏ, lục tung lên rồi lấy cái đĩa, bỏ vào đầu máy. Ngay lập tức, trên tivi xuất hiện một người, có thể là do lần đầu nên hần có chút vụng về, mặt cách ống kính rất gần nhưng lại rất nhanh cười tươi rồi nói, "Tôi là Phàn Vũ, tập thứ nhất, hiện tại bắt đầu."

Mấy cái hiệu ứng trên đĩa được làm khá đơn giản chứ không muốn nói là sơ sài, nhưng hồi đó được kĩ thuật như vậy đã là quá tốt rồi. Nhạc không lời nổi lên, nhẹ nhẹ sau đó là từng hạt từng hạt mưa nhỏ xối rơi xuống, cuốn cái cảnh kia đi. Sau đó tôi lại thấy mặt hần lại gần ống kính, cười rất thuần chân sau đó le lưỡi một cái rồi héch lô mũi lên.

Phàn Vũ nấu cơm ở phòng bếp,

hần dọn phòng khách,

hần học cách sử dụng máy vi tính,

hần ngồi chồm hổm dưới đất chụp hình cùng Đông Đông, liền sau đó trên màn hình xuất hiện một dòng chữ chạy ngang qua, "Đông Đông cùng anh Tiểu Vũ."

Trong ống kính Phan Vũ vẫn như một đứa trẻ con, thuần chân ngây ngốc. Lúc quay phim ở trên giường, hắn ôm cái gối ôm lăn tới lăn lui rồi cười khanh khách, tôi còn nghe được tiếng đạo diễn bảo hắn nằm yên cho y nhờ.

Đó là một khía cạnh mà tôi chưa từng thấy qua của Phà Vũ, vui vẻ, nhẹ nhàng, không buồn không lo.

Tôi lại chợt nhớ đến Xuyên ca.

Cuộc sống như vậy vẫn chưa thỏa mãn được Phan Vũ sao? Những xúc cảm vui vẻ kia vẫn không thể lấp hết phần quá khứ nghèo khổ? Người thương hắn đến nhường ấy kia, vẫn không thể khiến bước chân hắn dừng lại rồi quay về chính đạo à?...

Phan Vũ, Phan Vũ, tại sao em lại như vậy?...

Chương thứ nhất đoạn cuối cùng, tôi thấy một khuôn mặt tiêu sái khác hẳn người bình thường chạy tới bên cạnh Phan Vũ rồi nói, "Phan Vũ! Em đang hoảng cho anh chút xem nào!". Chắc đó là Trương Kiều, y quả là người có khuôn mặt đầy mị lực, đẹp không góc chết. Rồi ống kính bắt đầu lay động, tôi không thể thấy được hình ảnh nữa mà chỉ nghe được âm thanh của Phan Vũ, "Kiều ca, anh muốn ăn cái gì?"

Màn ảnh lại khôi phục như bình thường, nhưng chỉ hiện lên một màu xanh lét rồi dòng chữ quảng cáo này nọ cuộn lên.

Tôi nhìn chăm chăm vào cái màn ảnh, lại suy nghĩ mông lung.

Cho đến khi tôi nghe được tiếng Đông Đông kêu, tôi liền tắt tivi bước ra sân. Lông Đông Đông sạch sẽ nên khi nó chạy nhìn phiêu lạng vô cùng, tôi cuối cùng chỉ nói được một câu.

"Đông Đông, mày có hận Phan Vũ không hả?"

Quẻ Khảm: Quẻ Khảm, một trong 8 quẻ do hai hào âm ở trên và dưới, giữa là một hào dương hợp thành, tên quẻ là Khảm, có nghĩa là 'hãm' = rơi xuống, sa xuống hố sâu. Vật tượng trưng cơ bản là nước. Quẻ Khảm trên dưới là âm, giữa là một dương, giống tượng nước, với dự ý rằng nước tuy bên ngoài là âm, nhưng bên trong lại hàm chứa chất dương.

Một trong 64 quẻ là quẻ thứ 29 trong Kinh, do hai quẻ Khảm đơn chồng lên nhau mà thành, tên quẻ là Khảm tượng trưng cho sự 'trùng trùng hiểm hãm'. Lời quẻ: Quẻ Khảm tượng trưng cho sự trùng trùng hiểm hãm, chỉ cần có lòng thành thực, sẽ khiến nội tâm thanh thông, gắng sức hành động tất được tôn sùng.

9. Chương 9: Không Thở Được

Không biết tại sao sau lần đó, tôi cùng Xuyên ca lại thân hơn trước khá nhiều. Anh ấy cùng Lạc Kỳ buổi tối cũng chẳng ai vội về nhà nên thường đi qua quầy rượu của Lữ Thu ngồi cả buổi nói chuyện phiếm. Rồi sau đó Xuyên ca bắt đầu kêu tôi đến uống cùng, lần nào cũng vậy tôi đều thấy Lạc Kỳ ngồi uống rượu lặng lẽ ở góc quầy.

Chúng tôi đôi lúc ngồi ở đó, nghe nhạc Jazz và cùng nói về một số chuyện.

Người tới quầy rượu của Thu tỷ không quá nhiều, có hôm chỉ lác đác vài người khiến tôi không khỏi lo lắng chuyện kinh doanh của chị ấy càng lúc càng đi xuống.

Tôi từng nghe Vu Song nói, Thu tỷ thích một người đàn ông, thích rất nhiều là đằng khác. Người theo đuổi chị không ít, nhìn cái vẻ mặt họ là tôi biết si mê lắm trong này rồi, nhưng mà cuối cùng cũng đành bỏ ra về vì biểu tình lạnh nhạt cự tuyệt của Thu tỷ. Chị ấy cũng không dựa vào ai, tự mình gồng gánh cái quầy rượu.

Về điểm này, chị đúng là đáng giá để tôi tôn trọng.

Cứ hễ quán vắng khách là chị lại cùng chúng tôi ngồi nói chuyện, Xuyên ca cũng thích nói ba cái chuyện phiếm tầm xàm với chị, càng nói hai người họ càng hăng say. Đôi lúc tôi cũng nghĩ chắc là chị thích Lạc Kỳ đấy nhưng ngược lại chị cũng chẳng nóng vội, cứ từ từ. Nói đến Lạc Kỳ, y thường thường ngồi ở góc quầy uống rượu, thỉnh thoảng tiếp mấy câu cho có lệ. Đa số thời gian y đến quán Thu tỷ chỉ để ngồi trong góc, dưới ánh đèn u ám rồi tỏ ra đắm chiêu không vui.

Tôi mới biết, Lạc Kỳ có một cái biệt hiệu là "Hoàng tử sầu muộn" do Thu tỷ đặt, đôi lúc chị ấy cũng gọi y bằng cái tên đó.

Phản Vũ cũng đã một tuần hơn mà vẫn không có một chút tin tức nào...

Thu tỷ đưa tôi một chùm vải rồi nói là người khác đưa đến bằng đường hàng không, tươi lắm nên mời tôi ăn trước. Tôi bóc vỏ ăn thử, đúng là vừa ngọt vừa ngon.

Thu tỷ nhìn tôi rồi hỏi: "Triển Huy, sao gần đây chị thấy cậu không qua lại với Song Song nữa?"

Tôi cười, chị cũng cười, chị hiểu ý tôi.

Thu tỷ lại bóc một quả vải rồi nhét vào miệng tôi, tôi có chút ngượng nhưng trong mắt tôi bây giờ Thu tỷ như chị tôi vậy. Tôi ăn nữa, quả vừa to vừa mọng nước nên mới cắn có một cái mà nước đã giàn giụa trượt xuống khoe miệng, chị thấy vậy liền rút khăn giấy rồi lau cho tôi.

Chị nhìn tôi rồi hỏi, "Có ai nói cậu có ánh mắt đẹp lắm không?"

Tôi ngẩn người, chị cười, "Ừ, đẹp lắm."

Nhìn biểu tình tương đối chân thành của chị, tôi cũng không biết nói gì chỉ hỏi chị có khỏe không vậy.

Thu tỷ ánh mắt ngưng đọng rồi chạm một cây thuốc lá cho nữ, đưa lên môi rồi ngậm lại. Sau đó chị quay lại nhìn tôi nói, "Nói ra cậu cũng đừng thấy lạ, cậu khiến chị nghĩ tới một người bạn cũ. Ánh mắt của người đó khi nhìn chị khiến chị như có động lực để tiếp tục trên con đường này..."

"À à..." Tôi cười, "Đó là vinh hạnh của em, nhìn giống bạn cũ của bà Thu a."

Chị vờ giận dữ rồi trừng tôi một cái, tôi giả lả cười nhìn chị, "Em sai rồi, là chị Lữ Thu, chị Lữ Thu."

Chị vỗ vai tôi một cái sau đó đứng lên đi nơi khác.

Tuổi của chị thật ra cũng không lớn lắm, khoảng chừng 27 28 tuổi là cùng, chắc cũng xem xem tuổi với Xuyên ca thôi.

Ừ, nói đến chuyện này lại nhớ có lần Xuyên ca nhìn tôi chăm chú hết vậy, tôi bị anh nhìn đến sợ hãi nổi cả da gà rồi hỏi anh có làm sao không, anh ấy chỉ nói: "Lữ Thu nói chú mày giống Trương Kiều lắm."

"Hả?" Tôi sợ hết hồn, cái gì cơ?...

Phản Vũ vẫn là bất vô âm tín, thật ra, tôi dù có đêm nào cũng đi uống rồi nói chuyện phiếm với mấy người kia cũng không thể nào khai thác được một tí thông tin gì về hắn.

Tính tình của Đông Đông càng lúc càng tệ, nó thích kêu loạn rồi bỏ ăn, tôi cũng không thể nào ngăn lại được.

Đôi lúc, tôi nhìn những cái đĩa CD kia, nhìn thấy nhất cử nhất động của Phản Vũ lại không ngừng hoài niệm.

Ở nơi đó, hắn luôn cười rất vui vẻ, cười đến sáng lạng.

Nhưng mà lần này, hắn đang khóc, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống. Máy ảnh rất nhanh được chuyển cảnh, tôi chỉ còn thấy được chân của hai người, rồi chất giọng trầm ấm của Trương Kiều lại vang lên: "Tiểu Vũ, em sao thế?"

"Em nhớ mẹ và em gái em."

Thanh âm hắn nghẹn ngào nức nở rồi dứt quãng. Tôi biết hắn đang khóc, bởi vì mắt tôi cay cay.

Tôi có cảm giác như Trương Kiều đang ôm hân, vỗ về nói, "Khóc gì mà khóc, chẳng phải mai mốt em về thăm hai người họ sao? Nín đi nín đi."

"Em còn phải kiếm tiền rồi sau đó đưa hai người họ lên đây. Em muốn mẹ và em gái ở bên người em, để cho ngày ngày nhìn, giờ giờ nhìn chứ không phải đứng đây đoán rằng mẹ em có lại bất chấp lợi bần mà cảm mạ hay không? Em gái em đã gầy lảm rồi có phải đi cuốc đất hộ cho nhà người ta hay không?..."

"Em đừng khóc, nhất định sẽ có cách."

Tôi bỗng nhiên lại biết tại sao Phàn Vũ lại cần tiền đến như vậy.

Chẳng qua là tôi có thấy chút lạ lạ, từ trước đến giờ tôi vẫn chưa bao giờ nhìn thấy hai người Phàn Vũ và Trương Kiều thân mật trước ống kính. Có lẽ là máy quay phim thời đó chưa có khả năng quay góc rộng chẳng hạn. Nhưng qua ngôn từ và hành động của Trương Kiều, tôi chỉ có thể dùng hai từ "anh hai" để hình dung cách y đối xử với Phàn Vũ. Y giống như một người anh, hết lòng hết sức chăm sóc cho em mình, không để em mình chịu ủy khuất hay tổn thương.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên tôi thấy Lạc Kỳ nóng nảy, từ lúc hân bước vào quầy rượu, trên đầu hân như có một đám mây đen vậy. Ai hỏi hân hân cũng không nói, chỉ một mực uống rượu hết li này tới li khác.

Xuyên ca đi tới nói với hân cái gì đó, hân lại hất mạnh tay Xuyên ca ra, hét lên:

"Em nói cho anh biết! Nếu cho em thêm một cơ hội nữa, em vẫn sẽ làm như vậy!"

Xuyên ca tóm lấy tay hân, nhưng rõ ràng là anh ấy đau lòng nhưng vẫn kìm lại mà rằng: "Lạc Kỳ, cậu đừng như vậy. Anh biết cậu khó chịu, nhưng mà tại sao cậu lại làm như vậy hả?! Làm như vậy có ích lợi gì với cậu không? Cậu có nghĩ Trương Kiều ở trên kia sẽ đau lòng lắm không?"

"Lợi ích?" Lạc Kỳ đỏ mắt, "Lợi ích? Tôi cũng không phải loại người có lợi ích gì thì mới làm. Nhưng anh nói lợi ích, tôi ngoài sống như chết thế thì còn có cái lợi ích mẹ gì nữa? Ngô Hải Xuyên, anh nói đi..." Hai tay hân vùng ra khỏi tay Xuyên ca, không ngừng không ngừng nói đi nói lại mấy chữ lợi ích kia.

Xuyên ca gầm nhẹ, "Lạc Kỳ, cậu lại uống say rồi."

"Say..." Đột nhiên Lạc Kỳ vùng ra được rồi úp mặt vào hai tay rồi khóc lớn như đứa trẻ. Nước mắt chảy ra, rơi xuống rất nhiều. Lạc Kỳ bây giờ không giống như Lạc Kỳ tôi biết nữa, hân như một thứ gì đó rất dễ vỡ tan. Tôi cũng không biết hân bị sao nhưng tôi nghĩ chắc chắn là tâm lý hân có vấn đề lại uống thêm chút cồn nặng vào nên bùng nổ tâm tư.

Xuyên ca không đành lòng nữa ôm nữa kéo hân, đưa hân đi ra bên ngoài rồi nói gì đó. Hai người bọn họ nói cái gì thì tôi không nghe được, nhưng tôi thấy Lạc Kỳ nín khóc rồi lảo đảo bắt xe đi.

Lữ Thu ở bên cạnh bình tĩnh nhìn mọi chuyện như xem phim, rồi bỗng nhiên chị ấy lại dùng giọng rất nhẹ chỉ để cho mình tôi nghe được, chị bảo "Lạc Kỳ thích Trương Kiều."

Tôi đang chăm chú nhìn Lạc Kỳ bỗng nhiên nghe được câu nói này của chị, thần kinh như bị ai búng một cái thật mạnh, trợn to hai mắt quay đầu nhìn Lữ Thu. Ánh mắt chị vẫn bình ổn, kiểu như đang nói hôm nay trời đẹp thế nhưng khi nhìn vào mặt tôi thì chị lại phì cười.

Hôm sau, tôi hỏi Xuyên ca rằng Lạc Kỳ thế nào rồi, anh ấy chỉ bảo hôm qua Lạc Kỳ uống nhiều.

Tôi nói với Xuyên ca những gì tôi thấy trên mấy chiếc CD, những cảnh Trương Kiều quay cùng Phàn Vũ rồi lại đề cập tới vấn đề Phàn Vũ muốn đưa người thân của hân lên Bắc Kinh. Xuyên ca nói, "Phàn Vũ rất quan tâm đến người nhà, đây cũng là một trong những lí do Trương Kiều thích nó như vậy."

Tôi gạt đầu một cái, sau đó hỏi, "Anh có tin tức về Phàn Vũ đúng không?"

Vốn là nghĩ Xuyên ca sẽ gạt đầu, ai ngờ anh ấy đột nhiên gạt thót một cái, nhú mày sau đó vỗ vai tôi rồi đi ra ngoài.

Bỗng nhiên trong lòng tôi lại chùng xuống một mảnh, tôi dự cảm được anh ấy biết tin tức về Phàn Vũ, hơn nữa là tin đặc biệt xấu.

Hôm đó tôi phải diễn một phân cảnh rượt đuổi điên cuồng trên đường phố, vì trong đầu chỉ nghĩ đến Phan Vũ nên phải diễn đi diễn lại mấy lần mới ổn.

Lạc Kỳ vẫn tới trường quay, nhưng từ đầu đến cuối y ngồi yên ở đó, đeo đôi kính đen. Từ bên ngoài nhìn vào tôi không biết ánh mắt y đang nhìn cái gì, trong đầu y đang suy nghĩ gì chỉ biết tâm trạng của y khá tệ.

Trực giác tôi lại rung lên một cái, chuyện y ngày hôm qua say rượu có liên quan tới Phan Vũ sao?...

Nghỉ giữa giờ, tất cả mọi người đều tranh thủ đi ăn cơm mà y vẫn ngồi ở đó. Tôi lấy một hộp rồi đưa y, y có chút do dự nhưng vẫn nhận rồi cảm ơn tôi. Nhưng từ đầu chí cuối y không ăn, đẩy hộp cơm qua một bên.

Tôi biết bầu không khí bây giờ hơi nặng nề, muốn nói với y mấy câu nhưng đột ngột y quay đầu, nhìn tôi rồi hỏi:

"Anh đang nuôi Đông Đông à?"

Tôi ừ, y lại tiếp, "Nếu bất tiện có thể đưa tôi, tôi nuôi."

Đương nhiên là tôi không muốn đưa Đông Đông cho y, mặc dù tôi biết y thích Trương Kiều thì cũng thích đồ của Trương Kiều để lại. Nhìn Đông Đông bên cạnh mình tôi lại nhớ đến bóng hình của Phan Vũ, mà tôi thì luôn muốn giữ một phần gì đó của Phan Vũ bên cạnh mình.

Tôi không thể tảng lờ được đề nghị kia của y, tôi lại nói với Lạc Kỳ như này: "Tiện chứ, tôi nuôi được, nhà tôi có sân mà."

Y cũng không nói gì nữa.

Buổi tối tôi đến quầy rượu của Lữ Thu, lúc đi vào thì cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng lắm. Xuyên ca với Lạc Kỳ lặng lẽ ngồi một bên, thấy tôi đứng tần ngần ngoài cửa thì anh ấy ngược đầu lên, hỏi sao tôi lại tới đây nữa.

Tôi nhìn ra bọn họ đang thảo luận cái gì đó, hiển nhiên là không muốn tôi gia nhập. Chuẩn bị thức thối rồi đi, tôi nhìn mấy người bọn họ rồi nói: "Mọi người có chuyện, vậy tôi đi trước."

Xuyên ca chưa kịp nói, sau lưng tôi đã có một thanh âm truyền tới, "Ây, đừng đi a, càng đông càng vui mà."

Tôi quay đầu, thấy một người đàn ông đang đi tới. Người này là loại người anh khí tràn đầy, xuất hiện một cái là cướp đi bao ánh mắt. Không những đã đẹp xuất chúng mà khí chất của hắn lại toát ra một sự rực rỡ, giữa hai hàng chân mày thanh tú nhưng lại ẩn ẩn một chút tà khí không nói nên lời.

Hắn nhìn tôi một cái, sau đó đưa mắt lướt qua Lạc Kỳ với Xuyên ca. Xuyên ca từ lúc thấy hắn xuất hiện đã đứng phắt dậy, sẵn sàng chuẩn bị một tư thế chiến đấu.

"Cậu là Cố Triển Huy?" Hắn không nhìn tôi nhưng lại đang nói chuyện với tôi.

Tôi không trả lời, người này mới bước vào tôi đã cảm thấy không thoải mái.

Hắn cuối cùng nhìn hết một lượt người trong quầy rồi mới hướng về phía tôi, nâng khóe môi, "Đúng rồi, Phan Vũ cũng biết chọn người quá đấy chứ."

Tôi nghe được hai chữ Phan Vũ liền biết ngay người mới tới là ai, thốt lên, "Anh là Trang ca?"

Hắn cười, "Ôi ôi, danh tiếng tôi đây cũng không nhỏ rồi, thật vinh dự quá."

"Tần Trang! Mày tới đây làm gì?" Xuyên ca đề phòng nói, lại nhìn tôi, "Triển Huy, nơi này không có chuyện của chú, chú về đi!"

Tôi thật ra là không muốn đi, người kia đến đây chắc chắn là mang tin tức gì của Phan Vũ tới. Mà dù có hay không, tôi cũng phải hỏi hắn cho rõ ràng mới được!

Tần Trang kéo cánh tay tôi, "Cậu không có đi đâu hết nha, những người liên quan tới Phan Vũ thì chỉ có đi đường trời thôi."

Hắn ta lôi tôi tới băng ghế rồi nhấc tôi ngồi xuống, thật không hiểu sao hôm nay quầy rượu của Lữ Thu một bóng người cũng không có. Tần Trang đi tới vỗ tay hai cái, lập tức liền có một người đem màn hình

tinh thể lỏng treo lên bức tường đối diện, một người đem máy chiếu cầm điện đèn lồng rồi rời đi. Hấn đứng trước mặt tôi, than thở, "Ồi, dùng cái này để xem thì hiệu quả nhất định không tệ..."

Lại vỗ tay hai cái nữa, ánh đèn lập tức tắt hết, sau đó màn hình bắt đầu có bông tuyết từ từ rơi xuống.

Hấn nghiêng đầu nhìn Lạc Kỳ đang đứng căng thẳng, Lạc Kỳ liền nhìn hấn với ánh mắt cảm hận cực độ. Trang ca nói, "Lạc Kỳ ơi, tối hôm qua "happy" chứ hả? Bất quá..." Tần Trang ngồi xuống, "Nhiều người vui vẫn hơn là một người vui."

Lạc Kỳ phóng như điện tới, hướng về phía Tần Trang gầm lên, "Khốn nạn, mày lại quay phim?!"

Trang ca tâm bình khí hòa, thong thả nói, "Lạc Kỳ, là cậu tự nguyện sao giờ lại giống như con gái nhà lành vậy kìa? Từ đầu đến cuối tớ đâu có ép cậu."

Hai người bọn họ nói mấy lời tôi không thể hiểu nổi, Xuyên ca đứng ở bên cạnh đang giữ chặt lấy Lạc Kỳ, nói, "Hấn không tới một mình."

"Chuyện của tôi!" Lạc Kỳ vẫn cố vùng ra xông lên.

Bỗng nhiên trên màn ảnh xuất hiện một người, tôi lập tức không có cách nào dời đi tầm mắt được nữa.

Phàn Vũ.

Trong ánh mắt Phàn Vũ là kinh ngạc, là bi thương, là cầu khẩn xen lẫn đau đớn và còn nhiều thứ mà tôi không biết. Tôi đột nhiên mừng tượng được những chuyện sắp xảy ra, cả người đông cứng, da mặt tê rân rân.

Người Phàn Vũ không một mảnh vải che thân nằm sòng xoài trên giường, cố sức lê thân thể về phía sau, nhìn về phía trước không ngừng nói đi nói lại mấy từ bằng một giọng điệu vỡ vụn.

"Không muốn, không muốn... Không muốn, không muốn không muốn..." Cổ họng em đã nghẹn ắng lại, miệng em có mở nhưng tôi không nghe được em nói gì nữa.

Rồi sau đó có một bóng lưng tiến vào màn hình, người nọ từ từ đem quần áo trên người mình thoát xuống rồi ném sang bên cạnh. Sau đó cả người trần trụi rồi đi tới bên cạnh Phàn Vũ, giật mạnh chân em kéo về phía trước.

Phàn Vũ nháy mắt đã nước mắt giàn giụa, em không ngừng nhìn về người phía trước mặt, run rẩy nói,

"Lạc Kỳ, đừng như vậy, ra ngoài, đừng như vậy. Lạc Kỳ..."

Tôi một khắc kia nghe được câu đó, đầu như bị bở ra vậy, sống lưng truyền tới từng luồng điện lạnh ngắt để giữ tôi luôn tỉnh táo nhìn những cảnh tiếp theo.

Ánh mắt của Phàn Vũ khiến tôi không thở được, ngoài chữ đau tôi cũng không tìm được từ gì khác để hình dung.

Tôi chợt nhìn Lạc Kỳ đang đứng ở kia, đột nhiên lại muốn giết y, rất muốn rất muốn giết y.

Lạc Kỳ trong phim đang quay lại nhìn máy ảnh, ánh mắt không còn một chút nhân tính. Tôi không muốn nhìn nữa, mắt rất đau, giống như là muốn chảy máu. Rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến, tôi nghe được một tiếng 'A' đau đớn, âm thanh kia như xé rách màng nhĩ.

Tần Trang đang ngồi bên cạnh tôi bỗng vỗ tay cười lớn, "Hoàn hảo, thật là hoàn hảo quá đi thôi. Quả nhiên là Phàn Vũ đối với người mình thích mới có thể phục tùng được như vậy."

Câu nói kia vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía hấn.

Tần Trang nhìn màn ảnh đơn giản nói vài lời, "Mình là người buôn bán mà, Phàn Vũ cứ đối với khách hàng đến mua mà lại giống như chó đại thể thì làm sao có thể giúp mình kiếm nhiều tiền được? Nhưng mà giờ thì tốt quá rồi, Phàn Vũ đối với người hấn thích biểu hiện đúng là không giống nhau a. Ày ày, được người mình thích chơi như vậy thì sau này mọi chuyện cũng dễ dàng hơn, đúng không mọi người, sau này thì ai cũng giống như ai thôi." Hấn vừa nói vừa chuyển ánh mắt sang nhìn Lạc Kỳ rồi nháy một cái, "Phải thật lòng thật dạ cảm ơn cậu đấy, Lạc Kỳ."

Lạc Kỳ nghe xong cả kinh, chờ đợi một hồi mới vất vả nhả ra được mấy chữ,

”Mày nói, nó, thích ai?”

”Cậu đấy chứ ai, dần thôi ra! Trương Kiều không nói sao?” Tần Trang lại nhìn màn hình, ”Mà Trương Kiều cũng giống như cậu đấy, yêu một người không yêu mình, nếu anh ấy mà còn sống để xem cảnh này chắc cũng có nước bấm cậu ra mới hả thôi. Coi như là tình thánh đi chẳng nữa thì cũng không nên đẩy người yêu của mình về hướng người khác chứ.” Hắn quay đầu, cười cười với tất cả mọi người, ”Trương Kiều là tình thánh đấy, mấy người đừng có mà không tin. Hắn từ lúc đó tới chết vẫn chưa có động qua Phan Vũ một lần nào đó nha. Haha, cười muốn rụng răng luôn. Nói như vậy thì Lạc Kỳ cậu hơi quá rồi còn gì, khai bao cho người yêu của Trương Kiều, vinh dự biết bao...”

Tôi cảm thấy bên trong tôi đã sụp đổ gần hết mà lời của Tần Trang cứ từng chút từng chút đập nát luôn, thân thể như là của ai chứ không phải của tôi nữa.

Nhìn vào màn hình tinh thể lỏng, ở nơi đó, Phan Vũ bị Lạc Kỳ nâng hai chân lên, tàn nhẫn đâm thọc, một cái lại một cái, Phan Vũ không ngừng lắc đầu, nước mắt lã chã.

Trên màn ảnh lại có một đợt tuyết trắng, từng bông tuyết rơi xuống như khép lại một mối tình thâm kín nay đã đổ nát, từ nay về sau lòng này sẽ không thể nào như trước được nữa...

Sau đó cảnh lại mở ra, Phan Vũ đang nằm trên một cái giường trắng như tuyết. Em suy sụp tròn mắt, trên mặt không lộ ra bất cứ tiểu tình gì nữa nhưng tôi thấy xung quanh em chỉ còn tuyệt vọng, ánh mắt như đã chết đi phân nửa. Lạc Kỳ vẫn vậy, vẫn điên cuồng không có cách nào khống chế được mình, y giống như là một khối sắt đỏ đâm vào nơi kia. Sau đó y mở đôi mắt vô hồn nhìn vào máy quay ở trên tường, máy quay ở sau lưng, máy quay ở trên đầu...

Cuối cùng, có người bước tới bên cạnh Phan Vũ, là Tần Trang. Bàn tay xinh đẹp nâng đầu Phan Vũ lên, nhỏ giọng khẽ nói vào tai em, ”Sau này phải ngoan nghe chưa?”

Rồi hắn đột nhiên từ từ hôn lên môi Phan Vũ, nụ hôn kia nhìn bên ngoài là ôn nhu nhưng nó khiến cho Phan Vũ nghẹt thở bởi ngực em đang phập phồng mãnh liệt bởi sự cuồng dại ấy.

Từ đầu đến cuối Phan Vũ vẫn nhìn mọi thứ với ánh mắt vô hồn, nước mắt lại không ngừng theo khóe mi em rơi xuống...

Tôi không cách nào nhìn được nữa, xoay về phía Tần Trang, hung hãn giáng cho hắn một quyền!

Mình ngồi làm chương này mà nước mắt nước mũi tèm nhem, ôi cuộc đời...

10. Chương 10: Vạch Trần

(có sử dụng từ ngữ mạnh, tập 10 Trang ca lên tiếng nên hơi thô, cẩn thận trước khi vào)

Tần Trang ăn một quyền vào mặt, cũng lâu rồi, hắn chưa từng bị ăn đánh. Tựa lưng vào ghế sa lông, đàn em của hắn vọt ra ngay lập tức, tôi nhận ra đó là mấy người ngày đó bắt Phan Vũ đi. Cứ dính đến Phan Vũ là tôi điên lên, đểch để ý cái gì nữa, hét vào mặt Tần Trang:

”Trả Phan Vũ lại đây cho tao!”

Tần Trang sờ sờ khóe môi đang rỉ máu, đưa tay ngăn bọn Hồ Uy muốn xông tới dần cho tôi một trận. Hắn khoát khoát tay, đơn giản nói: ”Anh đây cũng đã lâu không bị người khác đánh rồi ấy. Chú mày đã đánh thì cũng phải đánh nể tình chứ, chó thật, đánh ngay mặt anh!”

Tôi hung hãn nhìn chằm chằm hắn, gần giọng: ”Nếu mày không trả Phan Vũ lại, tao sẽ báo cảnh sát vén gọng hang ổ chúng mày.”

"Há há há..." Tần Trang ôm bụng cười như điên dại, "Báo cảnh sát? E w, mày có làm hay không đấy?"

Xuyên ca đột nhiên đi tới, Tần Trang liếc anh ấy.

"Rốt cuộc mày muốn gì, Tần Trang? Vòng vèo như vậy, rốt cuộc là muốn làm sao?"

Lữ Thu từ từ đi tới bên cạnh Lạc Kỳ, sắc mặt y vô cùng tồi tệ, xám ngoét. Lữ Thu nắm chặt một cánh tay của y, ngăn cho y xông lên. Chị ấy nói: "Lạc Kỳ, đừng dễ dàng tin lời Tần Trang như vậy. Đây không phải là lần đầu tiên Phàn Vũ tiếp xúc với hắn, nó đã từng như thế rất nhiều lần rồi!"

Lạc Kỳ nhìn thoáng qua giống như đang run rẩy, y cũng không nói gì, chẳng qua là khe khẽ lắc đầu một cái.

Tần Trang nhìn một phòng đầy người, mỗi người mỗi vẻ, cười đến là sảng khoái.

"Tần Trang, tại sao mày lại làm như vậy?" Xuyên ca tiếp tục truy hỏi.

Tần Trang nhìn bàn tay của mình, nhìn xong lại nhìn màn hình đã tắt, cuối cùng hắn chuyển mắt nhìn tấm thảm dưới chân.

"Ghét nhất lũ giả nhân giả nghĩa chúng mày!" Hắn nói, "Mẹ, tự cho mình là đúng, đeo đuổi chính nghĩa à? Tao nhỏ vào đây. Cái gì mà địa vị, cái gì mà thanh cao? Giả dối! Lúc xảy ra chuyện thật sự, chúng mày trốn ở chỗ quái nào? Nếu Trương Kiều không nhảy lầu, cũng con mẹ nó phải chết nay mai! Hắn mắc bệnh ung thư đấy, biết chưa? Lũ chúng mày, có ai biết không? Tự cho là anh em tốt của hắn á, anh em tốt, anh em tốt cái con cờ!"

Tần Trang ngay tại lúc này, mang đến cho người ta quá nhiều thứ không thể tiếp nhận nổi.

Xuyên ca sắc mặt nháy mắt biến chuyển, toan xách cổ áo hắn nhưng bị hắn gạt văng ra xa.

"Mày nói cái gì cơ?!"

"Nghe không hiểu tiếng người? Trương Kiều bị bệnh ung thư, sớm muộn gì cũng chết!"

Xuyên ca nói không ra lời, ngồi bệt xuống sàn nhà. Tần Trang thu lại nụ cười, lạnh lẽo dò xét.

"Hải Xuyên ơi, nơi đây chỉ có mày biết chuyện xưa tao với Trương Kiều nhỉ. Ừ, Trương Kiều nguyện ý cùng xây dựng công ty với chúng mày, làm chuyện đứng đắn gì đó, có phải hay không? Nhưng vậy thì sao, tao đã đi làm rồi, tao không sống nổi cuộc sống này nữa, tao không muốn vờ "không buồn không lo", sống như trong bức tranh mà Trương Kiều vẽ cho chúng mày thấy. Hắn dựa vào cái gì liền coi thường tao? Ngại tao? Vậy trước kia thì sao, trước kia ở cái nơi rách nát đó, hai người một ngày chỉ ăn một bữa cơm, hắn cũng chẳng phải là dính lấy tao, chơi qua cái cơ thể bẩn thỉu này hay sao? Tao đi ra ngoài làm để nuôi hắn, vậy mà hắn đối xử với tao như thế? Cái mẹ gì, à, hắn nói hắn thích thứ sạch sẽ? Sạch sẽ là cái mẹ gì? Loại người như hắn dù có thích sạch sẽ đến đâu, trong hồn cũng đã thối rữa tới chết rồi!"

Mặt Tần Trang càng lúc càng âm trầm lạnh tanh.

"Được thôi, hắn không thích, hắn muốn cùng chúng mày làm sự nghiệp sạch sẽ đấy, đúng không? Muốn cùng các mày lăn lộn, làm nên nghiệp lớn. Nghiệp lớn hay nghiệp lớn? Muốn dẫn thân, các người nhìn hắn dẫn thân xảy ra chuyện gì tốt chưa? Lúc hắn nói muốn thoái lui cổ phiếu, các mày không phải là sung sướng sung sướng rồi nhóm sao? Đây chính là tình cảm anh em đó à, sao tao thấy lạ lùng quá vậy? Tại sao hắn lại muốn thoái lui cổ phiếu, chúng mày có biết không? Bởi vì tao đã thề là sẽ tìm người phá hoại cái công ty rách nát của hắn đấy, cứ có mặt hắn là tao phá đấy! Nhưng mà hắn có hơi nhiều nghĩa khí, nguyện để mình chịu khổ còn hơn anh em chịu khổ, lại còn cái trò vạch rõ giới hạn nữa. E w, thật kinh."

Vào lúc này, chân tướng từng li từng li được vạch ra, tôi cảm thấy được sự vụn vỡ dần dần của Hải Xuyên và Lạc Kỳ.

"Ồ, thiếu chút nữa quên, Phàn Vũ!" Hắn phá lên cười, vỗ mặt bàn bồm bộp, "Ừ, không tệ. Nó tương đối sạch sẽ, trong trẻo, sáng ngời, tóm lại là mấy cái từ kinh tởm mà Trương Kiều hay dùng ấy đều đặt hết lên trên người nó."

("từ kinh tởm": ý anh là mấy từ đại loại như trong trẻo, sạch sẽ, tinh khôi)

"Tao thấy hơi ghét hần ở điểm này, hồi trước tao cũng sạch sẽ đấy thôi, nhưng không vì hần thì tao có bẩn như ngày hôm nay không? Về công hay về tư, sớm hay muộn gì tao cũng sẽ tìm đến Phàn Vũ thôi. Nó đến nơi đó của tao, tuyệt đối trăm phần trăm sẽ trở thành hồng bài, quả không sai. Đừng tưởng đám người kia đến chỉ để chơi chán chê, chúng nó đến tìm "chân tình" trên người một thứ mặt hạng! Nghĩ mà muốn cười!"

"Sau đó tao phát hiện ra cái này, thú vị lắm. Nếu tao ở bên cạnh Phàn Vũ, Trương Kiều sẽ lại để ý tao một chút. Hần đem Phàn Vũ giấu bên người, bảo bọc chăm chút ngày ngày như thế nhưng dù thế nào vẫn không động đến nó một chút, tính đóng vở huynh đệ tình như thủ túc sao? Haha!"

Tần Trang giống như là bị một thứ gì đó đè nén, hần không thể ngồi vững nữa mà ngả hẳn người ra ghế sa lông. Chất giọng vừa lạnh vừa trầm, tôi nghe, và tôi biết một Tần Trang rất khác, khác với vẻ bề ngoài bất cần đời này của hần. Một Tần Trang biết đau, biết thương, biết tương tư, biết hận.

"Sau đó tao mới biết nữa, Phàn Vũ thích Lạc Kỳ mà đó! Hần đã từng nói với tao, ờ, 'Tần Trang, anh đừng làm chuyện xấu nữa, Phàn Vũ sẽ không thích anh đâu, tôi chỉ xem Phàn Vũ là em trai thôi, chưa từng nghĩ tới chuyện khác'. Hần chỉ hi vọng Phàn Vũ mãi mãi là một đứa em trai 'sạch sẽ', chỉ muốn bảo bọc nó tránh khỏi những thứ dơ bẩn khác nhuộm đen. Các mày cho là hần nói như vậy tức mọi chuyện êm xuôi á? Tao đ có quan tâm Phàn Vũ thích ai, vấn đề là hần, hần vì Phàn Vũ mà đối xử với tao như đối xử với một đồng rác!"

"Ấy, tiếp. Tao nghe được tin gió rằng Phàn Vũ cũng đã bắt đầu đi 'bán' ở chỗ tao. Lời đồn đãi này làm sao lan ra ngoài thì ta không biết, nhưng mà tao thích, nhìn Trương Kiều tức chết là sở thích mới của tao mà. Phàn Vũ không phải là 'vui vẻ và sạch sẽ' sao? Hần không phải bởi vì tao đi làm đi mà hất hủi tao đó sao, như vậy sớm muộn gì Phàn Vũ cũng sẽ bị hần hất hủi thôi, haha. Tao tốn biết bao thời gian với Phàn Vũ, sau đó tao hỏi Trương Kiều, hần thấy như thế nào, thấy đứa em trai sạch sẽ của hần giờ như thế nào? Có thấy nó trở thành hồng bài dưới tay tao không?"

Tần Trang cười cay đắng, tôi nghĩ hần có lẽ cũng không thực sự vui vẻ gì. Tôi muốn biết đằng sau vẻ ngoài cợt nhả của hần là quá khứ như thế nào, cũng giống như muốn biết về Phàn Vũ vậy.

"Ban đầu Trương Kiều còn sống chết không muốn tin, hần nói hần tin tưởng nhất là Phàn Vũ. Tao nghe xong mấy lời thông thiết của hần liền nảy ra một ý tưởng, chụp hình Phàn Vũ cùng với khách nhân của nó! Khi đó mày biết Trương Kiều đã làm gì không? Muốn dùng cảnh sát với tao đấy! Các người đoán được kết quả rồi nhì? Tao chính là để hần ở bất cảnh sát đợi 15 ngày, lúc đi ra, một chút giống con người cũng không có! Muốn đấu với tao, hần cũng sớm không phải là đối thủ nữa rồi."

Nói đến đây, Tần Trang không biết tại sao lại hung hãn đá văng cái bàn.

"Lúc hần ngồi bất cảnh sát, Phàn Vũ tới tìm tao, tao nói nó đi bán đi, đi bán thì tao liền thả Trương Kiều về, nó không nói gì cả. Sau đó có người thông tin cho tao rằng nó đến phá tung bùng cục cảnh sát một trận, cuối cùng không hiểu sao nó vào ngồi thế chỗ Trương Kiều, Trương Kiều được thả ra. Ha ha!"

Tần Trang khôi phục gương mặt cợt nhả bình thường, bắt đầu cười, "Đúng là tao không cần phải như thế với ai, cũng không cần phải vì yêu mà sinh hận, tao thời điểm đó đã có cuộc sống của riêng tao nhưng vẫn không thể ngăn được cảm giác ghen tị! Nhưng mà các người biết không, sau đó Trương Kiều lại tìm người giết tao! Tao muốn bóp chết hần để như trở lòng bàn tay, đáng lẽ tao không nên để cho hần đi dễ dàng như vậy. Quả nhiên ông trời có mắt, hần mắc bệnh ung thư, lúc đó hần đã thoái lui công ti, cũng chẳng có món tích góp nào. Phàn Vũ sáng tối ngoài đường tìm việc làm lại chẳng kiếm được bao nhiêu. Làm hóa trị liệu lại giải phẫu ngón không ít tiền, hơn nữa bệnh của hần không thể kéo dài, càng kéo càng chết sớm."

"Tao tìm Phàn Vũ, nói với nó rằng tao sẽ cho Trương Kiều tiền chữa bệnh, và nó phải làm gì, nó cũng hăng biết. Thật không nghĩ tới lần này nó lại đáp ứng, kí tên vào bản hợp đồng đó."

"Tao gọi điện cho Trương Kiều, Trương Kiều phía bên kia như phát đại phát rồ. Phàn Vũ khóc, nó nói vì hần nó làm cái gì cũng đều nguyện ý. Sau đó không biết Trương Kiều nói gì, Phàn Vũ liền hét vào điện thoại, chạy như điên ra ngoài. À, sau đó tao mới biết, Trương Kiều nhảy lầu đấy!"

Tần Trang đang nói bỗng nhiên dừng lại, hần quay đầu nhìn sâu cay Lạc Kỳ và Xuyên ca.

"Ha, bị bệnh, xảy ra chuyện cũng không tìm tới các người, mấy người là cái loại bạn bè chó má gì vậy?!"

Hắn nhìn chòng chọc Xuyên ca, "Ban đầu, có phải chính mày là người khuyên Trương Kiều ngừng qua lại với tao? Là mày đúng không? Xem thường tao? Mày không biết tao yêu hắn đến chừng nào đúng không?! Thằng chó, khốn khiếp khốn khiếp!"

Xuyên ca lặng thinh, trên mặt đau thương không giấu nổi.

"Bây giờ hắn chết rồi. Chết cũng tốt, chết càng sạch sẽ!" Tần Trang thanh âm kích động, "Tao sẽ không bỏ qua bất kì một đứa nào của chúng mày! Hắn không muốn tao động Phàn Vũ, tao càng muốn động! Nó là thứ không biết xấu hổ, dám thích người khác, vậy tao để cho người khác tới động nó! Haha, mày biết tao thỏa mãn như thế nào không Lạc Kỳ? Mày phối hợp thật ăn ý, chúng ta quả là tâm ý tương thông mà!"

Hắn đột nhiên đứng lên, đảo mắt nhìn chúng tôi một vòng, bỗng nhiên cười một cách đầy hài lòng.

"OK, cảm giác không tệ, phản ứng của các người cũng phù hợp với dự kiến của tôi."

Dứt lời, hắn đi ra ngoài. Đến lúc sắp bước ra khỏi nơi này, hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi, "Êy, Triển Huy... Mày hôm nay đánh vào mặt anh, nhớ đấy."

"Này!" Tôi gọi hắn.

"Gì?" Hắn cau mày quay đầu nhìn tôi.

"Hài lòng rồi thì trả Phàn Vũ cho tôi!"

"Mày không ghét đồ bẩn à?" Tần Trang hỏi.

"Phàn Vũ không bẩn!"

Hắn dò xét nhìn tôi, tôi cũng thẳng thắn nhìn lại hắn. Hắn nhìn tôi, lại nhìn tôi với một ánh mắt "thẳng" đến không thể nào "thẳng" hơn được nữa.

"Anh bạn nhỏ, đừng quá ngây thơ chứ, nó đã cùng tao ký hợp đồng, mày quên rồi?"

"Hợp đồng mẹ gì! Hắn không thể kiếm cho mày tiền, cũng không thiếu nợ mày!"

"Nó không nợ tao á?" Tần Trang hỏi ngược lại tôi, "Nó nợ tao một cái mạng, mạng của Trương Kiều! Biết chưa?!" Dứt lời, hắn như tàn nhẫn thêm, đập tung cửa ra ngoài. Tôi bị đàn em của hắn cản lại, trở mắt nhìn hắn lên xe đi mất. Tôi không biết có phải là vì mặt Tần Trang nửa sáng nửa tối dưới ánh đèn hay không, ánh mắt hắn ngấn lên một tầng nước mỏng...

11. Chương 11: Về Nhà

Sau khi Tần Trang rời đi, tôi quay đầu về, trong bar còn mấy người đang đứng sững sờ, bất động thanh sắc. Khi tất cả chân tướng sự việc được khai sáng, ai muốn hối hận cũng không còn cơ hội hối hận.

Tôi cũng vậy.

Tôi không nói rằng nếu sớm biết mọi chuyện sẽ có ngày hôm nay, tôi sẽ tận lực giữ Phàn Vũ lại. Bởi vì đó là chuyện đã qua, lúc này, việc có ích nhất không phải là hối hận mà là làm cái gì đó.

Từ đầu đến cuối tôi không biết Phàn Vũ đã chiếm cứ một vị trí riêng trong lòng tôi từ khoảnh khắc nào. Nhưng có một điều là tôi không sao đặt tên được vị trí ấy. Chuyện tôi duy nhất rõ ràng là một khắc kia, không còn gì so với em quan trọng hơn nữa.

Tôi phá vỡ bầu không khí im lặng, bởi vì, tôi hỏi Tần Trang ở đâu.

Ba người kia nhìn tôi, chẳng khác gì nhìn thước phim có bông tuyết trắng bay nọ. Tôi rống lên một tiếng, "Chỗ mà Tần Trang ở là ở đâu?!"

Xuyên ca trả lời, anh ấy còn muốn nói cái gì nữa nhưng tôi không cho anh cơ hội, điên cuồng chạy ra ngoài.

Nơi đó của Tần Trang không hẳn là một nơi nhộn nhịp phồn hoa, bên ngoài cũng không có cái gì đặc biệt, đi vào bên trong cũng thế. Chẳng qua là khách nữ vô cùng ít.

Tôi vừa đi vào đã có rất nhiều ánh mắt bắn tới. Hơn nữa còn có người tới chào hỏi, mang theo khí tức mà tôi ghét.

Tôi bảo, "Tôi tìm Phàn Vũ."

Người đó cứng mặt, không được tự nhiên nhìn tôi một cái, sau đó mở miệng

"Anh đẹp trai, nơi này của chúng em nhân vật lợi hại nhiều lắm."

Tôi không biểu tình nói, "Tôi tìm Phàn Vũ!"

Hắn ta nhìn tôi thêm một cái rồi nói, "Người này không có ở đây."

Tôi nhìn xung quanh một vòng, mọi người đều tản lờ giống như ở đây không có chuyện gì xảy ra mà nói chuyện phàm, cũng có người đi ra đằng sau hoặc đi ra ngoài. Nhìn hắn, tôi nói "Vậy thì Tần Trang chắc là ở đây nhỉ."

Hắn sợ hết hồn, đang không biết xử lý như thế nào thì Hồ Uy xuất hiện, gã cũng nhìn thấy tôi sau đó hướng tôi đi tới.

"Chuyện gì a, tiểu tử, không nhận được muốn chết à? Hay là mày định vào chơi đùa chút? Hắc hắc..." Gã xấu xa cười to.

"Tôi tìm Phàn Vũ." Tôi nói lại một lần.

Lúc ấy, trong đầu tôi như có một ngọn lửa bùng lên, dám cá nếu như Hồ Uy nói thêm một lời biến thái nào nữa tôi sẽ đểch để ý cái gì nữa mà phang gã vỡ mồm.

Gã không trả lời, chỉ nhìn về phía sau tôi nói, "Trang ca."

Theo tầm mắt gã nhìn, dưới ánh đèn u ám là Tần Trang đang cầm một li rượu vang, lắc lắc. Hắn ngẩng đầu lên nhìn tôi sau đó đứng lên,

"Chú em qua đây nói chuyện chút."

Tôi theo hắn đi vào phía sau, đó là một gian phòng giống như phòng làm việc bình thường, hắn ngồi trên ghế sa lon, còn tôi đứng không nhúc nhích.

"Ngồi đi." Hắn nói.

"Không cần, tôi tìm Phàn Vũ."

"Sao mà để ý tới nó như vậy chứ hả? Nó đối với chú em có ý nghĩa gì đâu, hai người cũng đã không phải loại em bé ngây thơ rồi mà. Để tâm tới nhường đó làm gì?" Hắn nhìn tôi hỏi.

"Không biết." Tôi trả lời, tôi đang nói thật, tôi quả thật không biết.

"Ha ha..." Tần Trang cười rộ, "Thú vị đấy. Nhìn một cái là anh biết chú em chưa trải qua chuyện gì rồi, anh dạy chú, nếu như ở trên một người người nào đó không có điểm gì tốt, chớ có vì nó mà chạy rồ. Hiểu chưa?"

"Cái hợp đồng của anh còn ý nghĩa gì sao? Anh oán cũng đã oán, trả thù cũng trả thù. Giữ lại Phàn Vũ cũng không khiến anh vui thích cho cam, anh thả Phàn Vũ cũng coi như là không phụ lòng người anh đã từng yêu!"

"Mày nói cái gì?! Tao tại sao lại phải KHÔNG phụ lòng hắn? Hắn con mẹ nó cực kì đáng chết!"

"Trang ca..." Tôi kêu hắn, "Nếu như anh có cơ hội, nếu như Trương Kiều lúc đó không nhảy lầu, anh có bỏ tiền cứu hắn hay không?"

Tần Trang ngẩn ra.

Sau đó hắn cười nhạt, "Cứu á? No no, anh mua cây đao tiễn hắn lên Tây thiên!"

"Lời này coi như là anh trả lời tôi, anh đối với tâm mình, ắt cũng có câu trả lời rồi chứ?" Tần Trang từng luôn miệng mắng Xuyên ca với Lạc Kỳ là bạn bè chó má, cứu không được Trương Kiều. Từ nội tâm hẳn, tôi biết, hẳn không hề mong đợi Trương Kiều nhảy lầu! Thậm chí, cái chết của Trương Kiều cũng khiến hẳn quặn tim.

"Chết tiệt!"

Hắn thẹn quá hóa giận, đây càng rõ ràng là tôi nói không sai.

Tần Trang âm trầm nhìn ta, "Muốn đi tìm Phàn Vũ, cái này không khó." Nói xong, hắn đi ra cửa, gọi một tiếng, "Hồ Uy!"

Hồ Uy rất nhanh như chó chạy vào, Tần Trang đơn giản nói, "Mang hắn đi, tìm Phàn Vũ."

Gã mồm thối ngẩn người, nhanh chóng gật đầu.

Tôi không biết Phàn Vũ ở đâu, dùng trạng thái gì chờ tôi, tôi thậm chí nghĩ, có lẽ tôi sẽ lần nữa thấy cái khung cảnh như trên màn ảnh kia. Nhưng mà, không sao, không vấn đề, tôi hôm nay nhất định phải đem Phàn Vũ đi!

Không nghĩ tới phía sau còn có một cái sân. Tôi đi theo Hồ Uy vào viện môn đó, mới phát hiện bên trong như chốn bồng lai. Phong cách Thượng Hải xưa nhưng đồ dùng vô cùng hiện đại, đồ đạc tinh xảo phục cổ, tơ lụa thêu từ trên trần nhà rũ xuống phấp phới bay, thế ngoại đào nguyên.

Có người tiến tới chào hỏi Hồ Uy, gã hỏi "Phàn Vũ ở đâu?"

Người kia nói, "Số 928."

Vào lúc này, thần kinh tôi căng lên. Nhưng tôi lại kiên định bước tới số 928, nơi đó, có Phàn Vũ đã từng biến mất trước mắt tôi, bất kể em xuất hiện như thế nào, bất kể em đã thay đổi như thế nào.

Hồ Uy dè dặt đẩy cửa ra.

Bên trong HOÀN TOÀN giống như tôi tưởng tượng. Nơi đó là một phòng massage đèn mờ. Tôi thấy có một người đàn ông nằm úp mặt vào khăn, trên người đắp một cái khăn lông, có người đang xoa bóp đầu cho ông ta. Khi tôi nhìn từ cánh tay của người xoa bóp đầu nhìn lên, nhìn thấy đôi mắt ấy, cho dù có bị mặt nạ phòng độc che tôi vẫn nhận ra. Đôi mắt trong trẻo kia, không cảm xúc nhìn một nơi nào đó, trên tay dùng lực đạo một chút lại một chút di chuyển đến trên tấm lưng dày bản như tảng thịt mỡ xoa xoa.

"Hắn có khách, đợi một hồi rồi nói sau!"

Tôi không biết tâm tình tôi lúc đó có kích động như điên không? Có thể. Nhất định có thể.

Kích động này kéo dài cho đến khi người khách bọc khăn lông đi ra, tôi bước một bước dài đi vào. Phàn Vũ đang ở đó thu dọn đồ đạc.

Tôi kêu em, "Phàn Vũ!"

Bóng lưng em ngẩn ra, sau đó từ từ quay đầu trở lại, khoảnh khắc ánh mắt em nhìn tôi, tôi lao đến ôm lấy em. Thật chặt, cơ hồ phải đem em dung hòa vào cơ thể tôi!

Phàn Vũ trong cái ôm của tôi không có bất kì phản ứng nào, hai tay em rũ bên người, tôi từ từ buông em, đem mặt nạ tháo ra. Trong phút chốc, mọi suy nghĩ xông lên đầu tôi. Khuôn mặt vẫn thanh tú như thường, môi mím lại, muốn đưa tay giật cái mặt nạ, ánh mắt hắc bạch phân minh nhìn tôi, trên mặt vẫn có chút nét trẻ con giận dỗi, không sao khiến tôi giận em cho được. Một khắc kia tôi thật sự muốn hôn em!

Ánh mắt em lay động, tôi cho là em sẽ khóc, cuối cùng em không khóc. Em chẳng qua là nhìn tôi.

Tôi nói, "Phàn Vũ, chúng ta về nhà!"

"Nhà?" Em cuối cùng cũng nói được một tiếng.

"Đúng vậy, đi!" Tôi kéo em đi ra ngoài.

"Nhà à?" Em còn nói như thế.

"Đúng vậy." Tôi đột nhiên thấy cái gì đó sai sai, quay đầu nhìn Phan Vũ, em lại nhìn tôi, đó là cười sao? Tại sao tôi hoàn toàn không thấy buồn cười nhỉ?

"Phan Vũ! Em sao thế?" Đầu óc tôi chết lặng, không, không thể nào, tất cả tôi đều có thể tưởng tượng ra nhưng điều này tôi hoàn toàn không nghĩ tới.

"Chú em có thể chờ nha!" Ngoài cửa đột nhiên truyền tới một âm thanh, tôi nhìn ra ngoài, Tần Trang tựa trên tường, môi ngậm một miếng thuốc, không có hảo ý nhìn tôi cười.

Tôi quay đầu nhìn em, em vừa vịn nhìn thấu qua tôi thấy Tần Trang, cả người không kiềm chế được run một cái.

"Tần Trang!" Tôi hét vào mặt hắn.

"Chớ lo lắng. Trẻ con mà, trải qua ít chuyện nên sợ thôi. Bình thường nó không có giống vậy đâu. Nghe nói cái này gọi là lúc thần trí mơ hồ... A a, thật là, không thể giúp được! Chuyện bé xé ra to." Hắn tiếc rẻ lắc đầu.

Tôi điên cuồng xông tới Tần Trang, Tần Trang nhẹ nhàng lui về phía sau, sau đó nói, "Ấy, chớ manh động, đánh mặt anh thì đừng trách anh không khách khí!"

Nắm đấm của tôi thô bạo rơi lên tường, giây phút ấy, người tôi thật sự muốn đánh đó là chính mình!

Đau đớn nhanh chóng từ trên tay lan tới.

Nhưng trong cơ thể tôi, lúc này còn có một nơi đau hơn!

Hốc mắt tôi căng ra, bóng rât, bỗng nhiên có một đôi bàn tay đặt lên vai tôi, tôi quay đầu lại. Nước mắt không kiềm được muốn trào ra từ hốc mắt, tôi nhìn đôi mắt kia, em nhìn tôi, tôi nói

"Phan Vũ, về nhà!"

Tôi kéo em. Tần Trang đứng chắn trước mặt tôi. Điên máu, tôi hét lên

"Tần Trang! Hôm nay anh ngăn tôi, tôi cùng anh liều mạng chứ!"

Em hươ hai bàn tay, ý rằng không nên như thế. Mà Hồ Uy ở cách đó không xa lom lom mắt nhìn tôi, tôi kéo Phan Vũ, em đi với tôi, không một chút phản kháng, mỗi lần quay đầu tôi đều thấy đôi mắt ấy nhìn tôi.

"Này!" Tần Trang gọi.

Tôi không dừng lại, băng băng đi về phía trước.

"Ở trước mặt anh mà đem người đi như vậy, anh thật mất mặt a!" Hắn nói thế.

Tôi đứng lại, Phan Vũ ở đằng sau vẫn còn theo quán tính đi về phía trước, thiếu chút nữa tông tôi. Tôi nắm bả vai của em.

"Tần Trang! Đây chính là lí do tại sao anh lại quay đoạn video đó để thông báo cho tất cả những người đó đúng không? Nếu như Phan Vũ không biến thành như vậy, không bị anh bóp nát trước, anh còn sợ rằng sẽ không ai biết đến chân tướng sự thật đúng không? Khốn nạn!"

Tần Trang lườm biếng nâng mắt

"Chú mắng anh như vậy khiến anh buồn lắm nhớ. Nói thật, anh cũng đối với nó đâu có tệ, sau lần Lạc Kỳ đụng nó, anh cũng đâu có để cho người khác chơi! Tuy nói nó thần trí không thanh tỉnh nhưng vẫn còn có thể xài được. Hơn nữa nó nhìn chú một cái chú liền hóa điên hóa rồ như thế thì tất nhiên khách cũng thích a, có phải không? Chú còn nên cười chứ sao lại mắng anh!" Hắn đang nói đột nhiên sắp tới, nôn vãi lời bên tai tôi.

"Chú nên coi lại, chú nhiều lần đối với anh vừa đánh vừa chửi, anh có nói gì chưa? Phan Vũ là một bảo vật đấy, chú nên tin vậy đi. Cho nó ở nơi anh, còn có thể kiếm chút việc cho nó đầm bóp khách, mang về chú nuôi được nó chắc? Bên cạnh đó, nó vẫn..."

Tay Phan Vũ bỗng siết chặt cánh tay tôi, tôi kéo tay em xuống, nắm lấy nó.

"Trang ca," Tôi thở dài, cắt đứt lời hắn, "Việc đã đến nước này, mời anh nhường đường."

Tần Trang nhìn tôi, sau đó liếc Phan Vũ.

Tôi kéo Phan Vũ đi vòng qua hắn, đi thẳng ra cửa.

"Triển Huy!" Tần Trang kêu tôi một tiếng, "Nó lúc thanh tỉnh sẽ không theo chú mày đâu!"

Tôi làm như không nghe thấy, bất kể hắn có muốn nói với tôi cái gì, bởi xấu Phan Vũ như thế nào, tôi cũng phải mang em rời đi nơi này!

Chúng tôi ngồi trên xe taxi, Phan Vũ tựa vào ghế, không chút cảm xúc nhìn bên ngoài đèn màu rực rỡ, tiệc rượu phòng hoa, cười nói rộn ràng.

Tôi hỏi em đói không, em chỉ quay đầu nhìn tôi, lắc lắc đầu.

"Về nhà gặp Đông Đông nhé."

"Đông Đông?"

"Ừ, chó của em đó. Sau đó ngày nào cũng phải dẫn nó đi chơi bù nhé."

Em gật đầu một cái. Rõ ràng em hoàn toàn không nhận thức ra được một chút khái niệm tình cảm nào của em đã từng dành cho Đông Đông. Tôi không biết rốt cuộc thần trí của em đã bị cái gì che mất, mà nó khiến tôi đau như thế.

Không biết tại sao, trời đã về khuya mà trên đường vẫn nhộn nhịp người. Phan Vũ quả thật có chút đỡ dần, thời điểm em nhìn tôi, rõ ràng là không có một chút ý niệm gì. Ánh mắt trống rỗng khiến cho tôi thấy tim như bị ai cào xé.

Điện thoại reo, là Xuyên ca, hơi do dự một chút nhưng tôi vẫn nhận.

Anh ta giống như là lo lắng lắm vậy, vội vấp hỏi "Triển Huy, em không sao chứ?"

"Tôi không sao."

"Phan Vũ..."

"Ở bên cạnh tôi."

"Em đem y ra ngoài?!"

"Đúng."

Nói xong tôi cúp máy, không muốn dây dưa rau rơ nữa.

Bây giờ Phan Vũ đã gục đầu ngủ, đầu dựa trên ghế, ngược mặt, môi hé mở giống như em bé. Tôi kéo em đến gần bả vai tôi rồi cho em dựa vào, em vẫn tiếp tục ngủ.

Xe đậu ở đầu hẻm, Phan Vũ vẫn ngủ rất say. Tôi khẽ xóc em lên, đặt trên lưng rồi công về nhà.

Ngày nào cũng thế, vẫn còn chưa tới cửa tôi đã nghe được tiếng sữa thê lương của Đông Đông. Từ ngày em mất tích tới giờ, tiếng kêu càng lúc càng tuyệt vọng.

Tôi vừa mở cửa, Đông Đông đã như gió lốc chồm tới.

"Đông Đông, Phan Vũ về với mày rồi."

Vừa thấy bóng dáng chủ nhân nó, tiếng kêu của nó đã vui hẳn, chạy vòng vòng bên người tôi, hít hơi chủ.

Tôi đem em công về giường, Đông Đông như con nít đã chạy vào trước, nằm sát bên cạnh mép giường háo hức nhìn chủ nó. Phan Vũ hơi động dậy, Đông Đông sữa ăng ăng hai tiếng.

Em từ từ mở mắt, từ từ nhìn về phía Đông Đông đang thè cái lưỡi to bản ra rồi ngồi dậy.

Tôi khẽ nhắc em biết đây là nhân vật nào, "Đây là Đông Đông."

Phàn Vũ đứng lên lại ngồi xuống, Đông Đông phe phẩy cái đuôi của nó rất nhiệt tình.
Không nháy mắt, Phàn Vũ cứ nhìn chăm chăm con chó của mình.
Bỗng nhiên Đông Đông nhảy vào lòng em, em không nhịn được ôm nó, nước mắt chảy đầy trên mặt!

12. Chương 12: Hạnh Phúc Rất Gần, Rồi Lại Rất Xa

Từ đầu chí cuối tôi nhìn Phàn Vũ ôm Đông Đông khóc, lỗ mũi tôi ề ảm. Cúi người, lấy tay nắm lấy bả vai em đang run rẩy, em khóc lên càng giống như một đứa bé hơn, không kìm nén, không cố kị bất cứ điều gì.

Tôi không biết em nhìn Đông Đông có khôi phục lại phần kí ức gì đó không.

Cuối cùng, em chỉ còn lại tiếng thút thít, em chỉ biết ôm Đông Đông, nước mắt vẫn tỉ tê rơi xuống.

Tôi ngồi xuống, bảo em "Phàn Vũ, khóc mệt chưa?"

Em ngước mắt nhìn tôi.

"Tôi đói rồi. Em có đói không?"

"Triển Huy." Phàn Vũ kêu tôi, thần kinh tôi lại một lần nữa căng thẳng. Tiếng xưng hô này thì ra đã chạm tới từng sợi thần kinh của tôi, gom nó lại thành một nắm.

"Em đừng khóc nữa... Sao lại thích khóc như vậy chứ?"

Phàn Vũ ngẩng người, vốn là nước mắt nên từ từ ngừng lại lại ào ạt chảy ra.

"Ngoan ngoan," Tôi kéo em lại, hôn lên tóc em, ôm chặt em trong ngực, "Không sao rồi."

Tôi hi vọng em giống như con nít thật sự, sau đêm nay, sau những giọt nước mắt này, tất cả những thứ không vui, những điều tăm tối cũng sẽ quên hết.

Đến phòng bếp tôi định úp mì ăn nóng, bỗng nhiên em nói "Để em nấu."

Tôi tránh ra, đem túi mì đưa cho em, em thuần thục nấu. Nhìn hai con mắt sưng như quả đào, tôi thấy hơi xót, em đang thả gia vị vào nồi, quay đầu hỏi tôi "Triển Huy, anh có cần thêm giấm không?"

"Em thích bỏ giấm vào à?"

"Vâng." Phàn Vũ gật đầu một cái.

"Thêm đi." Tôi lấy chai giấm đưa em, em đổ ra một ít sau đó dùng thìa khuấy khuấy rồi nếm thử.

Phàn Vũ tự múc cho mình một bát rồi đưa một bát cho tôi.

Hai chúng tôi ngồi ở phòng bếp ăn, tôi lấy từ tủ lạnh ra một quả dưa leo, em cầm lấy rồi đi rửa dưa cho tôi. Tôi bẻ một nửa dưa em, em nhận lấy, cắn một cái.

Em cứ hiểu chuyện như vậy.

Có thể đó chính là lí do tôi cứ đau lòng về em...

Húp nốt mấy giọt cuối cùng, chúng tôi đem mấy vắt mì ăn sạch. Phàn Vũ muốn rửa bát, tôi bảo em bỏ vào rồi đi nghỉ trước. Em vẫn cứ kì kèo rồi rửa luôn.

Tôi biết trong lòng em còn có uẩn khúc. Đó là chuyện tôi không thể giúp được em, chỉ em mới giải quyết được nó.

Phàn Vũ rửa chén xong rồi lướt về phòng, tôi thấy bóng em loáng thoáng trên mặt hồ giữa sân. Nhìn bóng lưng em, tôi thấy nó thật cô đơn.

"Phàn Vũ."

Tôi biết, có mấy lời, sớm muộn gì cũng phải nói.

”?” Phan Vũ quay đầu nhìn tôi.

”Em hôm nay nên ngủ một giấc thật ngon. Sáng mai tỉnh dậy sẽ là một ngày mới. Trên đời có một số việc giống như ác mộng, nhưng ác mộng không đến để ở lại, ác mộng đến để đi. Tôi muốn em biết rằng cuộc đời này còn có nhiều điều tươi đẹp đang đợi em lắm.”

”Ừ.” Em cười rồi gật đầu.

”Ừ là ý gì?”

”Ừ là ừ”. Em cố bẻ ý của tôi.

”Ừ có phải là sáng mai tôi dậy rồi em lại biến đâu mất đúng không?”

Em không trả lời, tiếp tục đi qua hồ nước lấp lánh ánh trăng.

”Phải không?” Tôi chờ câu trả lời của em.

”Triển Huy à...”

”Tôi đây?”

”Em muốn về nhà.”

Tôi ngần ra, em không đi nữa, ngồi xuống bàn đá nói, ”Em muốn về nhà, không muốn đi đâu nữa.”

Tôi không hiểu tại sao ban đầu Phan Vũ rất rõ Tần Trang đang ở khắp nơi lòng bắt em em lại không đi, mà em lại lựa chọn lúc này để rời bỏ? Bởi vì sau tất cả những chuyện đã xảy ra, em thất vọng với cuộc đời này quá? Tôi biết, có lẽ đối với Phan Vũ đây là quyết định tốt nhất, nhưng mà, tôi không muốn để cho em đi! Không muốn để cho em rời khỏi tầm mắt tôi một lần nào nữa!

Phan Vũ ngửa đầu nhìn ông trăng tròn, khô héo nói

”Như vậy trở về có chút đường đột. Em ban đầu lúc rời nhà còn cảm thấy mình có thể kiếm chút ít nuôi gia đình, em cũng đã từng muốn thật lực mà kiếm tiền để gửi về nhà cho mẹ và em gái. Em là một đứa con chưa tốt nghiệp cấp hai thì có thể kiếm được cái việc gì tốt? Có nhiều lúc em muốn mình thật giỏi, thật trưởng thành, có thể gánh vác được gia đình. Bây giờ em cũng chẳng làm được nghề gì, đi về, trong lòng thật sự rất khó chịu.”

Sau đó Phan Vũ nhìn tôi,

”Thật ra thì em nên phải dốc lòng báo đáp anh, Triển Huy. Em muốn đối tốt với tất cả những người đối tốt với em nhưng em lại chẳng thể làm được cái gì, sống chỉ khiến cho người ta thêm lo lắng. Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Nếu như không phải là em, Trương Kiều có lẽ đã không chết, nếu như không phải là em, anh cũng không cần phải vì em mà bận tâm như thế. Em thật lòng muốn làm cho hai người cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không làm được cái gì.”

”Những ngày qua, lời của Kiều ca cứ một mực đi tới đi lui trong đầu em, cả khoảnh khắc anh ấy nằm trong nhà xác bệnh viện lạnh ngắt đó cũng khiến em muốn khóc. Em không chỉ có báo đáp không được gì cho anh ấy, ngay cả thích anh ấy, em cũng không làm được!”

”Khoảnh khắc anh ấy từ trên lầu nhảy xuống anh ấy vẫn còn nói vì sao chỉ dựa vào anh ấy mà em đi bán thân? Hai ta chẳng là gì của nhau cả!”

Ánh mắt em lại long lanh nước, ”Chẳng là gì của nhau cả...”

Em im lặng.

”Tại sao em lại thích Lạc Kỳ?” Tôi đột nhiên hỏi.

Phan Vũ ngần ngơ, hỏi một đằng đáp một nẻo,

”Em muốn đi báo đáp anh Kiều, em muốn cùng anh ấy lên giường nhưng anh ấy từ trên giường đá em xuống. Té trong học tử đau muốn chết. Anh ấy lần đó giận cực kì, hét vào mặt em rằng em có dũng khí thì hãy

theo đuổi Lạc Kỳ vì anh ấy đi! Em nửa ngày cũng không bò dậy nổi, nhưng mà, em không khóc. Em biết quan hệ giữa ba người chúng em không có gì phá được. Ngày hôm sau em chuẩn bị hành lí rời khỏi Bắc Kinh, nhưng lại bị Kiều ca tìm được ở trạm xe. Lần đó nhìn thấy dáng vẻ của anh ấy, em biết em không thể đi nữa rồi, không thể đi. Kiều ca sau đó nói, Phan Vũ em nên đáp ứng anh ấy không nên rời khỏi Bắc Kinh. Thế là em gật đầu, vì anh ấy đối với em không chỉ tốt mà là quá tốt.”

Tôi chợt vì Trương Kiều mà cảm thấy bị ai, đối với Phan Vũ như vậy, trên đời này có loại tình yêu cực đoan đến thế sao?

Phan Vũ không có nói nữa, tôi cũng không biết vì sao em thích Lạc Kỳ. Càng về sau tôi càng phát hiện tôi không thật sự muốn biết tại sao em thích Lạc Kỳ mà là sau tất cả những chuyện đã xảy ra thì Lạc Kỳ ở trong lòng em đã thay đổi tới mức nào? Hoặc là, có chết cũng không đổi?

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi qua viện môn của Phan Vũ. Đông Đông đang nằm yên trong lòng em. Nghe tiếng tôi mở cửa, Đông Đông mở hai con mắt to tròn của nó ra, liếm liếm lên tay Phan Vũ. Đặt trên bàn chìa khóa nhà, tôi bảo em nhà đã đổi khóa. Em thấy tôi vào liền ngồi dậy, giọng khàn đặc bảo,

”Hôm nay em mua vé xe lửa, sau đó sẽ trả lại cho anh.”

Đột nhiên Phan Vũ nghĩ tới cái gì, loạng choạng xuống giường rồi móc ra từ trong túi một cục tiền, đưa tôi.

”Tiền lần trước ở bệnh viện, anh quên nhưng em nhớ.”

Tôi giận, ”Cầm về đi.”

”Không mà.” Em nhét vào trong tay tôi, tôi lại nhét vào trong tay em. Cả hai người cứ anh anh em em như thế một hồi.

”Tôi không hi vọng em ảo não về nhà!”

Em nhìn tôi, trong mắt lại ngập cảm kích.

Nói mới nhớ tới bệnh của em, ”Em khỏe hẳn chưa? Vẫn còn ho khan à?”

”Bớt rồi anh ạ. Đường hô hấp còn có chút vấn đề, nhưng mà không có chuyện gì lớn hết. Hi.”

”Em đừng vội đi. Tối nay chúng ta ăn một bữa cơm đã.”

Tôi muốn níu kéo em nhưng không biết làm thế nào, đành viện một cái lí do không thể ngốc hơn được nữa.

”Vâng.” Phan Vũ gật đầu.

Khoảnh khắc rời phòng em, tôi mới cảm thấy mình đã mất mát một thứ gì đó.

Thời điểm đến trường quay, Xuyên ca liền chạy tới hỏi mọi chuyện như thế nào, tôi chỉ đơn giản nói vài lời. Sau đó công việc bắt đầu, từ đầu buổi đến cuối buổi cũng không để ý tới bọn họ nữa.

Hôm nay có cảnh quay tình cảm, cuối tập có cảnh hôn môi nữ nhân vật chính.

Ai cũng dự trù cảnh này chắc phải quay đến hai ba lần, khoảnh khắc tôi nâng mặt cô ta lên, từ từ nhắm hai mắt lại, bên tai lại truyền tới thanh âm ấy...

”Triển Huy à...”

Khẽ hôn xuống, giây phút đó nước mắt tôi không kiềm chế được lăn dài...

Quay phim không ngờ cảnh này lại duy mỹ đến vậy, đạo diễn khoái chí liên tục tán dương.

Hết người này tới người khác nói Cố Triển Huy quả thật là có kinh nghiệm phong phú. Ngay cả nữ chính là một đàn chị rất nổi tiếng cũng vỗ vai khen tôi diễn tốt.

Chỉ có tôi biết lí do tại sao.

Buổi trưa, tôi nhận được điện thoại của Phan Vũ, em bảo ”Triển Huy, em mua thức ăn rồi nấu cho anh ăn nhá?”

Tôi nói được, lại hỏi câu mà tôi muốn hỏi sáng giờ, ”Vé xe em mua được chưa?”

Đương nhiên là tôi hi vọng em không mua được. Ngay cả cái quầy bán vé xe lửa đó cũng lên Tây thiên đi.

"Vâng, em mua rồi, ngày mai đi."

Phiền muộn đau nhói từ đầu lại xông lên đầu tôi.

Xế chiều, Lạc Kỳ tới rồi đi thẳng về phía tôi. Chằm chằm nhìn y, tôi thấy trong lòng không thể không ghét y cho được.

Y bảo, "Tôi muốn gặp Phàn Vũ."

Tôi trong đầu lửa bắt đầu bốc hẩn, lạnh giọng nói, "Không cần!"

"Làm ơn đấy." Y khấn khoản.

Tôi quay đầu rời đi. Y bảo, "Triển Huy! Tôi sẽ không làm thương tổn cậu ấy nữa đâu!"

"Câm mồm! Cậu nói lời này hơi bị buồn cười quá rồi."

Mặt y u buồn, "Tôi muốn bồi thường."

Y nói mấy lời này xong, tôi lại muốn phang vài đấm vào mặt y. Tôi quyết không lưu đường sống nói, "Nếu tôi đâm cậu một đao chí mạng, sau đó chân thành nói tôi muốn bồi thường, thì cậu cảm thấy mấy lời này có khó nghe quá không?"

Tôi sải mấy bước dài, rời khỏi trường quay. Lạc Kỳ chạy theo,

"Tôi sẽ yêu cậu ấy!"

Những lời vô nghĩa này không thể làm tôi đứng lại. Khoảnh khắc ấy tôi chỉ thấy bất lực. Nếu như những lời này y nói với Phàn Vũ trước đây, thì bây giờ em có cần phải mua vé xe nữa không?

Tôi ngoảnh đầu nhìn y, như nhìn một trò hề. Lạc Kỳ nói

"Triển Huy, tôi biết, anh đối với cậu ta chỉ là tình cảm anh em đa phần, tôi từ trước đến giờ chưa từng nghĩ tới anh là gay đâu. Đem Phàn Vũ đưa tôi đi, tôi sẽ hết lòng thương cậu ta mà."

Trong lòng tôi có một luồng tà hỏa chứ không phải bình hỏa nữa, không biết cái chữ dơ bẩn nào của y khiến tôi gai như thế.

"Đáng tiếc quá, cậu ta đi rồi!" Nói tới đây, trong lòng tôi đột nhiên thông suốt một sự thật. Phàn Vũ ban đầu không chỉ vì đáp ứng yêu cầu của Trương Kiều mà còn vì ở Bắc Kinh có Lạc Kỳ, chuyện đi hay ở chắc chắn có liên quan tới y. Bây giờ, Trương Kiều chết, giấc mộng này của em cũng bể nát, vì vậy, em phải đi.

Lạc Kỳ mở to hai mắt.

"Đi? Phàn Vũ đi?"

"Đúng!"

Tôi không nói nữa, đi thẳng, trong lòng rất không bình tĩnh. Lạc Kỳ đứng bất động, không chạy theo. Nếu y chạy theo tôi không ngại thượng cẳng tay hạ cẳng chân với y luôn. Hành động của y hôm nay khiến tôi rất ghét, rất rất ghét!

Trên đường về, tôi nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, bên trong truyền ra thanh âm quái gở

"Triển Huy a ~ Phàn Vũ còn ngơ ngác nữa không?"

Là Tần Trang.

Chưa đến ba giây, tôi cúp điện thoại.

Hắn lại không tha, tiếp tục gọi nữa.

"Dám treo điện thoại của anh? Chú chán sống rồi à?"

Tôi lại cúp điện thoại, lần này nhanh hơn.

Hắn lại không nhận được gọi một lần nữa, tối lần này cũng khó giữ bình tĩnh, hét vào điện thoại,

"Anh bị chó cắn à?!!"

Hắn ở bên đó ha ha cười to, hôn gió một cái rồi tắt điện thoại.

Trương Kiều – yêu đến cực đoan, Tần Trang – biến thái không thể dung thứ!

Tôi mới vừa bước vào cửa nhà, đã nghe từ trong bếp một mùi thức ăn thơm không chịu nổi. Ba bước thành hai bước, tôi chạy vào, Phan Vũ đang cầm cái vá đảo đồ ăn.

Tôi trêu em, "Em nấu cho ông già ăn à? Tính lấy nước miếng làm gia vị hử?!"

Em sợ hết hồn sau đó le lưỡi, cười cười.

"Em sợ bỏ nhiều muối ảnh hưởng cơ thể, anh bảo ăn mặn không tốt mà."

Lần đó tôi nói bằng giọng với em thế lúc em làm cơm, không ngờ em lại nhớ.

Đều là thức ăn tôi ưa thích. Thật ra thì tôi chưa từng nói tôi thích cái gì, chỉ ăn qua ăn lại mấy món đó, thấy mấy món đó là tốc độ ăn nhanh hẳn nên em nhớ.

Tôi ăn được hai chén, thức ăn còn dư lại rất nhiều. Em định đổ hết nhưng tôi bảo đừng, để đó ngày mai tôi ăn tiếp, em đi, tôi không có sẵn cơm mà ăn nữa.

Em có chút buồn, nói "Không sao mà! Triển Huy, chiều mai trước khi xe lửa chạy em lại làm cho anh vài món nữa, tối anh về anh hâm lại là được mà. Nhưng mà... Sau này, lại không thể rồi."

Tôi giả vờ như đang đùa, ôm em vào ngực, "Vậy thì em đừng đi nữa."

Em cười.

Buổi tối ngồi ở trong sân, trời sắp sang thu, gió đã khô và lạnh hơn hẳn. Khoảng khắc giao mùa luôn khiến con người ta bịn rịn, quyến luyến.

Phan Vũ nhìn bầu trời, "Đó là chòm sao Bắc Đẩu phải không?"

"Sao Bắc cực."

"Bắc Kinh hiếm khi trời quang đãng như vậy, khoảng khắc này thật đẹp."

"Ừ."

"Em gửi Đông Đông ở đây nhé, chờ sau khi em về thu xếp ổn thỏa gia đình lại tới đấy nó về, được không anh?"

"Được!" Tôi lập tức nói, còn có chút hồ hởi. Tôi vẫn còn có thể gặp được em, vẫn còn...

"Em về cũng không cần điện thoại di động này nữa, nhà em cũng không có điện thoại. Nhưng mà em nhớ số điện thoại của anh rồi, em về em sẽ ra tiệm gọi cho anh ha?"

"... Được..."

"Cái đó nói sau. Địa chỉ nhà anh em phải nhớ, sau này em sẽ gửi đồ tới, nhà em trồng đậu phộng ăn không hết. Em sẽ hái rồi gửi cho anh."

"Ừ." Trong lòng tôi càng lúc càng buồn, tôi bảo "Em ở Bắc Kinh mấy năm, trở về nhà, có quen không?"

"Không quen rồi cũng sẽ quen."

"Về đó em tính làm gì?"

"Giúp mẹ đồng án hoặc tìm một cái xí nghiệp nào đó làm việc, nếu không nữa em sẽ đến nhà dì phụ bán cơm. Sau đó, mọi chuyện cứ bình thường thôi."

"Tìm một nàng dâu?" Tôi chợt nói ra ý nghĩ, sau đó biết mình nói lắm, vội ngậm miệng.

Em cúi đầu xuống, nửa ngày mới nói một lời,

"Em thật sự xin lỗi mẹ."

"Vậy thì ở Bắc Kinh đi, em quen rồi, hơn nữa... Mẹ em cũng không biết."

Em lắc đầu.

"Bây giờ em chỉ có một tâm nguyện, em muốn chăm sóc mẹ và em gái thật tốt. Anh...cũng phải sống thật tốt."

Tôi muốn khóc, quay đầu sang hướng khác không nhìn em.

"Triển Huy..." Em muốn nói cái gì nhưng đột nhiên tiếng thở càng lúc càng lớn, sau đó em bắt lấy tay tôi, tiếng thở càng thô trọng nặng nề. Tôi vội quay đầu, phát hiện ra em đang hết sức khó khăn hô hấp. Hít ra, rồi lại hít vào, cảm giác như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

"Em... Phàn Vũ, em cảm thấy thế nào? Khó thở hả em?!"

Phàn Vũ kịch liệt thở, hít ra rồi lại hít vào. Tay chân tôi cứ như thừa, luống cuống không biết làm gì, thấy em đang liều mạng hít thở, tôi lấy tay xoa trước ngực em. Phàn Vũ nắm tay của tôi, khó nhọc nói,

"Triển Huy... Khó chịu quá!"

Tôi sắp điên rồi, trước tình huống như thế này tôi chỉ biết bất lực nhìn em khó chịu.

Gần mười phút sau, em từ từ bình phục lại, nghiêng ngả dựa vào tôi.

"Anh... Em xong rồi..."

Tôi biết đó là cái gì, lời bác sĩ ngày ấy lại văng vẳng bên tai, "Lần này khỏi bệnh, cậu ta khó tránh được bệnh hen suyễn."

Vì có gì, lại như vậy?

Vì có gì...

Tôi lặng lẽ bảo em, "Phàn Vũ, không sao. Anh ở đây."

13. Chương 13: Triển Huy, Cậu Có Phải Là Gay Không?

Bác sĩ chẩn đoán lại một lần nữa, đúng là hen suyễn.

Mặc dù hen suyễn còn chưa tái nặng, nhưng tôi vẫn cảm thấy là do những chuyện đã qua làm nó trở thành như thế này. Em không chịu nghỉ ngơi cho khỏe nên mới lại ra thêm bệnh. Lúc lấy thuốc, Phàn Vũ tỏ ra vô cùng chán chường.

Được nước, tôi bảo em tạm thời khoan hãy về nhà, ở lại đây điều trị bệnh trước đã. Không ngờ em gật đầu.

"Em cũng không thể để cho mẹ em lo lắng được, mẹ em già rồi. Nếu lỡ mẹ nhìn thấy đáng về tới qua chắc mẹ sẽ bị hù chết mất."

Tôi hỏi em có phải tới qua là lần đầu tiên em phát bệnh không, em lắc đầu, không phải.

"Vậy đó là khi nào?"

Trong bóng đêm, ánh mắt Phàn Vũ sáng lên, em bảo "Ngay sau lần đó."

"Lần đó?" Tôi nghe đương nhiên là không hiểu nhưng nhìn vẻ mặt em, tôi liền hiểu. Có lẽ đoạn video Tần Trang cho chúng tôi xem không có ghi lại cảnh ấy. Chẳng trách Tần Trang cho em đi làm đám cưới, hẳn cũng hiểu nếu như Phàn Vũ đang phục vụ khách mà trào trợn co giật cũng không phải là chuyện tốt lành

gì. Tên biến thái này! Tôi cứ nghĩ về ngày đó sao mà Tần Trang nói cái gì thần trí mơ hồ rồi thả Phàn Vũ, có lẽ đây chính là nguyên do.

"Không sao." Tôi nói, "Em nghỉ ngơi và uống thuốc đều đặn, bệnh cũng sẽ không chế được một phần."

Em nhìn tôi, gật đầu.

Bác sĩ bảo: "Bệnh này của cậu ta nhất định phải cách xa các yếu tố gây dị ứng. Không khí bẩn lại còn thời điểm giao mùa, lạnh, tất cả là đại kỵ! Còn nữa, động vật lông, chó mèo gà các thứ, chăn lông vịt, gối lông gà gì phải vứt hết!"

Tôi lựa lời khuyên em, bảo em nên tránh xa Đông Đông một chút.

Phàn Vũ ủ rũ cúi đầu, gương mặt nhìn mặt đất: "Em sẽ không ôm nó."

"Không phải chuyện này. Em phải giảm bớt tiếp xúc hoặc ngưng tiếp xúc với nó."

"Không được! Triển Huy, em phải nuôi Đông Đông thật tốt, Kiều ca thương nó lắm."

"Anh giúp em nuôi!" Tôi nghiêm nghị, "Giờ người quan trọng hay chó quan trọng?!"

Em im lặng không nói.

Hôm sau, tôi kêu đứa bạn phụ đem giường của Phàn Vũ dời đến phòng của tôi. Phòng Phàn Vũ nhường cho Đông Đông. Đông Đông vẫn rất nghe lời, sẽ không tùy tiện bài tiết lung tung. Chuyện này đều là do em nghiêm ngặt huấn luyện, mỗi lần nó muốn "ấy" thì sẽ ra một góc khác. Bác sĩ nói muốn phòng ngừa chuyện ngừng hô hấp trong lúc ngủ, lúc nghe nói mấy chuyện này tôi thật sự rất sợ. Mấy phương pháp theo lời bác sĩ tôi cố gắng học thuộc, đưa em vào tầm mắt, dặn đi dặn lại em ngủ không được nằm ngửa.

Em nhìn tôi làm tất cả mọi việc, vẫn không lên tiếng.

Tôi với đứa bạn lúc không có Phàn Vũ, đi ra ngoài nghỉ một chút, nó mở miệng hỏi

"Mày lúc nào trở thành gay vậy?"

"Gì, không có mà."

"Vậy mà đối xử với người ta tốt dữ ha?" Nó cười mỉa, "Cũng phải ha, đáng lẽ tao đã phải biết từ sớm rồi, mặt chó mày trước mặt gái thì ra vẻ cool, ta đây ứ hự, đã đời xong bây giờ ẻo ẻo thế này! Vậy mà ở với người ta nhu tình như nước ha? Vậy mà còn nói không đúng nữa, tao nói thật, nhìn mày thế nào cũng không giống gay đâu Huy! Ngày đó tao gặp một bà chị, chỉ bảo là gay thật thì đêch bao giờ nhìn ra được. Ê, Triển Huy, mày nghĩ thử coi mày có còn muốn làm tình với con gái không? Hay là giờ mày muốn làm với nam hơn?"

Tôi im lặng, nhưng tôi thật sự suy nghĩ về những điều nó nói. Nhưng mà hiện tại tôi không muốn cùng nam làm cái chuyện đó, có điều là cũng không có người đàn bà nào khiến tôi có chút cảm giác.

"Thằng này, 23 tuổi rồi, không đùa được đâu! Mày từ trước đến giờ không có bạn gái cũng là chứng cứ rõ ràng rồi đó!" Nó không ngừng tấn công theo sát tôi.

Tôi cười nói, "Rồi cuối cùng, mày muốn gì?"

Nó vỗ vai tôi bồm bộp, "Tao á, càng ít đối thủ cạnh tranh càng tốt. Bây giờ tỉ lệ trai gái vô cùng mất cân bằng, nếu không cố gắng thì mai một một vợ hai chồng có mà chết. Tao lại đêch giống mày, không sinh ra trong điều kiện tốt, trai gái bu quanh. Mày thấy đó, người ta nhìn mày, cái ánh mắt đó tao nghi lắm."

"Hả?"

"Không, ánh mắt ngụ ý tình thâm."

"Biến đi!" Tôi đá nó.

Phàn Vũ mà ngụ ý tình thâm với tôi, chắc tôi cũng mở đại hội nói đùa tới nơi.

Xuyên ca mời tôi đi ăn cơm trưa chung với anh ấy. Vừa ăn, chúng tôi vừa nói chút chuyện. Từ ngày đó về sau, mối quan hệ giữa hai chúng tôi có phần lạnh nhạt hẳn.

Tôi biết tôi chẳng thể dựa vào cái gì mà oán anh cả, mà có thể anh càng vì chuyện của Trương Kiều có chết cũng không nói mình bị bệnh nặng mà buồn khổ.

Xuyên ca rót cuộc cũng mở miệng hỏi, "Phản Vũ dạo này có khỏe không?"

"Không khỏe!" Tôi nói thẳng.

Anh ngăn người, tôi bảo "Cậu ấy bị hen suyễn."

"Gì?" Ngô Hải Xuyên trắng mặt, sợ hết hồn.

"Cậu ấy muốn trở về quê nhưng bây giờ lại không trở về được."

"Trở về quê?"

"Ừ."

"Tại sao lại có thể như vậy?" Anh ta nâng hộp cơm nhưng không ăn nổi.

"Tôi sẽ chăm sóc cậu ấy." Tôi nói sau đó đứng lên, Ngô Hải Xuyên đột nhiên kêu tôi.

"Triển Huy!"

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta, Xuyên ca do dự một chút lại hỏi "Cậu ở bên cậu ta có vui vẻ không?"

"Tôi nhận cậu ấy làm em trai."

Xuyên ca cười một cái, "Trương Kiều hồi đó cũng đã nói như vậy. Nhưng mà cậu với Trương Kiều không giống nhau. Trương Kiều là gay, còn cậu không phải."

"Quan trọng không?"

"Vô cùng quan trọng." Anh ta nhấn mạnh, cuối cùng lại thêm một câu, "Cậu không phải, đúng không?"

Tôi nhìn anh ta, sau đó nói "Không phải."

Lúc này Ngô Hải Xuyên mới gật đầu một cái.

Bởi vì quay phim có cảnh ban đêm nên tôi về trễ. Lúc đẩy cửa bước vào nhà, tôi nhìn Đông Đông đang cuộn mình ở ổ của nó mơ màng buồn ngủ. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngày hôm qua về tôi thấy Phản Vũ đứng trước mặt Đông Đông rồi nói chuyện với nó, tôi lập tức nạt em một tiếng. Phản Vũ giật nảy, quay đầu nhìn tôi, tôi nhìn em mang khẩu trang kín mặt bị dọa sợ bỗng phì cười.

Em nhìn biểu tình của tôi thay đổi mới thả lỏng, lần la định kiếm chút lợi ích cho mình, "'Em đeo khẩu trang thì được nói chuyện với Đông Đông đúng không anh?"

"Không được!" Tôi nghiêm mặt.

Mặc dù Phản Vũ đeo khẩu trang nhưng tôi vẫn biết em đang dẫu môi dối với tôi.

Tôi bước vào cửa phòng, khẽ gọi "Phản Vũ?"

Không có tiếng người đáp lại.

Sợ hãi xông lên đầu tôi, tôi chạy ngay vào phòng, rồi chạy qua phòng bếp cũng không thấy bóng dáng em. Gọi điện thoại, cũng không ai nhận.

Trễ như vậy rồi mà em còn đi đâu?

Đột nhiên điện thoại tôi đổ một tràng chuông dài, tôi vội vàng nhận, không phải Phản Vũ. Đó là thanh âm của một người đã lâu không gặp, Vu Song!

Cô ta ở trong điện thoại léo nhéo muốn tôi tới, tôi thẳng thừng cự tuyệt.

Rồi sau đó Vu Song bắt đầu cầu khẩn tôi, nói chỉ lần này nữa thôi, lần cuối cùng. Tôi nghe âm nhạc bên kia của cô ta mới nhớ đó là nhạc đặc trưng của bar Lữ Thu.

Tôi bảo "Cô đang ở đâu?"

Quả nhiên cô ta nói ra chỗ đó.

Lúc tôi tới, Vu Song đã uống say, tôi khuyên cô ta cũng không nghe. Vu Song chỉ nhè nhèo nói vô cùng nhớ tôi, muốn tôi uống chút rượu với cô. Tôi nói tôi muốn đưa cô ta về cô ta vẫn không chịu.

Lữ Thu nhìn tôi hơi cười.

Tôi không thể làm gì khác ngoài uống hết li rượu Vu Song đưa.

Lữ Thu thấy vậy bảo, "Thằng ngốc này, em cũng không nhìn đó là rượu gì mà uống thế à? Lỡ uống say thì sao?"

Tửu lượng tôi tôi biết, không tới nỗi uống một li đã quá cần câu.

Nhưng mà không ngờ, tôi say thật.

Tôi cái gì cũng không nhớ, chỉ nhớ ngày hôm sau tỉnh lại, tôi đang ở một nơi xa lạ. Khoảnh khắc thanh tỉnh, đầu tôi bỗng ong một tiếng, bên cạnh tôi...

Là một người-dàn-bà!

Thân thể hai chúng tôi trần như nhộng.

Tôi hiểu tôi đã làm gì.

Tôi nhìn thấy cô ta đang hướng về phía tôi cười, chết tiệt, Vu Song! Cô ta cười thật ngọt ngào.

Tôi không ngờ tôi lại ngu như vậy, tức giận từ trên giường nhảy xuống. Thì ra đây là bẫy của Vu Song.

Nhìn cô ta, tôi lạnh lẽo nói

"Cô làm như vậy là có ý gì?"

Vu Song hướng mặt nhìn tôi,

"Đương nhiên là có ý rồi. Em chỉ muốn xác nhận anh là một người đàn ông bình thường!"

Một người đàn ông bình thường, một-người-dàn-ông-bình-thường có cần phải làm qua mấy chuyện đó hay không?

Dù có hay không, tôi cảm thấy vô cùng sỉ nhục.

Lần đầu tiên tôi đánh đàn bà, nguyên tắc chó má, người đáng đánh vẫn đáng đánh, đeo cần phân biệt trai gái!

Tôi từ trong phòng bước ra, mới phát hiện đây là căn phòng phía sau quầy rượu của Lữ Thu. Tôi cúi đầu đi về phía trước, đột nhiên Lữ Thu từ đâu xuất hiện nói

"Xuyên ca bảo cậu không cần nóng nảy, chiều nay có cảnh quay quan trọng."

"Xuyên ca?" Da đầu tôi tê rần, một luồng điện chạy dọc sống lưng, "Ngô Hải Xuyên biết tôi ở đây?!"

"Đúng vậy, bọn họ tới hôm qua có tới đây." Lữ Thu nhìn tôi sau đó cười thân thiện, "Cậu đừng sợ, đó là chuyện rất bình thường mà. Cậu là một thằng nam, tới qua cậu cảm xúc cũng mạnh mẽ lắm đấy."

Tôi không nói.

Chị ta nói tiếp, "Hôm qua, Phàn Vũ cũng ở đây."

"Phàn Vũ?"

"Đúng rồi. Có cả Xuyên ca và Lạc Kỳ nữa."

"Lạc Kỳ?"

"Đúng luôn."

"Phàn Vũ ở chung với Lạc Kỳ?"

"Ngốc này," Lữ Thu vỗ vai tôi, "Sao cậu lại cảm thấy Phàn Vũ bị thua thiệt thế? Cậu ta thích Lạc Kỳ, lần đầu tiên cũng là Lạc Kỳ, có gì thương tâm đâu? Cậu nên thay Phàn Vũ vui sướng mới phải chứ?"

Vui sướng? Tôi nên vui-sướng?

Không hiểu sao, trong lòng lại đau đến bồng rắt...

14. Chương 14: Đúng, Tôi Thích Phàn Vũ!

Tôi đi thẳng tới phim trường đúng vào thời gian ăn cơm của Ngô Hải Xuyên. Anh ta gọi tôi qua ăn cơm, tôi căn bản không nuốt nổi thứ gì.

Tối hôm qua tôi chán ghét đủ rồi.

Xuyên ca thấy sắc mặt tôi không tốt lắm, khẽ mỉm cười rồi hỏi, "Sao vậy? Không khỏe à Triển Huy?"

Tôi không biết tối hôm qua tôi đang ở trong trạng thái gì để mấy người bọn họ thấy. Mà rốt cuộc họ thấy cái gì, tôi lúc đó như thế nào, chính tôi cũng không biết!

Sau tất cả, tất cả khiến tôi cực kì căm hận! Tôi không nghĩ Vu Song sẽ làm như vậy, trong đầu ả nghĩ cái gì, rốt cuộc tôi có điểm gì tốt khiến ả điên cuồng như thế? Ngoài việc buồn nôn kinh tởm, tôi cũng không biết làm gì hơn với ả được.

"Lữ Thu bảo tối qua thấy Phàn Vũ cùng các người ở chung một chỗ."

Tôi nói, không hề muốn nhắc tới tên của Lạc Kỳ.

"Đúng rồi," Anh ta nhìn tôi một cái, "Anh không nghĩ tới chuyện Lạc Kỳ đi tìm Phàn Vũ đâu, không ngờ..."

"Tìm cậu ta để làm cái gì? Định hết lòng thương cậu ta?!"

"Cậu biết?"

"Tôi biết cái đ gì! Đây chẳng qua là chính mồm Lạc Kỳ nói. Hắn ta có thể hết lòng thương Phàn Vũ được sao?"

Ngô Hải Xuyên im lặng, không trả lời.

"Lạc Kỳ sau sự việc đó đã rất kiềm chế. Cậu ta đã tự mình cách li khỏi mọi người, không muốn để cho ai thấy. Sau đó cậu ta vừa nhìn thấy anh đã liền nói sẽ hết lòng hết dạ thương Phàn Vũ. Anh nghĩ nếu cậu ta nói như vậy thì cậu ta trong lòng cũng muốn như vậy."

"Anh đùa tôi đấy à?!" Tôi hơi kích động nói, "Xuyên ca, anh có thấy cái này buồn cười lắm không? Lạc Kỳ đang làm cái gì thế? Miệng thì bảo yêu Trương Kiều yêu Trương Kiều nhưng lại đem Phàn Vũ biến thành như vậy, lại còn hết lòng hết dạ thương Phàn Vũ! Bệnh hoạn!"

"Ít ra Phàn Vũ cũng vui với cậu ta." Xuyên ca đơn giản nói.

"Phải vậy không?" Âm lượng của tôi giảm xuống một nửa, chán chường tột độ.

"Thật ra thì cậu sớm nên biết Lạc Kỳ chính là ân nhân cứu mạng của Phàn Vũ. Nghe đồng hương của Phàn Vũ nói nó ở chỗ làm đắc tội người ta thế là người ta muốn mạng nó. Không nghĩ tới chuyện tệ đến nỗi thiếu chút nữa bị đám người kia..."

Ngô Hải Xuyên ngập ngừng nói, nhìn sắc mặt tôi mới dám tiếp, "Lạc Kỳ cũng không phải là người thích làm việc nghĩa đâu. Quán ăn mà Phàn Vũ làm việc cũng đồng thời là quán ăn ưa thích của Lạc Kỳ, cậu ta kể cho anh nghe Phàn Vũ là một thiếu niên trong sạch. Đồng hương của nó đi lên Bắc Kinh với nó sau đó trộm tiền tiết kiệm của ông chủ, gán tội cho nó. Vì người đó đã từng đưa mẹ Phàn Vũ một lần lên bệnh viện nên nó cần răng chịu đựng."

"Nhưng mà ông chủ không tin, người đồng hương kia mới tự mình nhận, sau đó không truy cứu nữa. Lạc Kỳ bảo Phan Vũ là một người hiểm có, tích thủy chi ân, đừng tuyên tương báo. Hơn nữa Lạc Kỳ thích ăn mì ở chỗ đó, lựa lời nói ông chủ bỏ qua. Về sau, có người tìm đến quán ăn đó, rõ ràng mục tiêu chính là nhắm vào Phan Vũ. Đồng hương nó vừa vặn về đến quê, kể cho chị họ của nó chuyện rắc rối, chị ta liền lo lắng bắt xe lên Bắc Kinh."

"Chị họ nó trước đây làm ở Bắc Kinh, hơn ba mươi tuổi nhưng nhìn ra được lúc trẻ cô ấy đã từng đẹp như thế nào. Sau đó nhóm người kia thực sự đối với không chỉ Phan Vũ mà chị họ của hắn động thủ tàn độc. Phan Vũ bảo nó thực sự không biết mấy người đó, cũng không biết lí do vì sao bọn họ ác như vậy."

"Lạc Kỳ sau này đem Phan Vũ mang tới công ty Trương Kiều, cái này cậu biết rồi. Cậu ấy còn muốn giữ chị họ của nó lại nhưng cuối cùng cô lại quyết muốn về quê, cảm tạ Lạc Kỳ ơn cứu mang chiếu cố. Kết cục như ngày hôm nay khiến anh nhớ lại chuyện xưa, Phan Vũ chắc là cũng từ lúc ấy có cảm tình với Lạc Kỳ, nó gọi tất cả mọi người là anh, chỉ duy nhất kêu tên của Lạc Kỳ. Ngoài ra cậu ấy giao gì nó cũng tận tâm tận lực làm, Lạc Kỳ vừa không thấy mặt là nó đã hỏi cậu ấy đi đâu."

"Anh nghĩ nó không muốn bày tỏ có lẽ là vì một lần bọn anh uống rượu, Lạc Kỳ say khướt mở miệng nói lung tung sau đó nói đến chuyện cậu ấy thích Trương Kiều, lúc đó cũng có mặt Phan Vũ."

Em cũng gọi tôi là anh.

Trong đầu tôi lúc ấy chỉ nghĩ được có thế.

Xuyên ca muốn kết thúc câu chuyện, châm điếu thuốc rồi rít một hơi.

"Thật ra sau này Lạc Kỳ cảm hận Phan Vũ như vậy cũng bởi vì cái nhìn trước kia của cậu ấy về Phan Vũ bị lật đổ. Từ một đứa trẻ ngốc ngốc đến một kẻ vô sỉ, chỉ biết lợi ích chính mình lại còn hại chết Trương Kiều. Em biết đấy, lúc nhận tin Trương Kiều chết, Lạc Kỳ dường như hóa điên. Mấy ngày không ăn không ngủ, sống dở chết dở. Đừng thấy bên ngoài cậu ấy lạnh lùng chứ bên trong thì trọng tình cảm lắm. Chẳng qua chỉ có một điều chúng tôi không nghĩ tới thì ra chân tướng chính là như vậy."

Ngô Hải Xuyên nói xong, cúi đầu.

Sau đó anh ấy đứng lên, tôi vẫn ngồi đó, không có tiêu cự vô hồn nhìn mặt đất.

"Triển Huy, thật ra anh rất rõ ràng một chuyện là bây giờ Lạc Kỳ đối với Phan Vũ chính là áy náy trong lòng. Trước khi chết, Trương Kiều đã dặn Lạc Kỳ hãy đối xử thật tốt với nó, lời đó cũng là lời cuối cùng. Lúc ấy Trương Kiều không biết Lạc Kỳ thích anh ấy nên đã nói như thế, mấy lời này đối với Lạc Kỳ như châm chọc lên tình cảm của cậu ta, giống như mua một chai axit mà tạt vào lòng vậy."

"Còn Phan Vũ?" Tôi khô khan nói ra ba chữ, "Tôi biết anh hiểu Lạc Kỳ, vậy còn Phan Vũ thì sao? Mấy người đã từng nghĩ tới chưa, trải qua như vậy, trong lòng cậu ta tạt bao nhiêu chai axit?"

Xuyên ca phả khói ra.

"Lạc Kỳ muốn thật lòng thật dạ yêu Phan Vũ? Hắn ta vì Trương Kiều mà đối xử điên cuồng với Phan Vũ như vậy, bây giờ tùy tiện nói yêu là yêu? Một người trong lòng có lỗ hổng lớn như thế, một chữ yêu là bù đắp đủ?"

"Triển Huy!" Ngô Hải Xuyên nhìn tôi chăm chăm.

Tôi không thể khống chế được kích động của mình, cứ là chuyện tới Phan Vũ là đầu óc tôi lại quay cuồng.

"Cậu đừng nói với anh là cậu thích Phan Vũ đấy?!"

"Đúng, tôi thích Phan Vũ!" Tôi gất gỏng.

Xuyên ca trợn to hai mắt, "Cậu không phải..."

"Anh quản tôi làm gì? Tôi thích cậu ấy, thích cậu ấy đấy! Tôi trước giờ trong lòng không vì ai mà dao động như thế, chính chuyện của bản thân mình cũng chưa từng. Những điều đó không gọi là thích thì gọi là gì?!"

"Triển Huy à... Cái thích đó của cậu với cái thích của những người như Lạc Kỳ và Phan Vũ không giống nhau. Hơn nữa, cậu muốn làm Trương Kiều thứ hai sao?"

Những lời này trực tiếp bổ thẳng vào đầu tôi.

Tôi nhất thời ngây dại.

Ngô Hải Xuyên tiếp tục tấn công, giống như rải bom triệt đường, "Hôm qua Lạc Kỳ ôm Phàn Vũ. Mặc dù nó vùng vẫy tránh đi nhưng anh thấy nó khóc. Trương Kiều đã từng nói, Phàn Vũ vô cùng thích khóc, nhất là trong lúc nó ủy khuất hoặc cảm động tột độ."

Trong tâm hồn tôi tưởng đã bể nát lại có cái gì đó vừa nứt ra, đổ ập. Mặc dù tôi cố đứng thẳng, nhưng cái lạnh từ gan bàn chân khiến tôi vô thức run rẩy.

Cuối cùng chiều hôm đó tôi đã làm gì, tôi cũng không nhớ rõ.

Chẳng qua là đạo diễn bị tôi làm cho tức hộc máu, bảo tôi nghỉ mấy ngày cho bớt điên.

Hai chân tôi nặng trĩu, đẩy cửa bước vào nhà. Đột nhiên tôi phát hiện cửa không khóa, có lẽ nào, Phàn Vũ về?

Tôi đi vào bếp, quả nhiên nhìn thấy em đang bày mấy món, nồi canh sôi sủi tăm thơm phức.

Em thấy tôi liền cười, "Mùi anh thính quá, em mới vừa dọn món đấy!"

"Làm sao em biết giờ này tôi về?"

"Anh hôm trước nói thế mà," Em đẩy đẩy tôi, "Rửa tay đi, chúng ta ăn cơm."

Lúc ngồi xuống bàn, em tự giác khai, "Hôm nay em đã lén chơi với Đông Đông một tí..." Tôi nghe vậy liền giương mắt nhìn em, em đáng thương cụp đầu.

"Hôm nay có ho không?"

"Không có."

"Ừ."

Nghe vậy Phàn Vũ cười rộ lên lộ ra hàm răng trắng bóng. Tôi thấy em chỉ mặc một cái áo phong màu trắng, lấy áo khoác móc sau lưng đưa em.

"Mặc vào, trời lạnh."

Phàn Vũ rất nghe lời, mặc áo vào.

Chuyện tối ngày hôm qua, từ đầu tới cuối em vẫn không dă động. Tôi cũng không hỏi. Chuyện em muốn nói em sẽ nói, không muốn nói tôi có hỏi cũng phí công.

Cuối bữa, em nói ra một chuyện khiến tôi khá bất ngờ. Phàn Vũ nói em muốn đi làm, mà nơi làm việc không có gì khác chính là quầy rượu của Lữ Thu.

Em chờ câu trả lời của tôi, tôi cuối cùng cũng chỉ nói được hai chữ "Có thể."

Nếu thay quầy rượu của Lữ Thu bằng công ty văn hóa của Lạc Kỳ, tôi cũng nói như thế.

Tối, trần trọc nằm trên giường trở mình, tôi không ngủ được. Tựa hồ Phàn Vũ cũng như thế. Mặc dù em nằm im nhưng tiếng hít thở không giống như người ngủ say.

Quả nhiên sau một hồi, em bảo "Triển Huy, anh ngủ chưa?"

"Ngủ rồi thì giờ tay lên nhá!"

"Em ngủ có giờ tay không?!" Tôi phì cười.

Em cười khúc khích, "Em biết tổng là anh không ngủ được. Anh mà ngủ thì Đông Đông ngủ ngoài cửa cũng bị đánh thức. Ngày đó Đông Đông nói với em là em ấy nhất định phải ngủ trước anh Triển Huy, nếu không ngay cả chợ mắt cũng không có cơ hội!"

Tâm tình tôi đã khá khảm hơn, vừa cười vừa nói, "Đông Đông xấu xa! Dám bôi bác trẫm, Phàn Vũ, người với nó đã nói những gì, mau chóng khai ra!"

"Nói vầy nè, gâu gâu gâu, gâu gâu gâu gâu gâu!" Em học mấy tiếng chó sủa kì quặc, giống như đứa trẻ lên ba.

"Ngớ ngẩn chết được!" Tôi ôm bụng cười.

"Anh, đoán xem hôm nay em đã mua cái gì?"

"Trầm không đoán ra."

"Công thức nấu ăn."

"Hử?"

"Em mua sách dạy nấu ăn. Trước kia nấu được mấy món, anh đợi đi, đợi em học mấy công thức mới rồi em làm anh ăn nhá!"

Tôi xúc động, lại bảo "Em không phải đi làm à?"

"Tám giờ tối quầy rượu chị Thu mới mở. Chị ấy nói sẽ không để em quá mệt mỗi đâu, hơn nữa nơi đó vốn không có mấy người. Anh à, chỗ chị ấy mới có người nghỉ việc, vừa khít em vào làm." Em còn nói là em thích âm nhạc của nơi đó, âm nhạc dịu dịu như vậy rất hợp với em.

Nói đến quầy rượu, tôi lại nhớ tới Lạc Kỳ, tâm trạng chùng xuống thấy rõ.

"Nếu em đi làm thì nấu cơm làm gì, một mình tôi ăn sao hết? Có ăn cũng không ăn được bao nhiêu."

"Anh bảo anh thích ăn cơm em nấu mà. Bất kể đi làm hay không, anh ăn còn dư lại, sáng hôm sau em lấy ra ăn tiếp cũng được."

"Em...Thật là."

"Em sao cơ?" Phan Vũ hỏi. Tôi nghĩ em giờ này đang trừng lườm tôi muốn thủng ra.

Tôi không muốn nói nữa.

"Em có làm trễ nải chuyện của anh không?"

"Chuyện gì?" Tôi hỏi.

"Chuyện anh với bạn gái anh..."

Rốt cuộc lửa trong lòng cũng đã được em khơi lên, tôi chỉ lạnh lùng nói "Chuyện tôi, em đừng nên can dự!"

Phan Vũ im lặng, không dám nói nữa. Tôi vừa mới nói xong đã hối hận, trở người nhìn em, em quay lưng về phía tôi.

Tôi kêu em, "Phan Vũ này..."

"Anh nói với cô ấy em là em trai anh, anh nhận em làm em trai đúng không?"

Tôi sững sốt một hồi.

"Chỉ là một đứa em mà như thế á. Triển Huy, cô ta húp giấm hay cơm à?"

"Phan Vũ, em lại xàm xí cái gì thế?"

"Xàm xí một nói, xàm xí hai nghe rõ trả lời. Haha." Em cười không đứng đắn tí nào sau đó nói linh tinh mấy chữ gì đó.

Tôi sợ thần trí em lại mơ hồ, một lúc sau lại kêu tên Phan Vũ.

Không nghe thấy tiếng thở của em, tôi hơi sợ, bước xuống giường, bế em qua giường tôi. Em đã ngủ, nhanh thật, tôi không kịp được khẽ vuốt đôi má ấy. Đột nhiên tay tôi có chút ươn ướt, sờ lên khóe mi, nước mắt Phan Vũ đang vô thức chảy xuống...

15. Chương 15: Vách Đá

Sáng sớm thức dậy, mắt không mở nổi nhưng tôi không ngủ được nữa. Nhìn đồng hồ, mới 6 giờ, nghiêng đầu nhìn bên cạnh, Phan Vũ đã biến mất từ lúc nào.

Từ từ ngồi dậy, tỉnh táo hơn được một chút, tôi đi ra ngoài sân ngó nghiêng, em cũng không có ở đây.

Tôi đuổi người, trời cuối thu ánh nắng vừa sạch vừa thơm, vòm trời cao rộng xanh lơ. Gọi Đông Đông một tiếng xem nó ở đâu, nó không sửa lại. Chắc là Phan Vũ dắt nó đi dạo rồi.

Quả nhiên vài giây sau tiếng cửa khe khẽ vang lên, Đông Đông thò cái đầu to xù của nó vào, thấy tôi đang đứng đấy nó liền chạy tới, hít hít hơi rồi phấn khích chạy về phía thau ăn. Phan Vũ đem bánh bao và sữa đậu nành trong tay đưa tôi rồi trút thức ăn vào thau ăn. Em đứng trước mặt Đông Đông, vuốt vuốt lông nó khiến nó ăn càng hồ hởi hơn.

"Anh Triễn Huy, anh xem nè, em đứng vuốt lông nó cũng đâu có sao đâu!"

Tôi vừa ăn vừa ừ một tiếng, sau đó chợt nhớ tới cái gì liền hỏi em

"Cho em chọn, em muốn kêu anh là Triễn Huy hay là anh Triễn Huy?"

"Tại sao thế? Anh không thích em kêu anh là anh Triễn Huy à?"

"Phiền phức, tận ba chữ."

Phan Vũ tựa hồ nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cuối cùng chốt hạ "Vậy kêu là anh đi."

(Anh trong anh Hai đấy các thím:)))

Tôi đương nhiên là buồn. Cơ mà tôi cũng đã chuẩn bị tâm lí sẵn rồi, chuyện em trả lời thế cũng không đáng kích lớn tới tâm hồn tôi. Nếu là anh của em thì phải có điểm giống anh chứ, tôi nói với em rằng

"Phan Vũ, em tới quầy rượu của Lữ Thu làm, nhiều chuyện anh không quản được. Lòng hại người không nên có nhưng lòng phòng người vẫn nên mang."

Không hiểu làm sao, đối với Lữ Thu, Lạc Kỳ, thậm chí là Xuyên ca tôi đều không có chút yên lòng nào.

"Còn nữa, thuốc của em, đừng quên mang đấy! Nơi đó nhìn cũng thanh tịnh sạch sẽ nhưng không gì là không thể. Nhớ chưa? Không được uống rượu ở cái quầy ấy! Em nhớ không được làm quá sức, thân thể mình em không coi trọng thì ai coi trọng?"

Em đứng bên cạnh Đông Đông, giống như đáp lại lời tôi.

"À," Tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Lần trước anh nhìn thấy Lữ Thu nói với em mấy lời ác độc, em bây giờ lại đi đến chỗ chị ta làm việc, thật sự không sao chứ?"

"Chị Thu bảo là ngày đó chưa hiểu chuyện nên mới hận em. Lúc em thấy chị Thu lần nữa thì chị ấy đã hối hận rồi mà, chị đối xử với em tốt lắm. Chị còn bảo em chỉ hận rèn sắt không thành thép. Hơn nữa anh Kiều lại... Mấy người bọn họ ai cũng yêu mến anh Kiều cho nên cũng đồng loạt ghét em. Ngày đó chị bảo chị biết chân tướng sự thật nên muốn bù đắp cho em, muốn giúp em nên mới nhận em vào làm."

"Quên hết thật?"

Em nhìn tôi sau đó gật đầu, "Vâng."

"Vậy thì cứ đi làm đi."

Tôi muốn vào phòng chuẩn bị đi làm, chợt nhớ chuyện tối qua liền nghiêng đầu hỏi Phan Vũ, "Tối qua em khóc cái gì?"

"A?"

"Khóc cái gì?"

Em liếc tôi, đỏ mặt nói, "Em nhớ mẹ, nhớ em gái em."

"Thế à." Không biết đầu tôi bị gì, sáng nay nhớ nhiều chuyện ra phết, "Thế bây giờ em và Lạc Kỳ như thế nào?"

"A?!"

"Em a cái gì mà a hoài vậy, làm anh hỏi chút chuyện của em trai không được à?"

Tôi hơi chột dạ, vuốt mũi.

"À thì..." Em đi tới, đưa mắt nhìn tôi, "Em cùng anh ấy cũng không có thế nào cả."

Phàn Vũ nhìn Đông Đông, sau đó em thấy chần trong phòng tôi còn chưa gấp rồi đi vào gấp chăn. Vừa gấp chăn em vừa nói,

"Dù sao cũng không thế nào nữa đâu."

"Em không phải rất thích cậu ta à? Anh nghe Hải Xuyên nói Lạc Kỳ muốn quay lại với em. Có phải là vì chuyện xảy ra ở chỗ Tần Trang không?"

Động tác gấp chăn của em có hơi khựng lại, tôi không nói nữa. Có lẽ đó là một chuyện em không muốn nhắc tới.

"Anh có biết tại sao em thích anh ấy không?" Em cười, "Bởi vì anh ấy là người đầu tiên khiến em cảm thấy được tôn trọng. Ngày ấy em mới tới Bắc Kinh ở cùng với bạn đồng hương, tất cả mọi người, ai cũng khinh thường chúng em. Thậm chí người đồng hương kia cũng xem thường chính cậu ấy, sau đó xem thường cả em. Ông chủ, khách hàng, người xung quanh đều cảm thấy em là một đứa nhà quê vô văn hóa, không hẳn là ngày ngày đánh chửi nhưng cái ánh mắt bọn họ nhìn em, em không chịu được."

"Anh biết em thích Lạc Kỳ như thế nào không, nói ra thì buồn cười lắm, lần đó á, anh ấy tới quán của em ăn. Em bưng cho anh ấy thì có khách đụng em khiến bát mì rơi xuống đất, nước mì bắn lên mặt em. Ông chủ ngay lập tức chạy đến, mắng em nhiều ơ là nhiều, Lạc Kỳ cản ông ấy lại, bảo ông ấy mặt người quan trọng hơn bát mì. Rồi anh ấy còn hỏi em có nóng không. Lần đó đấy."

Phàn Vũ nhìn tôi sau đó cười, tôi cũng cười với em.

"Ngốc quá ha?" Em hỏi.

"Sau đó em biết y thích Trương Kiều?"

"Đúng rồi."

"Vậy tại sao em lại ở chung với Trương Kiều?"

"Em biết đây cũng là một trong những nguyên nhân Lạc Kỳ hận em. Thật ra thì... Lần đó, Tần Trang đã ở công ty anh Kiều quá rối, nếu như anh Kiều tiếp tục làm ở đó thì công ty ấy sẽ sụp đổ. Vì vậy anh Kiều mới đưa công ty cho anh Xuyên và Lạc Kỳ quản, tự mình rời khỏi Hội đồng. Anh ấy lúc nào cũng một mình, em không thích nhìn anh ấy một mình. Hơn nữa sau khi anh rời khỏi Hội đồng anh vẫn đối xử rất tốt với em. Em..."

"Em đã từng nghĩ muốn thích Trương Kiều chưa?"

Phàn Vũ lắc đầu, "Em lúc đó chưa suy nghĩ được nhiều như vậy, dù sao em cảm thấy không thể để cho anh Kiều một mình được. Em cũng biết, cũng chính từ lúc ấy mà Lạc Kỳ bắt đầu vô cùng ghét em."

Phàn Vũ đổ sữa đậu nành ra bát, tôi bỏ chút đường khuấy lên cho em. Em nhìn tôi cười híp mắt sau đó uống hết, trên mép còn dính sữa đậu nành rồi tự nhiên lè lưỡi liếm hết.

"Bây giờ mọi chuyện đều không phải là tốt hết rồi sao, sao em không đi giải thích với cậu ta đi?" Tôi hỏi.

Phàn Vũ lắc đầu.

"Tại sao?"

"Không muốn giải thích nữa." Em bỗng nhiên nhìn tôi, ánh mắt có điểm lo lắng, "Triển Huy, anh ngủ không ngon à? Sao mắt có nhiều tia máu vậy?"

"Đâu có." Tôi đứng lên nhìn vào gương, thì ra, mắt tôi ửng đỏ.

"Để em nhỏ mắt cho anh." Em phóng vào phòng, lục lung tung trong túi xách, quả nhiên một lát sau đã móc ra một chai thuốc nhỏ mắt.

Em nhỏ cho tôi, tôi hơi buồn cười bảo, "Làm sao cái gì em cũng có vậy?"

"Lợi hại không?" Em cười.

"Lợi hại!"

"Triển Huy..."

"Em sao nói nhiều thế."

"Anh..." Em thổi thổi vào mắt tôi khiến tôi không kìm chế được rung động một hồi.

"Thổi cái gì mà thổi, nhột quá."

"Anh yên nào. Ha ha!"

"..." Mắt tôi giật giật, nước thuốc không kìm được từ khóe mắt rơi xuống. Tôi thấy Phan Vũ lấy tay lau hốc mắt của tôi, lau thật khô.

"Anh giống như đang khóc vậy." Phan Vũ nhẹ nói một câu, "Anh đừng khóc, anh mà khóc em sẽ rơi lệ đó."

"Em thích khóc thì có, đừng nghĩ ai cũng thế nhé!" Nghe câu nói đó của em, một phần nào đó của trái tim tôi mềm nhũn, trong lòng vừa ngọt vừa đau.

"Em không có, một chút cũng không thích khóc mà..." Tôi mở mắt thấy em đang nhìn tôi chăm chăm, không chớp mắt.

"Được rồi, anh biết rồi."

Trong đầu tôi loáng thoáng cảm giác được tình cảm mà Phan Vũ dành cho Lạc Kỳ đến đó là kết thúc. Suy nghĩ một lát, Phan Vũ yêu Lạc Kỳ là vì tôn trọng nhưng cuối cùng Lạc Kỳ lại làm Phan Vũ mất đi tự ái. Có lẽ trên đời người sống chung được với người là vì kiếp số, kiếp chưa hết mà duyên số đã tàn thì cũng chỉ có thể tổn thương lẫn nhau, cuối cùng, một người vì một người mà từ bỏ.

Em đã từng bắn khoản chuyện Lạc Kỳ yêu Trương Kiều nhưng từ đầu đến cuối chưa từng nói ra. Chỉ khi Lạc Kỳ biết được sự thật đằng sau bức màn ấy thì Phan Vũ lại chết tâm, không có cách nào thương y được nữa.

Chẳng lẽ nhân duyên lại có chuyện đau thương như vậy?

Tôi thừa nhận những lúc tôi ở cạnh Phan Vũ cũng cố kị cố kị rất nhiều thứ. Đến bây giờ tôi vẫn không thể xác định đời này kiếp này tôi có thể sống chung với em tới bạc đầu hay không?

Cho nên đối với chuyện của Vu Song, tôi vẫn chưa thể giải thích cho Phan Vũ được.

Tôi không biết tình cảm tôi dành cho em sẽ đi tới đâu. Thật lòng về phương diện che giấu tình cảm, Phan Vũ không bằng tôi. Những ngày qua tôi có thể cảm nhận được Phan Vũ càng lúc càng dựa dẫm tôi nhiều hơn.

Song, tôi có thể không để ý sống chết mang em từ tay Tần Trang cướp lấy, trước mặt Xuyên ca nói thích em nhưng không có nghĩa là tôi đã có thể lập tức sống cùng một người đàn ông đến bạc đầu.

Tình yêu tôi dành cho Phan Vũ còn chưa đủ thuần túy, tôi còn có điều cố kị.

Lần này tâm tình tôi không được tốt lắm, tôi tự buồn chính mình. Là vì tôi quá lưu tâm nên không thể một khắc mà buông xuống hết được, trên đời có nhiều chuyện như vậy. Trong lòng muốn rõ ràng nhưng có quá nhiều chướng ngại vật.

Tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này, một ngày trái tim tôi vì Phan Vũ mà rối như tơ.

Lúc nước chảy thành sông, quanh quẩn trước mặt tôi lúc nào cũng là câu hỏi đó, tôi có phải là một người đàn ông bình thường?

Tôi nhớ tới lần trước Vu Song đã nói với tôi rằng ả muốn chứng minh tôi có phải là một người đàn ông bình thường hay không!

Chẳng lẽ tôi thực sự cần chứng minh?!

Lạc Kỳ gọi điện cho tôi, hỏi tôi có muốn tạt ngang quầy rượu của Lữ Thu không, tôi bảo tôi không đi. Thế là y cứ treo dáng vẻ thất vọng, tôi nghe được đầu bên kia có tiếng người nói, "Phản Vũ, anh Triển Huy bảo không tới."

Tôi lắng tai nghe, không biết đó là ai.

Em hay gọi tôi là anh Triển Huy, tôi cũng không quá mức để ý mấy chuyện này.

Nửa đêm em mới về, rón rén xả nước rửa mặt rồi chui vào trong chăn. Lúc muốn nói chuyện với tôi em sẽ hay nói

"Triển Huy, nếu anh bị em đánh thức thì kêu chút chút nhá!"

Tôi đương nhiên là không thể an giấc ngủ khi em chưa về, nhưng tôi không kêu chút chút.

Hôm sau chúng tôi chụp ảnh tại một quầy rượu châu Âu, lúc chờ đến lượt chụp, Xuyên ca đang chỉ huy mọi người xếp cảnh rồi Lạc Kỳ tới. Y nói bên tai Xuyên ca mấy lời, Xuyên ca gật gù.

Đến lượt Ngô Hải Xuyên nói với tôi, anh ấy bảo Phản Vũ có cơ hội chụp ảnh cho một tạp chí quần áo. Lạc Kỳ quen người trong đó nên muốn giới thiệu.

Tôi gật đầu, Phản Vũ chụp ảnh quần áo đơn giản nhẹ nhàng rất hợp.

Xuyên ca nói, Lạc Kỳ với tôi ý kiến trái nhau. Y bảo Phản Vũ thích hợp kiểu quần áo mang hơi hướm dã tính, quần bò áo khoác jean chẳng hạn.

Tôi từ chối cho ý kiến thêm.

Nhớ có lần Ngô Hải Xuyên lơ đãng nói Lạc Kỳ càng lúc càng thường xuyên tới quầy rượu của Lữ Thu, tôi không biết Phản Vũ sẽ đối mặt với y như thế nào.

Tôi bắt đầu có một ý niệm không được phúc hậu cho lắm, tôi hi vọng thà rằng Phản Vũ dứt khoát quay lại với Lạc Kỳ luôn đi.

Tôi bị sao ấy...

Hôm ấy em về rất sớm, hăng hăng hái hái làm một bữa ăn Tây. Thật ra thì chẳng qua là đem một vài món Trung Hoa đặt vào một cái khay thật lớn. Một đĩa thịt trâu với hành, một tô cà chua trứng gà, bày mấy trái dưa leo lên cái đĩa thật to sau đó rải một ít xì lách muối.

Tôi nhìn mớ đồ ăn chẳng ra gì, buồn cười.

Em vẫn sung sướng đưa tôi một cái nĩa. Tôi khen em có hoa tay nấu ăn, sau đó em không để ý tới tôi nữa, dùng nĩa ăn thịt trâu.

"Triển Huy, em muốn chụp ảnh cho tạp chí."

"Ừ, được." Tôi cẩn thận dùng nĩa trộn miếng thịt trâu dày bản vào cơm.

"Tạp chí đó tên My Boy, ha ha!"

"À, anh cũng từng chụp ảnh cho chỗ đó rồi."

"Thật không?" Em hứng thú, sáp lại gần tôi, "Anh chụp lúc nào thế? Chụp về cái gì vậy?"

"Hình như là áo sơ mi."

"Anh mặc áo sơ mi đẹp trai lắm luôn." Em từ trong thâm tâm nói.

"Anh biết mà."

"Ha ha, anh nói khoác mà không biết ngượng, một chút cũng không khiêm tốn. Cô bảo như thế là không nên nhé!"

"Anh nói thật mà."

"Em thì khác, em luôn cảm thấy mình không bằng người khác. Lần này bọn họ dùng em cũng là bởi vì quan hệ với Thiên Hành."

Thiên Hành là tên công ty của Lạc Kỳ và Ngô Hải Xuyên.

"Không phải đâu, nếu như chính bản thân em không tốt thì người ta cũng không nhất định dùng em. Người quen không đề cử thì đề cử người ngoài à?"

"Anh thấy em có được không?"

"Được." Tôi nói.

Mắt em cười lấp lánh, nhìn tôi một cái, lại tiếp tục cười.

"Anh nói em được, em nhất định sẽ cố gắng không khiến anh thất vọng!"

Tôi không trả lời, tiếp tục ăn.

Phản Vũ nhìn tôi, giống như muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại hỏi tôi nay trên ti vi có cái gì hay không?

Hãng quần jean muốn chụp ảnh ngoại cảnh ở ngoại ô Bắc Kinh tại một nơi tên là Vụ Linh Sơn. Người ta nói nơi đó mùa hè còn có băng, các loài cây lấm tấm dưới băng mỏng. Bây giờ là mùa thu chắc cũng chả ấm áp gì.

Tôi mua thuốc thật tốt cho em, lúc đi, túi em nhét một đồng hồ giống như đi nước ngoài.

Lạc Kỳ đến nhà tôi đón em, đây là lần đầu tiên sau một quãng thời gian dài tôi mặt đối mặt với y gần như vậy. Phản Vũ đang ở trong WC đau bụng, thỉnh thoảng lại rên la,

"Anh Huy! Hôm qua thịt trâu hình như không được tươi cho lắm, anh không sao chứ hả?"

"Anh không sao!" Tôi nói với em, em còn không biết Lạc Kỳ đi vào.

Y thấy trong phòng có hai cái giường, sắc mặt có chút biến. Nhưng y không nói gì, Lạc Kỳ ngồi ở một bên, tôi hỏi,

"Anh cũng đi?"

Lạc Kỳ gật đầu, "Tôi không yên tâm, muốn đi để xem chừng."

"Có cái gì không yên tâm à?"

Y không trả lời nhưng nói với tôi, "Cậu đối xử với em ấy thật tốt."

"Phải không? Tạm được. Giống như cậu ấy đối với tôi thôi, nấu cơm giặt giũ."

Lạc Kỳ cười một tiếng, "Tôi có lúc không hiểu nổi cậu."

"Vậy à?"

"Có thể nói thẳng không?"

"Mời."

"Cậu không phải là lương đống chứ?"

Tôi nhìn chòng chọc y, y cũng nhìn tôi sau đó dời mắt đi chỗ khác. Phản Vũ từ trong WC đi ra thấy hai chúng tôi đang mặt đối mặt liền có chút tò mò.

"Đi nhanh đi, có người tới đón em."

Phản Vũ nhìn Lạc Kỳ, y cầm túi xách em đi ra cửa.

"Em đi nha."

Tôi gật đầu, Lạc Kỳ bỗng hỏi, "Em không phải là thích ăn khoai tây chiên sao, sao trong túi lại không mang?"

"Em không phải là con nít đi chơi xuân, không mang không mang."

"Trên xe tôi có."

"Hả?"

"Tôi mang."

"Anh cũng thích ăn á?"

"Mang cho em."

"..."

Hai người đi ra khỏi cửa, biến mất.

Thì ra bọn họ đã có thể giáp mặt nhau, nói chuyện với nhau như bình thường. Tôi đứng bên cạnh cửa sổ, đột nhiên cảm thấy mình vô lực.

Hôm đó tôi không chụp ảnh, ở nhà một mình thật nhàm chán. Đang muốn gọi điện cho mấy anh em đi chơi thì có người gọi tới. Mới vừa tiếp, một chuỗi âm thanh quái gở lại vang lên,

"Triển Huy

~~~"

"Tần Trang! Anh có bệnh không hả?"

"Mới mở miệng đã nguyên rửa anh rồi."

"Việc gì? Không có tôi cúp máy."

"Có chuyện hay không làm sao mà biết được." Hấn nói ở đầu bên kia.

"Chuyện gì?"

"Ra ngoài nói."

"Không muốn gặp cái mặt anh, có chuyện thì nói chuyện."

"Ồ... Không muốn gặp á? Không muốn thì thôi. Anh tìm Phan Vũ chơi đùa xả tí bực cũng được. Lần này anh làm ăn chả khấm khá gì cả, nghe nói Phan Vũ đi làm người mẫu ha, vừa ra mắt giá cũng được đấy chứ nhỉ. Hình như nó ở đây thì phải..."

"Anh xong chưa Tần Trang?!" Tôi biết hấn đang nói vậy nhưng mà tôi biết tính hấn, hấn quả thật có thể làm mấy chuyện như vậy. Dù gì hấn cũng để Phan Vũ chạy một cách dễ dàng, trong đầu tôi luôn nghĩ sao có chuyện dễ dàng như vậy được?

"Á a, tức giận rồi!" Tần Trang vô lại cười, "Vậy ra chú gặp anh khó khăn như vậy á hả?"

Tôi do dự một chút sau đó ngập ngừng hỏi, "Chỗ đó sao?"...

Tần Trang nhàn nhã ngồi dựa vào cửa sổ, trời ngả chiều, quầy rượu vắng lặng không một bóng người.

Tôi đi qua chỗ hấn, Tần Trang thấy tôi tới liền vẫy vẫy tay. Có lẽ là vì tính chất nghề nghiệp nên cách ăn mặc của hấn coi như là sặc sỡ gọi cảm đi, hôm nay lại ăn mặc lịch sự đậm nhạt như vậy giống hệt mấy người đứng đắn.

Hấn nhìn tôi rồi nói, "Em trai ngồi đây, ngồi đây!" sau đó vỗ bộp bộp chỗ bên cạnh hấn.

Tôi ngồi đối diện hấn.

Tần Trang giống như bị đả kích ầm ục nói, "Thật không chừa mặt mũi cho người ta mà."

Tôi thẳng thắn vào đề, "Anh quên Phàn Vũ được không?"

"No no, khó lắm na." Tần Trang ngấm tôi, tôi trợn mắt nhìn hấn, hấn ha ha cười vui vẻ.

"Cậu nhìn cậu thử xem, chơi đã đời rồi còn nói? Cậu đem nó từ chỗ tôi cướp mất, sau đó nghe nói cùng nó ấy mà cuối cùng lại không, con mẹ nó, Trương Kiều hai đời à? Eo, ngu không tả nổi! Hôm nay anh muốn cùng em trai thương lượng vài chuyện, anh á, những ngày qua thật nhớ em, hay là đi lặn lội với anh đi? Nha?"

Tôi đứng lên.

Tần Trang ngược lại một chút cũng không gấp.

"Em nghĩ kĩ lại đi. Dù sao anh có thời gian, có tiền, có quyền, đúng rồi, còn có con tin nữa."

"Mẹ bà!" Tôi chửi hấn.

Khóe miệng Tần Trang hơi động.

"Không dối cậu, dạo này anh tâm hồn bế tắc, rầu ơ là rầu mà không có chỗ xả. Cố Triển Huy cậu nghe cho kĩ, vấn đề của cậu chính là dính vào Phàn Vũ, hơn nữa còn dám đối xử với nó quá tốt!"

Hấn vẫn còn cười với tôi, ngoài cửa sổ mây đen bay gấp gấp, gió mạnh nổi lên. Tôi rất kìm chế nhưng cũng rất khó chịu!

Tôi biết trên đời có một số việc sẽ không dễ dàng đi qua nhưng không nghĩ tới, nó lại cứ lặp đi lặp lại như thế!

Nước chảy thành sông (Thủy đáo cử thành): Câu thành ngữ này cũng mang ý nghĩa là không cần phải lo lắng, không cần phải cố đạt được thành công bằng mọi giá hay đặt nặng tâm vào việc theo đuổi thành công, bởi việc gì đến sẽ đến, khi tới thời điểm chín muồi, nỗ lực bỏ ra sẽ được đền đáp xứng đáng. (Theo Epochtimes)

Nguồn câu này từ: Tô Thức Đáp Tần Thái Hư Thư : "Chí thì biệt tác kinh họa, thủy đáo cử thành, bất tu dự lực."

-> Ở đây có nghĩa là anh Huy suy nghĩ thấu đáo, chín chắn, dựa trên quan điểm của một người đàn ông bình thường.

16. Chương 16: Trong Kẹo Giấu Dao

Tình yêu Tần Trang dành cho Trương Kiều đã đến tuyệt cảnh, một cái ngô cụt, một cái vách đá nhưng hấn không định nhảy một mình, hấn phải kéo mọi người nhảy cùng! Đối với Phàn Vũ không có lí do mà cảm hận khiến hấn mất đi lí trí. Tôi không biết ngày đó Tần Trang yêu Trương Kiều đến mức nào nhưng bây giờ lại làm một số chuyện khiến Trương Kiều đội mồ cũng cảm ghét vô cùng. Ở điểm này, tôi không thể nói hấn đúng hoặc sai, mỗi một người đều tự có cách mưu cầu hạnh phúc riêng mình. Nếu lựa chọn một số thứ thì cũng sẽ mất đi một số thứ khác, nếu như Tần Trang không thể chịu đựng được chuyện này tôi cũng chỉ có thể nói hấn quá tham lam!

Tôi một mắt nhìn dáng vẻ nắm chắc phần thắng của Tần Trang, lửa trong lòng lại âm ỉ cháy. Nếu như trước kia tôi còn có chút cảm kích với hấn bởi vì hấn thả Phàn Vũ đi thì hôm nay toàn bộ biến thành tức giận!

Tôi nói với Tần Trang,

"Anh có quyền gì sai khiến người khác thay anh chuộc tội?! Nếu không phải chính anh lựa chọn bán chính mình thì anh cũng đã không mất đi Trương Kiều! Nếu như không có Phàn Vũ thì cũng sẽ có người khác,

người mà Trương Kiều thích! Chính anh hại chết Trương Kiều, chính anh chôn chết tình yêu của mình, không cho nó cơ hội! Anh dựa vào cái gì mà khiến người gánh vác chuộc tội, dựa vào cái gì?!”

Hắn biến sắc, trợn mắt nhìn tôi.

Tôi đã nói là phải nói cho hết, ”Tôi đối với Phàn Vũ quá tốt phải không? Tôi sẽ đối xử với cậu ấy tốt hơn thế nữa! Anh không cần uy hiếp tôi, tôi không sợ! Bởi vì tôi và cậu ta không giống như anh, một bên muốn yêu nhưng lại chọn phản bội. Tần Trang, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy. Không sai, bây giờ anh cái gì cũng có, anh có thể trở tay một cái là đối thủ của anh bẹp dí. Anh lợi hại lắm anh có biết không? Lợi hại lắm!”

Tần Trang nhìn tôi chằm chằm, mới đầu hắn yên lặng không nói gì sau đó đột nhiên móc điện thoại ra. Nhấn nhấn mấy cái, hắn gọi cho ai, nhưng ánh mắt của hắn vẫn không rời khỏi tôi. Tôi biết tôi đã đâm đến chỗ đau của hắn.

”Phàn Vũ a

~”

Âm thanh quái gở của hắn vang lên. Tôi cả kinh!

”Tao á, tao đang cùng Triển Huy ở chung một chỗ nói chuyện làm ăn mà. Cái gì? Nói với mày cái gì cơ? Được được. Tao nói cho mày nghe điểm cực hạn của tao lần cuối cùng, mày lắng tai mà nghe cho rõ. Mày và Cố Triển Huy, một trong hai đứa phải lốt nền chuyện làm ăn của tao, đương nhiên cả hai đứa tao càng hoan nghênh. Nghe rõ chưa? Cái gì? Được a. Không thành vấn đề. Tao không dă động đến mày thì mày tự cho là tiêu điều sung sướng, có thể cùng người yêu nhỏ sát cánh bay đi? Nằm mơ đi cực kỳ! Đã như vậy, gặp mặt rồi hăng nói sau.”

Tần Trang cúp điện thoại, nhìn tôi cười rồi chép miệng, tiếc rẻ lắc đầu, ”Em xem đi, chuyện bé xé ra to, một thật.”

”Phàn Vũ nói gì?”

”Có nói gì đâu, hẹn gặp nhau nói chút ý mà. Giống chuyện lần trước của Trương Kiều đó, haha. Sao còn ngồi đó? Đi tìm một cái cao ốc rồi đứng đợi đi chứ? Thật là...”

”Tần Trang, đ!t mẹ mày!” Tôi bộc phát, đâm thẳng vào mặt hắn, khoe miệng Tần Trang rướm máu. Không ngờ Tần Trang lại bắt đầu biến thái cười như điên.

”Cố Triển Huy, mày thật không biết sống chết! Ha ha ha!”

Hắn đứng dậy, xoay người cho tôi một quyền vào mặt, lực đạo khá lớn khiến tôi lùi về sau mấy bước.

”Eo~” Tần Trang cúi người, ”Nhìn xem, hết chỗ đánh rồi à, mặt sưng lên hết rồi đây này.”

Tôi phóng tới, hắn giống như ảo thuật, không cười nữa mà chỉ híp mắt, ”Hôm nay chúng ta tới đây thôi, ngày khác tới bên nhá?”

Cứ như thế, hắn vỗ vỗ tay đi ra ngoài.

Tôi chạy theo, kêu to ”Tần Trang, anh đứng lại cho tôi!”

Hắn quay đầu, hàng lông mày thanh tú nhíu lên, ”Làm sao nữa?”

”Thỉnh cầu anh bỏ qua cho Phàn Vũ.”

Tần Trang dòm tôi, bỗng nhiên đưa tay nâng cằm tôi lên, bóp tách ra. Rồi hắn cúi sát xuống, thổi một cái vào, từ từ nhả từng chữ.

”Không-được.”

Tôi gọi cho Phàn Vũ, lúc đầu có người bắt máy nhưng không ai trả lời. Gọi lại một lần nữa, điện thoại di động đã bị tắt đi.

Tôi điên cuồng, lần này điên cuồng không giống dĩ vãng nữa. Tôi chỉ muốn nhìn thấy Phan Vũ, đem em thủ ở bên người, một khắc cũng không thể để em rời đi.

Tôi gọi điện cho Xuyên ca, hỏi số điện thoại của Lạc Kỳ. Ngô Hải Xuyên thấy tôi khẩu khí nóng nảy liền hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi bảo có gì nói sau.

Máy thông, tôi cơ hồ là hét lên với Lạc Kỳ.

"Lạc Kỳ!"

Y biết tôi là ai rồi hỏi có việc gì?

Tôi hỏi y Phan Vũ có ở bên người y hay không, hai người vẫn còn ở Vụ Linh Sơn chứ? Lạc Kỳ bảo ừ, vừa mới tới, chuyện vẫn đang đầu vào đầu. Nghe mấy lời này, lòng tôi an một chút, bảo y tìm Phan Vũ qua nghe điện thoại.

Y do dự một chút, bảo tôi chờ.

Bối cảnh bên kia thật huyền ảo, tôi nghe Lạc Kỳ hỏi rất nhiều người rằng Phan Vũ đâu? Phan Vũ ở nơi nào?

Không ai có câu trả lời, cũng không có người nào vui vẻ kêu "Triển Huy!".

Tôi bên trong giống như một con dã thú muốn phá cũi sắt chui ra.

Lạc Kỳ dự cảm được cái gì xấu, lật đặt hỏi tôi

"Sao? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nhất định phải tìm cho được Phan Vũ, để mắt đến cậu ấy, anh nghe chưa?" Tôi dường như phát hoảng nói vào điện thoại.

"Tần Trang?" Rất thông minh, Lạc Kỳ đã đoán ra.

"Phải."

Rồi tôi nghe được Lạc Kỳ khản giọng kêu mọi người, "Mau lên, tìm ra Phan Vũ trước khi trời tối!"

Tôi gọi cho Tần Trang, hẩn nhận nhưng tôi dù có nói gì hẩn cũng chỉ đơn giản nói, "Anh bây giờ vô cùng hưng phấn, đừng quấy rầy anh!"

Cứ như thế, hẩn không nhận điện thoại của tôi nữa.

Tôi đi tới sào huyệt của Tần Trang, vẫn ca múa thác loạn như thường nhưng không có bóng dáng Tần Trang. Chạy vào phòng làm việc của hẩn, không có ai.

Tôi hỏi tất cả mọi người xung quanh, bọn họ lắc đầu.

Gọi lại cho Phan Vũ, máy của em vẫn tắt.

Tôi hỏi Xuyên ca, hỏi Lữ Thu, hỏi Lạc Kỳ tất cả những nơi Tần Trang có thể xuất hiện.

Theo dấu mỗi đi tìm, tôi luôn ôm thất vọng mà về. Đầu đầy mồ hôi, còn có cát lạo xạo trong miệng, trên mặt cũng sưng lên, quờ quạng bốn ba trong bóng đêm giống như con thú bị vây trong lồng.

Xuyên ca với Lữ Thu cũng đang giúp tôi tìm nhưng cũng không thu được kết quả gì.

Tôi không biết đang chờ tôi phía trước là thứ gì, chờ Phan Vũ phía trước là chuyện như thế nào. Tôi chỉ biết tôi rất hối hận.

Hối hận vì những lời của người xung quanh mà nghi ngờ chính bản thân mình, mà cúi đầu cố kị.

Lạc Kỳ chạy về nội thành, liên lạc với tôi, y đang hết sức sử dụng các mối quan hệ để tìm kiếm.

"Tôi sẽ không để Phan Vũ xảy ra chuyện. Tần Trang lần này có thể lại gỡ mảnh cũ, tôi không để cho gã được như ý đâu!"

Mấy lời của y cũng chẳng an ủi nổi tôi.

Tôi lê bước về nhà, có lẽ, Phan Vũ sẽ ngồi ở nhà đợi tôi, như bao lần em đã từng...

Mở cửa nhà, căn nhà to lớn vắng lặng như nấm mồ. Đông Đông đang hồn nhiên chạy trong sân, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tê cứng ngồi trong sân, tôi không biết mình cần phải làm gì nữa. Thật sự không biết. Tôi chỉ biết không ngừng gọi cho Phan Vũ, và Tần Trang.

Ngồi vậy không biết bao lâu, rồi tôi nghe được cửa lớn "Đùng!" một tiếng thật to. Có người từ bên ngoài vọt vào. Tôi đứng lên, không thể tin xen lẫn kinh ngạc nhìn Phan Vũ đang ào về phía tôi. Em cơ hồ là bổ nhào ôm lấy tôi, tôi không khống chế được phải lùi về sau một chút, vươn tay ôm em. Vòng tay Phan Vũ xiết tôi thật chặt, không nói câu nào, chỉ ôm tôi.

"Em đi đâu, anh tìm em..."

Tôi chưa nói hết lời em bỗng nhiên khóc, lệ chảy đầy mặt.

Đưa mắt nhìn tôi, "Huy, em thích anh. Anh đừng ghét em. Em phải nói với anh, em thích anh, thích thích thích anh!"

Tôi mấp máy môi, không nói ra được cái gì.

Em khóc nói, "Anh giúp em chăm sóc Đông Đông nhé!"

Tôi nghe một lời này liền có dự cảm điềm chẳng lành, tôi hỏi em thế nào? Tần Trang làm gì em sao?

Phan Vũ nhìn tôi, khoe miệng cong lên muốn cười. Em bảo "Không sao, Huy, không sao."

"Em lại đáp ứng hần làm chuyện gì?!"

Em lắc đầu. Bỗng nhiên em nắm lấy tay tôi, không nói lời nào, nước mắt chồm vờn muốn rơi xuống.

"Triển Huy, em khóc lần này lần cuối, sau này sẽ không khóc nữa."

"Phan Vũ!"

Dự cảm của tôi càng lúc càng xấu, tôi biết lần này chắc chắn đã xảy ra đại sự gì.

Cửa lại bị bật tung ra, Lạc Kỳ vọt vào. Ánh mắt y nhìn Phan Vũ thật phức tạp, bước chân từ từ thả chậm, Lạc Kỳ nhìn Phan Vũ rồi hỏi

"Có phải là thật hay không?"

Phan Vũ gật đầu.

"Em điên rồi?"

"Chuyện gì?" Tôi nóng ruột hỏi, từ biểu tình của hai người bọn họ, tôi hiểu dự cảm của tôi chính xác rồi...

Lạc Kỳ cắn răng nói, Phan Vũ can y, chính em nói rằng "Em cho Tần Trang một dao. Anh ta có thể, sẽ chết."

Đầu tôi thiếu chút nữa nổ tung.

Y kéo cánh tay của Phan Vũ, chạy theo cửa sau, "Mau theo tôi, trốn!"

Phan Vũ cứng đầu, đứng yên tại chỗ.

"Không, em không đi. Em sẽ chịu trách nhiệm tất cả!"

"Phan Vũ!"

Cửa nhà tôi bị cảnh sát đá bật, bọn họ xông vào, Phan Vũ giơ tay, bảo mình chính là người bọn họ tìm kiếm. Nào tôi như bị thứ gì đó hòa tan, đứng trơ trơ, giương mắt nhìn cảnh sát bẻ ngược cánh tay mảnh khảnh Phan Vũ, công lại. Một tốp người tiến tới tống phạm nhân lên xe cảnh sát. Đông Đông thấy vậy lồng lên sửa diên cuồng, Phan Vũ trước lúc lên xe nhìn nó rồi nói, "Đông Đông, đừng sửa!".

Một khắc kia, tôi đột nhiên cảm thấy tôi chưa từng biết em, chưa từng biết một Phan Vũ kiên định, nghĩa vô phản cố!

Trong sân lại yên tĩnh, chỉ còn lại tôi và Lạc Kỳ. Lạc Kỳ đứng ngẩn ngơ. Chúng tôi không nghĩ tới một Phan Vũ vui vẻ tinh tế sẽ làm ra những chuyện này.

Y bỗng nhiên bật cười, "Phan Vũ khờ quá."

Nhưng trên mặt y toàn là bi thương.

"Tôi nhất định sẽ mang em ra! Nhất định!"

Tự thề với chính mình, Lạc Kỳ chạy ra ngoài cửa.

17. Chương 17: Thăm Tù

Khi tôi kịp phản ứng sau tất cả mọi chuyện, tôi mới phát hiện mình đã đứng trong sân rất lâu. Nhìn bốn phía, lần đầu tiên dưới trăng nơi này lại cho tôi cảm giác thê lương như vậy. Đông Đông gục đầu một bên, có lẽ nó cũng đang nhớ tới những chuyện về Phan Vũ nó không ngờ được, nó vẫn cho là Phan Vũ sẽ về nhà ôm nó, cho nó ăn.

Không người nào dám đấu cùng Tần Trang, em cũng đâu không lại hấn nên lựa chọn thủ đoạn cực đoan. Mà chuyện đó em làm cũng không phải là vì chính em.

Tôi từ từ ngồi xuống, vuốt lông Đông Đông. Nó khàn đục phát ra mấy tiếng gừ gừ, tôi cứ vuốt lông nó cho đến khi thần trí quay về, tôi mới nhận ra chính mình đang khóc.

Tôi ôm chặt lấy Đông Đông nhưng trong lòng lại áp u hi vọng trong ngực mình giờ phút này chính là Phan Vũ, tôi không biết cái gì thúc đẩy tôi khiến tôi muốn như thế, tôi không nghĩ nữa. Nhưng tôi muốn cứ như thế mà ôm em, bây giờ đã không còn bức tường nào chắn giữa tôi và em nữa. Bởi vì, em là người tôi yêu!

Lúc chân tôi đi ra khỏi sân cũng đã gần hai giờ sáng, tôi không biết mình đi đâu, đi một hồi đã tới quầy rượu của Lữ Thu. Không ngoài dự liệu của tôi, Lạc Kỳ và Ngô Hải Xuyên đều ở đây.

Tôi không thể vì em làm bất cứ chuyện gì, chỉ có thể đi tìm bọn họ.

Bọn họ nhìn thấy tôi, hơi kinh ngạc một chút. Lạc Kỳ đưa mắt nhìn tôi, hai chúng tôi cứ nhìn nhau, cuối cùng y nói,

"Có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe cái nào?"

"Xấu." Tôi thẳng thắn nói.

"Tần Trang bị đâm xuyên thận."

Tôi tiếp lời, "Tin tốt là hấn chưa chết đúng không?"

Lạc Kỳ cười khổ, "Không biết chuyện gã chưa chết có tính là tin tốt hay không. Tình trạng bây giờ của gã chết vẫn sướng hơn."

Tôi nhìn Lạc Kỳ rồi nói, "Tôi có thể được gặp Phan Vũ không?"

Y nhìn Xuyên ca, Xuyên ca bảo "Anh sẽ nghĩ cách, anh sẽ tìm người bạn ở cục cảnh sát của anh."

Lữ Thu nói, "Tôi sẽ hết sức giúp đỡ."

Tôi giương mắt nhìn Lữ Thu, y giải thích "Lữ Thu biết một người rất lợi hại, hi vọng người đó có thể giúp chúng ta. Song, cậu biết đấy, bót cảnh sát không phải là nơi dễ dàng châm chước đến thế. Tần Trang không có chết cũng tốt, nhưng Phan Vũ cố ý giết người, mặc dù không thành công nhưng lại bị cảnh sát bắt được."

"Cố ý giết người?"

”Đúng, tôi vừa nghe tin gió lúc em đi vào, tay có cầm dao. Thật ra thì nếu như em không đi vào là đâm Tần Trang ngay lập tức, Tần Trang sẽ không dễ dàng bị em đâm xuyên thận thế đâu.”

Tôi nhớ lại một quyền Tần Trang tặng tôi ban chiều, thảo nào, hẳn đâu có phải loại người dễ dàng bị người khác đâm như đâm một miếng đậu phụ.

Lạc Kỳ ngừng lại, ”Chuyện Phàn Vũ chạy về nhà của cậu trong mắt cảnh sát chính là cố ý chạy trốn. Cho nên dù Tần Trang không có chết, Phàn Vũ vẫn phải đợi trong tù mấy năm. Mấy năm này chắc chắn sẽ có khối chuyện xảy ra, tôi hiểu tay chân của Tần Trang phủ sóng tận chốn nhà giam. Thế thì Phàn Vũ sẽ sống không bằng chết mất.”

Tôi cả người phát lạnh như sốt rét, muốn rùng mình.

Xuyên ca tiếp lời, ”Bây giờ chúng ta chỉ hi vọng người bạn kia của Lữ Thu có thể giúp được, giơ cao đánh khẽ. Xử nhẹ hoặc là án treo, sau đó đưa Phàn Vũ về đây, hết sức bảo vệ. Nhưng mà ai có thể nghĩ tới, nó, lại có thể làm chuyện như vậy...”

Tôi nhìn Ngô Hải Xuyên rồi nhìn Lạc Kỳ, ”Nhất định phải cứu em ấy ra!”

Hai người không lập tức cam kết với tôi chuyện đó, tôi hiểu, chuyện này không phải là một chuyện dễ dàng.

Lạc Kỳ cúi đầu, ”Tôi đã nói, tôi nhất định phải cứu em ra.”

Xuyên ca liếc y, liếc luôn cả tôi.

Chỉ duy nhất Lữ Thu ngồi yên bên cạnh, không nói gì, nhìn chúng tôi. Lúc ấy bầu không khí như đông lại, nặng nề u ám. Trong lòng tôi ngoài áy náy, khó chịu với chính mình thì có một loại khát vọng luôn hơn thấy, khát vọng được thấy Phàn Vũ!

Lạc Kỳ vì chuyện này mà bồn ba khắp chốn, tôi nghe rằng Tần Trang đã tỉnh, hơn nữa xem lời của tôi là gió thoảng bên tai, hẳn bảo chúng tôi chuẩn bị nhật xác Phàn Vũ đi là vừa.

Tôi liên lạc với Lạc Kỳ nhiều hơn, y cũng biết tôi nôn nóng trong chuyện này còn hơn y thế nên tất cả tiến triển của vụ Phàn Vũ y sẽ chủ động nói cho tôi một ít chuyện.

Có lẽ bởi vì đứng chung một phía, cộng thêm tiếp xúc với Lạc Kỳ nhiều, y quả thật là một người rất chừng mực, hơn nữa còn có đầu óc, và tỉnh táo.

Lạc Kỳ cũng thường nói tôi tỉnh táo, thật ra thì tôi một tí cũng không tỉnh táo.

Mỗi ngày trở về cái sân quen thuộc, tâm hồn tôi lại vò thành một cục.

Những xó xỉnh mà Phàn Vũ đã từng xuất hiện, tôi lúc nào cũng có ảo giác âm thanh của em sẽ theo gió truyền tới bên tai.

Chén bát lạnh ngắt trên bàn cơm, dường như có thể tỏa ra mùi cơm nóng.

Phòng bếp ngăn nắp, dường như tôi thấy bóng em đứng cầm cái vá bận rộn nấu cho tôi.

Nụ cười em, hàm răng trắng, mặt mày hồn nhiên như một đứa trẻ cũng lướt qua nhưng tôi không thể chạm tới.

Ban đêm tôi co rúm nằm trên giường, nhìn giường em trống rỗng. Dưới ánh trăng mờ, giống như phản quang, nếu như khi đó, em ở nơi đó, tôi nhất định sẽ lao xuống ôm em thật chặt, không cho em đi nữa!

”Triển Huy, anh đừng khóc, anh mà khóc em sẽ rơi lệ đó.”

Tôi yêu Phàn Vũ!

Có lẽ loại tâm tình này tôi từ sớm đã có, bởi vì tôi lúc đó còn bận hoài nghi với chính mình nên tới tận bây giờ mới có thể thốt được tiếng yêu.

Mọi người đều tập trung vào chuyện của Phàn Vũ, quay phim Xuyên ca cũng gác lại. Tổ kịch được an bài đi chụp vùng ngoại cảnh khác, chủ nhiệm sản xuất cũng không tới.

Một buổi sáng nọ, Lạc Kỳ đột nhiên gọi tới, y bảo, Triển Huy, chúng ta đi thăm Phàn Vũ!

Ngồi ở trên xe, hai người cũng không nói gì. Tôi nghĩ mọi người vẫn đang suy nghĩ về tình hình của Phan Vũ hiện tại. Lạc Kỳ vẫn nhìn ngoài cửa sổ, nắng nhẹ và gió theo tấm kính hạ xuống một nửa thổi vào trong xe, nâng tóc y lên, đường nét trên gương mặt y rõ ràng, nhưng không một chút xao động.

Lạc Kỳ không phải là một người hướng ngoại, vui giân thể hiện hết ra bên ngoài. Không hiểu tại sao, bây giờ tôi không ghét y nữa, tôi cảm giác được y là một người rất chân thành.

Những thước phim ngày ấy vẫn có thể xuất hiện trong đầu tôi, có thể tôi cũng đã thay đổi, sự căm hận Lạc Kỳ cũng nhạt đi ít nhiều.

Y ngày đêm lẩn lộn để được gặp Phan Vũ, tôi không biết đó là chuộc tội hay là tình yêu dành cho Trương Kiều?

Xe ngừng ở trại tạm giam. Có người đứng ở đó chờ, là một vị cảnh sát. Ông ấy nói mấy thứ chúng tôi phải chú ý, sau đó nhìn tôi mang đồ chăm chăm, "Có phải là đi thăm người thân đâu, cậu mang đồ nhiều vậy làm gì?"

Tôi bảo, "Cái gì có thể mang cho cậu ấy, cậu bố nói con."

Hôm nay tôi mang mấy món mà Phan Vũ thích, áo quần, đồ ăn, sách, còn có tấm hình mới nhất của Đông Đông.

Vị cảnh sát kinh ngạc nhìn tôi một cái.

Chúng tôi đi vào bên trong, Lạc Kỳ hỏi "Thưa bố, cậu ấy có khỏe không?"

"Nó không thích nói chuyện."

Trong đầu tôi là cảnh Phan Vũ phồng má mím môi, ánh mắt long lanh biết cười nhìn tôi.

Đồ đều bị để ở bên ngoài, cái gì cũng không cho cầm vào. Ông ấy dắt chúng tôi đến một căn phòng nhỏ, chờ Phan Vũ tới.

Tôi như ngồi trên lò than một thế kỷ, nghe được thanh âm kim loại nặng nề va vào nhau từ ngoài cửa truyền vào, rồi tiếng mở cửa, tôi không kìm nổi đứng bật dậy. Người cảnh sát kia đẩy cửa ra, Phan Vũ cúi đầu, đứng cạnh cửa. Em mặc một bộ đồ tù, trên đó viết "Trại tạm giam XX".

Cảnh sát cho em đi vào, sau đó khoá cửa lại, trước khi đi ông nói với Lạc Kỳ, "15 phút, đừng khiến tôi khó xử!"

Phan Vũ ngẩng đầu lên, tôi nhìn còng tay thô nặng trên cổ tay xương xương của em, trong lòng bện xoắn như tơ.

Lúc em thấy chúng tôi, vài giây đầu còn ngẩn ngơ rồi cười rộ lên. Phan Vũ rõ ràng gầy hơn cũng không có tinh thần gì, mặt mũi tiêu tụy còn cười như thế khiến người đau lòng.

Phan Vũ nhìn chúng tôi nói, "Hai người làm sao tới hay thế?"

Tôi kinh ngạc nhìn em, không nói được câu nào, em nhìn tôi, vành mắt đỏ lên nhưng vẫn duy trì nụ cười kia. Tim tôi như bị dao cùn cứa.

Thanh âm của Lạc Kỳ từ bên cạnh truyền tới, "Có người ăn hiếp em sao?"

Phan Vũ lắc đầu.

Y còn nói, "Em ráng thêm hai ngày, tôi sẽ mang em ra."

Phan Vũ trợn mắt to một cách kinh dị, "Lạc Kỳ, em giết người!"

"Nhưng gã không có chết."

"Hả?" Phan Vũ cau mày, nhìn tôi một cái, tôi nhắc lại lời của Lạc Kỳ, "Tần Trang chưa chết."

"Anh ta không chết?" Cả người em lay động, cảm giác như sấm đánh bên tai, tôi nhận ra dưới chân em cũng có cùm sắt.

"Anh ta không có chết, thì không có xong đâu. Anh ta..."

"Em tại sao lại ngu như vậy, tại sao lại hành xử như thế?!" Tôi rất cuộc nói.

"Em không còn cách nào khác, em không muốn vì em mà anh bị kéo vào, em chỉ nghĩ được có thế. Em không nghĩ tới mọi chuyện sẽ như thế này, như vậy cái gì cũng không giải quyết được!"

"Giết người phải đền mạng, Phàn Vũ, em nghĩ tới chưa?"

"Rồi." Phàn Vũ tỉnh táo nói, "Em nghĩ tới rồi."

"Phàn Vũ!" Tôi nóng nảy, tôi sợ hai chữ đền mạng. Thì ra là em ôm quyết tâm liều chết đi đâm Tần Trang, định cá chết lưới rách. Nhưng đáng sợ hơn là không phải em ôm cừu hận với Tần Trang mà là em không muốn tôi bị cuốn vào. Vì tôi, mà mạng em cũng không tiếc.

Phàn Vũ nhìn tôi, trong mắt áy náy vô cùng.

Tại sao là áy náy?

Trong bụng tôi tràn đầy ức chế, nếu như có khả năng giữa một triệu khả năng, tôi muốn đổi chỗ cho Phàn Vũ! Tôi không muốn em vì tôi mà hi sinh, không muốn!

Lạc Kỳ bảo em ngồi xuống, đoạn nhanh chóng nói, "Phàn Vũ, em nghe đây. Trước khi Tần Trang hành động tôi sẽ mang em ra. Trước lúc đó ở đây em phải bảo vệ tốt chính bản thân mình, vị cảnh sát mới vừa mang em tới là bạn của một người quen, ông ấy sẽ để mắt đến em trong khoảng thời gian này. Bất kể bây giờ Tần Trang như thế nào, chúng ta chỉ có thể làm những điều có thể mà thôi. Em đừng nản chí, Lữ Thu nói cô ấy có quan hệ với một nhân vật tương đối có thể lực. Cho dù Tần Trang chết, chuyện mang em ra cũng không phải không thể cho nên em phải có lòng tin. Tóm lại, em phải bảo vệ tốt chính bản thân em! Thời khắc bất lợi, em có thể giả vờ bệnh, giả vờ hen suyễn, hay kêu cảnh sát, hết sức hoãn binh. Nghe chưa, không được để bản thân xảy ra chuyện. Có được hay không?"

Phàn Vũ nhìn chằm chằm Lạc Kỳ, y bảo "Phàn Vũ, chúng tôi mỗi một người đều hi vọng em lành lặn trở về..."

Em từ từ gật đầu.

"Em xem, bây giờ nhìn Triển Huy khó chịu bao nhiêu." Lạc Kỳ chỉ tôi, nói với em như nói với một đứa nhỏ, "Mỗi ngày ngủ không được mấy tiếng, mới vừa mở mắt đã hỏi tôi em thế nào rồi. Mới vừa rồi mang một đồng hồ cho em, đáng tiếc đều bị người ta giữ ở ngoài hết."

Phàn Vũ ngược đầu nhìn tôi, tôi quay đầu chỗ khác, đè nén khó chịu trong lòng. Tôi không thể vì em làm bất cứ chuyện gì, không thể giống như Lạc Kỳ chạy vạy cầu cứu bạn bè. Tôi chỉ có thể chờ, chỉ có thể nhớ, thậm chí ngay cả chữ thích cũng chưa từng nói qua.

Cảnh sát mở cửa, bảo chúng tôi ra ngoài.

Tôi bảo, "Thưa bố, cậu ấy bị hen suyễn, mong bố để mắt tới cậu ấy hộ con."

Ông ấy không nói, dò người Phàn Vũ rồi miễn cưỡng gật đầu.

Phàn Vũ cười cười nhìn chúng tôi, "Em phải đi rồi."

Lạc Kỳ nắm tay em, bảo em nhớ mấy lời ban nãy.

Rồi em nhìn tôi, tôi cũng nhìn em. Em lại đang cười, tôi trong giây lát kéo em qua, ôm vào lòng. Vị cảnh sát giật nảy người, Phàn Vũ kinh ngạc nhìn chằm chằm tôi, tôi ôm em vào trong ngực, ôm thật chặt, điên cuồng hôn lên môi em. Phút chốc, bao đè nén của tôi ào ào chạy ra ngoài.

Lúc buông Phàn Vũ ra, em mở hai mắt thật to, một giọt nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt em rơi xuống tay tôi.

Cảnh sát khó tin nhìn chúng tôi, Lạc Kỳ khẽ mỉm cười một cái.

Tôi siết chặt bả vai em, xúc động nói, "Phàn Vũ, anh và Đông Đông đợi em ở nhà."

Em cúi đầu cười.

"Anh như vậy làm sao em chờ được..."

Vị cảnh sát đó đem em đi, tôi nghe tiếng kim loại kéo lê trên hành lang dần dần biến mất. Nhìn ô cửa tí xíu, ngoài kia bóng cây đang nghiêng nghiêng dưới nắng, trong lòng lại có một giây thấy hạnh phúc.

Lạc Kỳ vỗ vai tôi, đi ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài rất rộng, gió thổi nhẹ nhàng khoan khoái, màu xanh lơ trải dài vô tận đến đường chân trời.

Lạc Kỳ ngồi trên xe, không nói gì, tôi ngồi ở bên kia. Giống như đến lúc, y kêu, "Triển Huy..."

"Ừ?"

Y cười, "Không biết phải nói gì."

"Nói về Phan Vũ à?" Tôi hỏi.

Lạc Kỳ bảo, "Ngày đó lúc Xuyên ca tìm Phan Vũ, tôi có nói với cậu, tôi muốn thật lòng thật dạ yêu Phan Vũ. Mặc dù từ yêu đó có thể ý nghĩa không giống yêu cho lắm. Lần đó em đã khóc. Sau đó em nhìn thấy cậu với Vu Song. Tôi nghĩ cậu không phải là loại người giống chúng tôi, cho dù cậu đối với Phan Vũ tốt như vậy cũng sẽ không thể nào được. Hơn nữa đối với em, cảm nhận của em hoàn toàn khác. Cậu biết đấy, đối với con, chuyện yêu một thằng là chuyện vô cùng thống khổ."

"Cho nên Xuyên ca mới khuyên cậu như thế. Cậu lần đó làm gì với Vu Song tôi đại khái cũng đoán ra, nhưng chuyện Vu Song làm như thế, tôi cũng không nghĩ tới! Nói Phan Vũ ngu, nó cũng ngu không kém. Nhưng mà Triển Huy, tôi muốn xác nhận với cậu một chuyện, tình cảm của cậu đối với Phan Vũ cuối cùng là tình cảm gì? Vừa rồi cậu làm như thế, tôi không thể không nghĩ tới, cậu là gay rồi sao?"

"Tôi không phải gay."

Y ngẩn ra.

"Nhưng tôi yêu Phan Vũ."

Y nhìn tôi. Tôi nhìn y. Y cười. Tôi cũng cười.

Tôi nghĩ, tất cả, có lẽ đều tốt đẹp hết rồi.

Cuộc sống này vốn là có một số chuyện, không cần nhất định phải là cái gì mới có thể làm gì, đặc biệt là tình cảm.

Về nhà, tôi cho Đông Đông ăn sau đó ngồi xem với nó mấy đĩa CD quay Phan Vũ và Trương Kiều. Phan Vũ trước mặt tôi, mặc dù không thể chạm nhưng gần đến rung động.

Ban đêm, điện thoại tôi đổ chuông. Đêm khuya thanh vắng, tiếng chuông điện thoại càng trở nên chói tai.

"Triển Huy!" Lạc Kỳ gấp gáp nói vào điện thoại.

Tôi nghe được âm thanh của y, từ trên giường phóng xuống, Lạc Kỳ ngập ngừng không nói ngay làm tôi sốt ruột muốn chết.

Một hồi sau, y mới nhả ra được mấy chữ rời rạc,

"Phan Vũ, bệnh viện!"

"Phan Vũ..." Tôi không biết phải hỏi thế nào.

"Lát nữa tôi qua, cậu và tôi đi."

"Phan Vũ không có chuyện gì chứ? Hen suyễn lại phát tác sao?"

Lại là một hồi trầm mặc, Lạc Kỳ bảo

"Tần Trang, bắt đầu hành động rồi."

Đầu tôi nhoáng một cái rơi vào bóng tối, Tần Trang – danh tự này đối với tôi mà nói đã trở thành ác mộng sâu kín nhất. Đó là tên của một ác ma!

18. Chương 18: Lần Đầu Tiếp Khách

Thời điểm tôi và Lạc Kỳ chạy tới bệnh viện lại thấy vị cảnh sát buổi sáng. Sau đó tôi nghe Lạc Kỳ nói rằng người cảnh sát này chỉ là bạn của người quen, cũng không có quan hệ mật thiết nào với Lạc Kỳ cho nên chuyện thông báo Phàn Vũ gặp nạn cũng đã coi là rất nể nang rồi. Y cảm kích bắt tay ông ấy rồi hỏi Phàn Vũ bây giờ thế nào. Ông ta nói

”Có hai người đánh cậu ta, bị thương không hề nhẹ, còn có gãy xương nữa. Lúc ấy tôi không ở hiện trường, khi quần giáo đi vào, hai tên đó vẫn còn đang liều mạng đập đầu cậu ta vào tường. Nghe nói vì cậu ta kêu rất thê lương nếu không thì quần giáo cũng không biết xảy ra chuyện đâu. Rồi xong cán bộ y tế khiêng cậu ta ra, cậu ta đã mất ý thức hoàn toàn, trên mặt toàn là máu.”

Tôi cảm thấy không chỉ tay mà chân tôi cũng run, nói năng lầy bầy, ”Bây giờ cậu ấy như thế nào rồi?”

Người cảnh sát kia nhìn tôi một cái, lắc đầu.

”Tình trạng cụ thể tôi không biết. Sau khi giải phẫu đã đẩy tới phòng cách li.”

Tôi cố không chế bản thân mình, hỏi một câu nữa, ”Phòng cách li ở đâu?”

Ông ấy chỉ trước mặt, còn dặn ”Cậu chỉ có thể đứng ở cửa nhìn thôi, không được vào.”

Ba bước thành hai bước, tôi chạy qua. Cơ hồ là nhào vào cửa phòng cách li, trên cửa có một cái cửa sổ nhỏ, tôi ghé mắt vào, thái dương giật giật.

Trên đầu Phàn Vũ được băng kín, máu màu đỏ sẫm vẫn rỉ ra vải băng, đầu ngoẹo về một bên. Khóe miệng tím bầm, thương tích trên người tôi không thấy được, em nằm dưới chăn hơi thóp rất khê, tưởng chừng như đã ngừng thở. Từng giọt thuốc truyền vào cơ thể chậm rãi theo ống truyền vào, tay em bị còng vào thành giường.

Tôi tham lam nhìn Phàn Vũ, mắt rất đau, giống như có thể chảy ra máu. Không tự chủ được ngoài miệng tôi kêu tên em, hi vọng em có thể tỉnh lại, nhìn tôi, cười cười với tôi.

Đột nhiên phía sau có một cái tay đặt lên vai tôi, vỗ vỗ.

Tôi quay đầu, nhìn thấy mặt Lạc Kỳ đang ngăn ngại, y bảo ”Đừng như vậy, Triển Huy.”

”Sáng nay em còn cười với tôi.” Thanh âm tôi tại sao lại ghen ngào thế này?

Thì ra tôi bất tri bất giác lại rơi lệ.

Tôi quay lại, nhìn Phàn Vũ, muốn chụp ảnh nhưng có người tới ngăn lại. Bị Lạc Kỳ kéo qua một bên, trước mắt tôi chỉ toàn là cảnh tượng em bị đám người đập đầu vào tường. Vị cảnh sát đang đứng ở bên cạnh Lạc Kỳ, ông bảo

”Rõ ràng mấy người kia muốn mạng nó mà. Nó liều mạng giãy giụa, hai tên kia đều là dạng đầu trâu mặt ngựa. Tù phạm không có ai dám nói chuyện với chúng, nghe nói chúng lại ngựa quen đường cũ, đánh nhau giết người. Cậu nói không sai, quả nhiên có người muốn mạng nó. Thật là...”

Trong đầu tôi trừ Phàn Vũ chính là những suy nghĩ chạy loạn không thể phân tích nổi. Tôi từ trên ghế đứng lên, cố giữ bình tĩnh đi rồi cuối cùng là chạy như bay ra ngoài.

Tôi nghe Lạc Kỳ kêu, nhưng tôi vẫn không dừng bước.

Đến nơi tôi đã từng mang em ra, lần này tôi lại có thể dùng sức tôi, cứu em lần nữa!

Giữa một đồng người ca hát, tôi liếc Hồ Uy, gã đang cùng một người đàn ông mặt đầy lằn lờ nói chuyện trời đất, xấu xa cười to. Tôi trực tiếp đi về hướng Hồ Uy, yêu nam kia phát hiện ra liền kéo tay gã, gã quay đầu lại nhìn tôi, nhíu mày một cái.

Tôi đi tới bên cạnh Hồ Uy, Hồ Uy ngược mặt hỏi, "Mày tới đây làm gì? Tiêu xài hả? Hay bán thân?"

"Tao tìm Tần Trang."

"Buồn cười, bộ mày thích tìm là tìm à?"

"Mày nói với Tần Trang, tao có chuyện muốn nói với hắn."

"Ô sao có nhiều người muốn nói chuyện với lão đại thế nhờ? Mày nha, xếp hàng đi!"

"Tần Trang đã từng cho tao điều kiện, mày nói với hắn, tao muốn nói về cái điều kiện này!" Tôi mặt lạnh nói.

Hồ Uy do dự.

"Nếu mày hôm nay không cho tao gặp, như vậy chuyện này tao sẽ không làm nữa, mày tự cân nhắc phải trái."

Gã nhìn chằm chằm tôi.

Tôi quay đầu đi.

Cuối cùng gã xuống nước, bảo "Thôi được, mày chờ chút!"

Hồ Uy cầm điện thoại ra phía sau gọi, tôi vẫn đứng đó. Đột nhiên yêu nam kia trườn tới, dựa vào người tôi,

"Trang ca cho anh bao nhiêu tiền một đêm? Hả?"

Tôi không để ý tới kẻ lẳng lơ này, quay mặt đi chỗ khác.

"Bí với chả mật! Vào đây rồi thì ai chả giống ai. Nhưng mà tự Trang ca nói điều kiện với anh thì hơi lạ đấy. Trang ca tự mình chăm sóc dạy bảo hay sao? Phải nói là anh ấy trước giờ hiếm cho ai động vào lắm nha. Hay anh là hàng tươi, hả?"

Tôi nghiêng đầu nhìn Hồ Uy lộ ra nửa người trong góc tối.

Rồi tôi nhìn người xung quanh muôn hình vạn trạng.

Khi tôi nghĩ tới chuyện sau này tôi có thể lẫn lộn chung với một đồng người như thế này, tôi thật có chút chùng bước nhưng tôi rất nhanh lại thẳng lưng lên. Nếu như đây là chuyện duy nhất tôi có thể vì Phần Vũ mà làm, chính là làm theo lời Tần Trang, tôi chỉ có thể bỏ mặc tất cả chạy theo hắn!

Hồ Uy lái xe đưa tôi đi đâu đó, vòng vèo khoảng nửa giờ. Ban đêm, xe càng đi càng tới một nơi vắng lặng, tôi không sợ.

Hồ Uy một bên hết chế giễu lại trêu đùa, tôi không phản ứng lại, để cho gã muốn nói gì thì nói. Gã cũng tự thấy mình mồm thối vô duyên, biết điều ngậm lại.

Đột nhiên trước mặt đèn đuốc huy hoàng, ánh đèn từ biệt thự chiếu vào bóng tối hết sức nổi bật.

Xe đi về phía trước, từ từ dừng lại ở một tòa nhà ba tầng, Hồ Uy âm trầm nhắc nhở, "Đến rồi!"

Tôi đi xuống xe, gã liền quay xe chạy mất.

Đi về phía cửa nhà, gõ lên, vài giây sau đã có người chạy ra mở cửa. Đó là một người vú em.

Bà mang tôi lên lầu ba, thả tôi trước một cái cửa. Tôi đi vào, có hai người đang ngồi ở đó xem bóng đá, lạnh như băng quay lại nhìn tôi, tôi biết đó là vệ sĩ của Tần Trang.

Bà vú dất thấy vậy dất tôi qua, cẩn thận gõ cửa, tiếng của Tần Trang vang lên, "Vào đi."

Tôi tự đẩy cửa bước vào. Tần Trang đang mặc quần áo ngủ dựa vào trên giường, tà áo mở rộng, bụng còn một lớp băng trắng, kiểu tóc của hắn không giống như trước nữa, chắc là vì tôi đến nên hắn mới chải chuốt

tí đỉnh. Về mặt nhân nhậ bình thản, tuy có chút hốc hác nhưng lại thêm mấy phần quyền rũ. Đúng là đáng dấp hấn rất tuần tú. Nhìn thấy tôi, hấn ngả đầu về phía sau, cười lên.

Tôi đứng ở đó.

"Sao đột nhiên nghĩ thông rồi? Mới rời anh có mấy ngày liền cảm thấy không bỏ được, đúng không?"

"Chúng ta trao đổi đi." Tôi đi thẳng vào vấn đề.

"Trao đổi cái gì a?" Tần Trang hứng thú nhìn tôi.

"Tôi biết anh có bản lĩnh, có thể mang Phần Vũ từ trong ngực ra, hành cậu ấy đến nỗi như thế. Tôi như thế nào tùy anh xử trí!"

Hấn ngẩn người, "Eo, lại bài gì nữa đây?"

"Làm ơn đừng động thủ với cậu ấy nữa! Cầu anh!"

Nụ cười trên mặt của Tần Trang từ từ tắt ngúm,

"Nhờ cậu, Triển Huy. Bảo Phần Vũ đừng thọt tôi có được hay không?"

"Cậu ấy là vì tôi mới làm vậy, cho nên nếu anh muốn trả thù thì cứ trả thù tôi đi! Anh không phải có khó chịu trong lòng sao? Đánh tôi đi. Phần Vũ cho anh một dao, anh đối xử với cậu ấy như vậy, coi như là huê nhau!"

Tần Trang nhìn tôi, hồi lâu hấn mới mở miệng,

"Sao mà đáng ghét vậy a? Vốn là tao trong lòng đã yên thì thôi, có gì mà cũng đối với tao làm như thế? Nếu mà không như buổi thì tao vẫn còn thoải mái một chút, chuyện lật vặt như vậy không đến nỗi mà đến đây quỳ lạy, mà cũng sẽ không phải hi sinh vì nó. Bây giờ thì tốt rồi, mà làm sao mà đảm nỗi cái xử trí của tao?! Mà đây không phải là gây ức chế cho tao? Tao nói mà nghe, tao không muốn xử mà! Mẹ bà nó, tao cũng không phải là không thể xử nó! Tao xử cho nó chết tươi!"

Tôi không nghĩ Tần Trang sẽ như vậy, có chút đỡ dấn. Nếu như tôi làm thế này lại mang đến cho em nhiều tổn thương hơn, tôi có nên hận chính tôi không?

"Tần Trang, khi nào chuyện này mới kết thúc đây?! Anh căm ghét, anh không thể tâm ý tương thông không phải là Trương Kiều, người đã vứt bỏ anh sao? Chuyện này có liên quan gì tới Phần Vũ? Anh đã động thủ như vậy, anh còn muốn cái gì nữa? Cậu ấy đang ở trại tạm giam, có thể vào tù ngay lập tức, Phần Vũ mới 20, anh không thể bỏ qua cho cậu ấy được sao?"

"Gì? Kích động như thế? Muốn cho tao một dao à?" Mắt hấn chuyển tới con dao nằm lạnh lẽo bên trong khay trái cây, "Tao có một cái ở chỗ này, mà dùng tạm."

"Như thế nào thì anh mới bỏ qua cho cậu ấy, anh nói đi!"

Tần Trang dòm tôi, điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, hấn tiếp. Ánh mắt vẫn nhìn tôi chăm chú, "À, mà nói...Cái gì? Được..."

Hấn cúp điện thoại.

Sau đó khoe miệng hấn cong lên một nụ cười.

"Phần Vũ sắp chết đúng không? Thế nên mà mới kích động như thế?"

Tôi kinh ngạc nhìn điện thoại Tần Trang, hấn nói cái gì? Phần Vũ, sắp chết?

"Nhìn cái mặt mà kia!" Tần Trang ánh mắt chuyển một vòng, bỗng nhiên nói, "Được rồi, điều kiện bàn xong. Vừa vặn anh đây có một vị khách hơi phiền toái, mà đi thay anh. Đi thì anh liền cân nhắc chuyện bỏ qua cho Phần Vũ."

Tôi hít sâu một hơi, "Đáp ứng tôi, bỏ qua cho Phần Vũ. Anh cũng có chữ tín, chớ lật lọng hai lời."

"Triển Huy ơi Triển Huy à, sao em trẻ con vậy? Người có bản lĩnh tại sao không được lật lọng? Hử?"

"Tần Trang!" Tôi hét.

"Ha ha ha ha... Đột..." Hấn bắt đầu cười sau đó ôm bụng.

"Cười cái cứt!"

Tần Trang ôm bụng, chui vào trong chăn, "Anh không thể cười được, bụng anh có một lỗ đau."

Sắc mặt hấn thoát biến, bảo tôi "Cố Triễn Huy, hôm nay cậu đi phục vụ khách nhân kia cho anh. Nói cậu nghe, ông ta thích nhất là làm mấy trò biến thái, may quá hôm nay có cậu chịu hộ. Hầu Tử!..."

Tần Trang kêu lớn một tiếng.

Lập tức có người chạy tới, cung kính nói, "Trang ca."

"Mang hấn qua Phong gia."

Người nọ gật đầu, tôi đi theo anh ta ra ngoài. Tần Trang bỗng nhiên nói, "Quyết định chưa đấy?"

Tôi nói, "Anh đáp ứng tôi chưa?"

Tần Trang hừ một tiếng, tắt đèn đi ngủ.

Dọc theo đường đi, tôi không có bất cứ một suy nghĩ nào khác ngoài Phàn Vũ. Em chiếm cứ đầu óc tôi, nhất cử nhất động của em, tất cả như một cuốn phim. Ngày đó em ngồi trước cửa nhà tôi, sau đó dẫn chạy tới cảnh em nằm trong bệnh viện, em ngồi chung với Đông Đông, rồi lại tới cảnh em trước mặt tôi rơi một giọt nước mắt cuối cùng. Phàn Vũ trong lúc vô tình đã từ từ dung nhập vào lòng tôi, vô thức cắm rễ sâu nơi trái tim. Vô luận tôi có thể làm được điều gì đó vì em, một khả năng giữa trăm triệu khả năng, tôi sẽ làm tất cả.

Phong gia đó thật ngoài dự liệu của tôi, ông ấy là một người trung niên hiền hậu. Tôi không biết ông tiếp theo sẽ đối với tôi có làm cái gì không. Chẳng qua ông chỉ là muốn tôi cùng ông uống trà nói chuyện phiếm, tôi một bụng tâm sự, sợ hãi đương nhiên là có. Bàn luận viển vông một hồi, đến khi ông ấy bước vào phòng ngủ tôi vẫn còn ngơ ngác ngồi trong phòng. Ông mặc quần áo ngủ đi ra, tôi vẫn còn ngồi như tượng. Rất cuộc ông muốn làm trò biến thái gì tôi cũng không biết, tôi làm gì có kinh nghiệm!

Cuối cùng, ông bảo, "Chú mệt mỏi rồi, cậu định ngồi ở chỗ này qua đêm hay là?"

"Hả?"

Tôi kinh ngạc.

Lúc tôi mở cửa đi ra liền nhận được điện thoại của Tần Trang. Tôi vừa lên tiếng, y liền ha ha (ôm bụng) cười to.

Tôi không biết nói cái gì, ngược lại Tần Trang thao thao bất tuyệt,

"Eo ôi, Phong gia bảo ông ta không có hứng thú với cậu. Cậu thật thối mà, muốn bán cũng không có người mua!"

Tôi không biết nói gì, Tần Trang còn nói,

"Nhưng mà giao dịch tôi với cậu cũng đã lập thành, bây giờ cậu muốn gì?"

"Bỏ qua cho Phàn Vũ."

Một giây đồng hồ im lặng, Tần Trang cúp điện thoại!

Tôi nhìn điện thoại, có mấy cuộc gọi nhỡ của Lạc Kỳ, y hỏi tôi đang ở đâu.

Tôi bảo tôi ở bên ngoài đi tới đi lui thôi.

Rồi y bảo y vẫn còn ở bệnh viện.

"Phàn Vũ sao rồi?"

"Vẫn còn..." Lạc Kỳ dừng một chút, "Ngủ."

Cứ như vậy một buổi tối trôi qua, có chút hoang đường, có chút... Nhưng nhiều hơn chính là lúc tôi trở lại bệnh viện, những bạn tâm không nói nên lời từ đáy lòng lại lớp trước lớp sau chồng chất.

19. Chương 19: Lúc Quay Đầu Lại, Mọi Chuyện Đã Không Thể Khử Hối

Tôi trở về bệnh viện, trời tờ mờ sáng, từ xa tôi thấy có một cái chấm sáng lóe lên, lúc đến gần mới nhận ra đó là Lạc Kỳ. Tôi chậm chạp đi qua, y đang tựa vào ghế đá, ngửa mặt nhìn trời.

Tôi ngồi bên cạnh y, y không nhìn tôi, chỉ thả khói mỏng lơ thơ. Híp mắt, y bảo

”Triển Huy, sao cậu hồ đồ vậy? Làm như vậy thì có ích lợi gì?”

Biết rồi à?

Tôi ngược mặt nhìn Lạc Kỳ, y đang giống như lằm bằm lầu bầu, giật giật miệng

”Phản Vũ tỉnh lại biết cậu đáp ứng điều kiện của Tần Trang, cậu đoán xem em ấy sẽ như thế nào? Một dao kia chẳng phải xem như vô ích? Còn nữa, cái chết của Kiều ca cũng vô ích luôn! Một vòng luân hồi cũng chỉ như vậy thôi sao?”

”Còn có cách gì nữa?” Tôi đưa đám nói, chán chường, ”Mấy ngày qua cái gì tôi cũng không làm được, chỉ biết ngu ngốc chờ đợi, cuối cùng chờ được Phản Vũ như ngày hôm nay! Ngoài ngăn cản Tần Trang, tôi còn có thể làm gì? Có thể làm gì được nữa?!”

Lạc Kỳ hướng về phía tôi đang kích động đột nhiên bật cười

”Này, Triển Huy, cậu đã làm đó thôi.”

”Làm gì?” Tôi hỏi cho có lệ.

”Cậu tiếp cho Phản Vũ sức mạnh.”

Y bảo.

”Tôi quên nói với cậu, từ lúc Phản Vũ vào trại tạm giam em liền tự giận mình. Khi đó có người kể cho tôi em ấy không ăn không nói, suốt ngày ngồi ở một góc tường cũng không vui không buồn. Tôi nói tôi muốn đem em ra ngoài đối với em cũng không có tác dụng gì, em không muốn, cậu hiểu không? Một dao em đâm Tần Trang, một phần, không rất nhiều phần là vì cậu, còn lại chắc là vì Kiều ca. Có lẽ cậu luôn luôn không biết, em trước giờ cũng chưa từng lộ ra ngoài rằng chuyện Kiều ca chết đã kích đến em rất nhiều.”

Lạc Kỳ hít một hơi sâu thuốc, rồi nhả khói ra.

”Buổi tối cậu với Vu Song ở quầy rượu Lữ Thu, Phản Vũ không biết có phải là uống say quá rồi không, em xem Xuyên ca là Kiều ca, kích động bảo em thật xin lỗi Kiều ca, không có em Kiều ca sẽ không chết, em không có gì báo đáp anh ấy, lại còn hại anh ấy chết. Cho nên... Khi em nghe Tần Trang lại gây sự với cậu liền cứng đầu ngu muội làm liều. Em ấy vẫn còn là một đứa trẻ, em nói em sẽ đền mạng, chuyện như vậy cần dùng khí lớn như thế nào, cậu có biết không?”

Lúc Lạc Kỳ nói mấy lời này, mặt vẫn ngẩng lên nhìn trời, đây cũng là lần đầu tiên y nói với tôi nhiều như vậy.

Bỗng nhiên y nhắm mắt lại, như hồi tưởng một thứ ký ức đẹp dễ nào đó.

”Phản Vũ cũng biết khát cầu một cuộc sống hạnh phúc, tôi nhớ tôi biết em không lâu. Hôm đó trong tiệm cơm không có người nào, em đang một mình ở nơi đó quét dọn. Tôi hỏi em một tháng cầm được bao nhiêu, em bảo 500 khối. Tôi biết em muốn gửi tiền về nhà, thế nên hỏi em giữ bao nhiêu, em bảo 200. Nói qua nói lại, em liền nói, cậu biết em nói cái gì không? Em có một lí tưởng. Tôi hỏi lí tưởng của em là gì? Em bảo em muốn mua nhà ở Bắc Kinh, dù nhỏ cũng được, xiêu vẹo một chút cũng không sao, sau đó mang mẹ và chị gái lên. Cậu biết không, Triển Huy, tôi bây giờ trong đầu chỉ là hối hận, tôi ban đầu không nên mang

em đi gặp Trương Kiều, không phải bởi vì chuyện kia. Mà bởi vì nếu tôi không làm vậy, có lẽ em đã đang từng bước đạt được cái tâm nguyện nho nhỏ kia. Em chỉ muốn một hạnh phúc như thế thôi, quay đầu lại...” Y ngừng, nhìn vào bên trong bệnh viện, nơi có Phan Vũ đang nằm, ”Mọi chuyện đã không thể khứ hồi.”

Lạc Kỳ ngồi thẳng dậy, nghiêng đầu nhìn tôi, ”May mà có cậu, Triển Huy. Nếu như cậu ngày hôm qua không tới thăm em, không nói lên tâm ý của cậu, chỉ sợ em đã không liều mạng phản kháng, không liều mạng muốn sống nữa.”

Tôi kinh ngạc nhìn y.

Lạc Kỳ thở dài, ”Đừng đi tìm Tần Trang. Đừng để cho Phan Vũ vạn kiếp bất phục!”

Tôi biết lúc đó đầu óc tôi mù quáng, không cân nhắc được nhiều chuyện như vậy. Tôi chỉ muốn Tần Trang thu tay, chỉ muốn Phan Vũ không bị tổn thương nữa. Nhưng kết quả lại làm em tổn thương thêm lần nữa.

”Tôi hiểu, Lạc Kỳ. Tôi hiểu tôi không nên làm như vậy.”

Lạc Kỳ đột nhiên cười buồn,

”Không sao, tôi vẫn còn làm qua chuyện không bằng súc vật cơ mà.”

Tôi vỗ bả vai y.

Y nhìn tôi, sau đó đứng dậy, hít một hơi thật sâu, ”Tôi có hỏi bác sĩ, ông ta bảo Phan Vũ mặc dù não có chấn động nhưng không có đáng ngại nữa. Chỗ xương gãy cũng không đâm vào nội tạng cho nên sẽ không sao. Nơi này dù gì vẫn hơn ngục giam ít nhiều, không cần phải đề phòng bốn phương tám hướng. Phải vậy không?”

Giờ phút này, tôi bỗng cảm thấy được mị lực của Lạc Kỳ.

Hôm sau, Phan Vũ tỉnh. Mặc dù không thể đến gần em, tôi vẫn đứng ở ngoài cửa kêu tên em. Lúc tôi nhìn em, ánh mắt em không một chút tình cảm nhưng khi em thấy tôi, đôi mắt ấy sáng ngời lên. Em nhìn tôi cười, tay vẫn còn ở trong chấn từ từ nhấc ra làm chữ V – động tác thắng lợi.

Tôi cười với em, nhưng mũi cay.

Hôm qua tôi nói cặn kẽ tình hình của Tần Trang, Lạc Kỳ cau mày, bảo hẳn có gì đó hơi lạ.

Tôi hỏi tại sao.

Lạc Kỳ hỏi, ”Cậu biết Phong gia là ai không?”

”Ai cơ?”

”Là người mang Tần Trang nhập đạo.”

”Là?”

”Là người năm đó mang gã lên đỉnh cao, sau đó ủng hộ gã tiếp tục và giúp đỡ khiến thế lực gã ngày càng mạnh hơn. Ngày hôm qua Tần Trang bảo cậu đi tiếp ông ta à?”

”Tần Trang bảo đó là một khách nhân biến thái.”

”Kỳ quái!” Lạc Kỳ nghi ngờ, ”Hôm qua hai người chỉ nói chuyện phiếm thôi đúng không?”

Tôi gật đầu, y lại nói, ”Ông ta không thể nào đụng cậu.”

”Vì sao?”

Lạc Kỳ do dự, ”Ông ta chưa bao giờ chơi đàn ông!”

”Gi?!” Tôi bực mình, Tần Trang lại giở trò quỷ gì nữa đây?

”Này, Triển Huy, cậu cẩn thận một chút. Tôi cảm thấy Tần Trang đang giở trò.”

Tôi gật đầu.

Lúc tôi quay lại phòng Phan Vũ, em đang nghiêng người ngủ.

Xuyên ca gọi tới, Lạc Kỳ ra ngoài nói chuyện với anh ấy. Tôi đứng ngoài cửa nhìn Phan Vũ, nhìn khoe miệng hơi cong lên của em, khẽ nói mấy lời ấp úng trong lòng,

"Phan Vũ, em hãy mau khỏe lại. Chúng ta nhất định sẽ ở chung với nhau."

Phía bên Tần Trang vẫn không có động tĩnh.

Phan Vũ cũng từ từ khỏe lên. Dưới sự giúp đỡ của người cảnh sát kia, tôi mua cháo cho em uống. Đứng ở cửa, Phan Vũ vừa uống vừa nhìn tôi cười tí mắt. Tôi nhắc em,

"Uống chậm một chút, nóng đấy."

Em gật đầu, sau đó lại thoáng cái nhú mày, chắc là vết thương em lại đau. Phan Vũ đột nhiên nói,

"Triển Huy, anh thật tốt."

Người cảnh sát kia nhìn tôi, tôi dần nụ cười lại một chút. Điện thoại bỗng nhiên reo lên.

"Triển Huy

~" Chất giọng đặc biệt của Tần Trang truyền tới, đầu tôi ngay lập tức căng thẳng. Đi qua một bên, tôi mới nói

"Có việc gì?"

"Khẩu khí này luôn cơ á? Không phải điều kiện mới nói thỏa tối qua sao?"

"Tần Trang!"

"A?" Hần quá ngỡ a một tiếng.

"Tôi sẽ không đáp ứng cái điều kiện kia của anh nữa."

"Gi?! Hối hận?"

"Đúng. Hối hận."

"Vậy sao? Cậu đùa tôi chắc?!"

"Tần Trang, anh đang trên cơ, không ai dám đối phó với anh đâu. Anh muốn thế nào thì thế nào, tùy anh."

"Không cần mạng nhỏ của Phan Vũ luôn sao?"

"Phan Vũ làm được, tôi cũng làm được! Tần Trang, vốn liếng cuối cùng của anh chỉ là cái mạng của anh thôi. Anh đừng có mà uy hiếp tôi, tôi thích Tiểu Vũ, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra!"

"Cố Triển Huy! Mày đang uy hiếp tao đấy à?"

"Không phải. Chuyện đến đây kết thúc được rồi, Tần Trang, tha thứ được thì hãy tha thứ. Nếu như mày vẫn căm ghét Phan Vũ thì trả thù vào tao đi, tao chịu hết!"

"Cái đ!t mẹ!" Hần bắt đầu nổi điên, mắng chửi người.

"Tần Trang..."

"Cút mẹ mày đi!" Hần mắng to sau đó hung hãn cúp điện thoại đi động.

Tôi biết lần này tôi cũng đã chọc giận Tần Trang thành công. Tôi không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng mà, dù gì mọi chuyện cũng đã không đáng sợ nữa. Trở về phòng của em, em đang dùng ánh mắt khát khao nhìn ra phía cửa. Thấy thế, tôi cười, em cũng cười lên, làm mặt quỷ đối với tôi.

Tôi hỏi em, "Sao vui thế?"

"Đương nhiên vui." Em nói.

"Vui cái gì?"

"Vui là vui."

”Đầu còn đau phải không?”

”Đau.”

”Đau vẫn vui?”

”Tại sao đau thì không được vui?” Em bưng thùng giữ ấm, trên mép vẫn còn dính cháo.

”Lau miệng đi, lòi thôi.”

Ngay lập tức em dùng đầu lưỡi liếm một vòng, rồi nhìn về phía tôi cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

20. Chương 20: Cảm Ơn Lữ Thu

Tôi lo lắng, lo lắng Phàn Vũ lại một lần nữa xảy ra chuyện, Tần Trang nếu đã muốn hạ sát thủ xuống thì cũng sẽ không tùy tiện thu tay về. Tôi vẫn cùng Phàn Vũ giữ một khoảng cách nhất định nói chuyện. Sau lần cùng Tần Trang to tiếng, vốn là đã dằn lòng không được đếm xỉa gì tới hần nữa nhưng tôi vẫn sợ hần còn thủ đoạn chỉ là chưa tung ra. Nhìn Phàn Vũ ngày qua ngày càng khá hơn, tôi đột nhiên liền sợ rất nhiều thứ. Thì ra con người lúc chưa cảm được hạnh phúc, hạnh phúc tới liền bắt đầu trở nên yếu ớt, sợ đông sợ tây.

Tôi cứ đứng ngoài cửa, cảnh sát cũng đã nhìn quen mắt. Đôi lúc bọn họ không cho tôi qua, tách hai người chúng tôi không cho gặp mặt.

Tình cảnh thật dở khóc dở cười.

Rất cuộc tôi cũng đến gần được em. Tay em vẫn còn ở đầu giường, hoạt động khá bất tiện. Chẳng qua em vẫn vui vẻ ngồi đó nói chuyện với tôi, em nói chuyện trời Nam đất Bắc, rồi nói sang chuyện em còn bé hay thường mò cá bơi lội ở khúc sông gần nhà. Rồi em còn kể chuyện hồi nhỏ em quá gầy nên bị người ta khi dễ.

”Ước gì lúc đó có anh, vậy thì tốt quá rồi.”

Em kể tới chuyện của mẹ và chị em. Em bảo mẹ em đã hơn 60 tuổi, chị em cũng lớn hơn em 16 tuổi. Tôi hỏi em ở nhà nhỏ nhất vậy có được cưng nhất hay không? Em cười rồi gật đầu, đúng vậy. Hai người ở nhà cái gì cũng lo cho em, lúc em tới Bắc Kinh, mẹ và chị cũng không vui lắm. Nhưng mà em muốn cải thiện cuộc sống cho hai người, muốn cho hai người sống tốt hơn một chút.

Tôi bảo, ”Chờ em được thả, chúng ta về nhà thăm hai người họ nhé.”

”Thật á?” Ánh mắt em sáng lên.

”Thật.” Tôi gật đầu chắc chắn.

Ánh mắt em long lanh, hưng phấn không ngớt. Nếu như không phải là cảnh sát dạn dày không được tiếp xúc thân thể, tôi nhất định đã ôm em một cái.

Em bảo, ”Triển Huy, anh qua đây, em muốn nói nhỏ với anh cái này.”

Tôi kê tai vào cửa sổ, em ở bên tôi thì thầm, ”Em vô cùng vui vô cùng vô cùng vui.”

”Em lại...” Tôi muốn hỏi em lại vui cái gì đây. Lời còn chưa nói hết em đột nhiên hôn má tôi một cái. Tôi ngẩn người. Em cười rục rịch nhìn tôi, tôi cũng cười.

Tổ kịch ở bên ngoài có chút chuyện thế nên Xuyên ca qua đó.

Tôi và Lạc Kỳ ở quầy rượu của Lữ Thu, Lữ Thu bảo chị ấy đã cầu xin vị tai to mặt lớn kia, người đó nói sẽ hỗ trợ. Bây giờ Tần Trang không chết, hơn nữa Phàn Vũ lại ở trong trại tạm giam bị đả thương nghiêm trọng, tất cả đều là cơ hội. Chị bảo, hi vọng rất có thể thành công!

Tôi có chút vui lây. Nếu như Phan Vũ được thả, tôi liền hết sức bảo vệ em.

Lạc Kỳ không nói nhiều, nhìn chăm chăm li rượu.

Lữ Thu ngó y, hỏi y có tâm sự à?

Y khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái.

Chị ấy cũng cười, "Lạc Kỳ lão gia lúc nào cũng có vẻ đầy bụng tâm sự nha. Tuổi thì chưa lớn lắm nhưng mà lòng dạ sâu quá à."

Lạc Kỳ hỏi có phải vậy thật không?

Lữ Thu từ chối cho ý kiến, chị ấy lại hướng về phía tôi nói, "Triển Huy, bây giờ Phan Vũ thế nào rồi?"

"Đã dần khỏe. Trước giờ không biết cậu ấy thích nói chuyện như vậy, ngày nào cũng cười hì hì. Tôi thấy cậu ấy còn thoải mái hơn cả chúng ta."

Lạc Kỳ từ tốn thêm vào, "Chắc là sợ cậu lo lắng chứ gì."

Tôi muốn bầu không khí vui một chút, nhưng Lạc Kỳ lại thẳng như ruột ngựa đâm vào vấn đề, tôi không né được.

Lữ Thu bảo, "Nhìn cậu kìa Triển Huy, người ta mới nói có một câu mà mặt sa sầm thế rồi. Chị thấy được cậu thật thích Phan Vũ. Lúc đầu là Trương Kiều, bây giờ lại là cậu, y hết!"

Lạc Kỳ giống như nhú mày một cái, tôi cảm thấy y thật sự có chuyện muốn nói.

Không khí bỗng nhiên ngưng lại, y hỏi, "Chị biết Phong gia sao?"

Chị ấy thản nhiên nói, "Đã từng nghe nói qua."

Tôi lại nhớ người đàn ông trung niên mặt mũi hiền hòa, cử chỉ ưu nhã.

"Ông ta có phải là người giết dây Tần Trang không? Tôi nghe bảo ông ta am hiểu hắc bạch. Tần Trang năm đó đã cứu ông ta một lần thế nên ông ta mới nâng Tần Trang thăng chức. Nếu không cả đời Tần Trang cũng chỉ là tú ông của đám trai bao, làm gì có bản lĩnh lớn như vậy. Lần đó gã bảo Triển Huy đi tiếp ông ta không biết là ý gì đây."

Lữ Thu đưa mắt nhìn tôi, "Chỉ nói chuyện phiếm thôi phải không? Ông ấy không chơi đàn ông."

Lạc Kỳ một lần nữa đi vào vấn đề, "Tần Trang muốn giở trò gì, không ai biết."

Tôi bảo, "Chỉ cần ông ta không đụng Phan Vũ, không có gì đáng sợ cả!"

Lữ Thu thâm sâu nhìn tôi, mỉm cười, "Cậu đối với Phan Vũ chị thật hết nói nổi."

Y dặn dò, "Triển Huy, cẩn thận đấy."

Tôi gật đầu.

Cuộc sống vẫn chưa hạ nhiệt nổi, chúng tôi từng giây từng phút đều đề phòng hành động của Tần Trang. Lạc Kỳ vẫn đang lẩn lộn lợi dụng quan hệ bạn bè, Lữ Thu cũng giúp một tay, Xuyên ca ngày nào cũng nhắn tin tới hỏi tình hình. Tựa hồ, đây là một cái vòng khép kín.

Hôm đó tôi thấy Vu Song, ả ép tóc, vẫn mặc phong cách như thế đi vào quầy rượu của Lữ Thu. Thấy tôi, ả hơi ngẩn người rồi vờ như không quen không biết, quay đầu đi chào hỏi mọi người. Tôi thấy sau lưng ả là một đứa bé trai cũng bị ả kéo qua một bên. Lữ Thu gọi ả vào nói chuyện.

Tôi đi ra ngoài.

Mọi chuyện vẫn nằm trong dự liệu của tất cả chúng tôi.

Khi vị cảnh sát kia lần nữa gọi điện cho tôi, tôi lại cho là đã xảy ra chuyện gì. Tôi để loại điện thoại di động bên người em chính là hi vọng nếu có chuyện gì em hãy lập tức gọi cho tôi. Lúc nhận được điện thoại của em, tôi trong lòng cuồng loạn, sợ một lần nữa nghe phải chuyện không muốn nghe.

Đầu bên kia nói, "Cậu mau tới bệnh viện đi!"

"Chuyện gì?" Da đầu tôi tê dại.

"Không có chuyện gì."

"Hả?"

"Phản Vũ không sao. Hôm nay cậu ta không cần bị quan sát nữa, còng tay cũng đã được tháo ra. Nghe nói hình như là được thả ra."

"Cái gì?!" Tôi cảm giác như mình sắp điên tới nơi.

Tôi gọi điện thoại cho Lạc Kỳ, vui sướng nói to, "Cảm ơn anh nhé Lạc Kỳ, Phản Vũ bình an rồi!"

Y lại cả kinh, tựa hồ như y cũng không biết chuyện này.

Có lẽ đó chính là Lữ Thu, thật cảm ơn chị ấy!

Trực tiếp chạy về bệnh viện, tôi vọt vào phòng bệnh, ôm Phản Vũ vào lòng. Tôi không nói gì, cũng không biết phải nói gì, tôi chỉ ôm em như thế. Lúc buông em ra, viền mắt em đỏ ửng, há miệng nói,

"Có chuyện gì với anh thế? Vừa kéo vừa ôm! Anh lúc trước siêu thâm trầm cơ mà?"

"Không sao rồi, Phản Vũ, mọi chuyện đều ổn rồi."

"Vâng!" Em dốc sức gật đầu.

Phản Vũ xuất viện là có thể về nhà ngay. Tôi nói với Đông Đông, "Anh mày chuẩn bị về đấy nhé!"

Đông Đông ngoắc ngoắc cái đuôi to xù, giống như đã hiểu lời tôi nói.

Tôi cảm ơn Lữ Thu, Lữ Thu chỉ cười, bảo tôi vui đến cái bộ dáng này rồi, từ nay hai người có thể đầu gối tay ấp.

Tôi bảo Phản Vũ ra viện chúng ta liền ăn một bữa thật hoành tráng.

Lữ Thu bảo được.

Tất cả dường như đã quá Tàn Trang ra sau ốt. Đến ngày Phản Vũ xuất viện, chúng tôi mới đi tới giao lộ đột nhiên có một chiếc xe bóng bẩy dừng ngay trước mặt, kính từ từ hạ xuống lộ ra Tàn Trang đã khôi phục hoàn toàn.

"Ồi a, mới ca hai mà tung tăng quá nhỉ?"

Tôi siết tay Phản Vũ, em cũng không nói gì.

"Triển Huy, đừng quên chuyện cậu đáp ứng tôi nha."

Em nhìn tôi.

Sau đó Tàn Trang ha ha cười lớn, lái xe đi.

Phản Vũ nhìn chăm chăm tôi, tôi nghiêng đầu nói với em, "Không có gì, anh không có đáp ứng hẳn cái gì cả."

Trong mắt em giống như là cầu xin, van lơn nói với tôi, "Anh đừng làm như vậy, Triển Huy. Nếu không em thả ở tù, thả chết ở chỗ này!" Em kiên quyết chỉ về phía bệnh viện.

"Không mà! Anh không có." Tôi kiên định nói.

"Anh thề đi!"

"Thề một trăm lần luôn!"

Ánh mắt em vẫn dính trên mặt tôi, nhìn tới nhìn lui, tôi biết em muốn nhìn được chút gì đáng tin trong lời thề của tôi hay không.

Tôi cười, "Đừng khờ thế, anh nói không là không mà!"

Em vẫn không yên tâm, tôi biết.

Tần Trang, tên biến thái này cũng không để cho chúng tôi sống một ngày không buồn không lo được.

Buổi tối, chúng tôi đi ăn ở nhà hàng chúc mừng Phan Vũ trở về, đồng thời cảm ơn Lữ Thu. Trước đó, lúc Phan Vũ về nhà, em đã vọt ngay vào sân, ôm Đông Đông sau đó kích động cuồng sờ, một bên háng hái nói Đông Đông Đông Đông Đông Đông Đông Đông...

Nó liếm mặt em, cái mồm héch lên giống như đang cười vậy.

Em đi tắm, thay đồ rồi hai người đi tới nhà hàng. Lữ Thu và Lạc Kỳ đã đến trước, lúc tôi và em bước vào, chị ấy cười rộ lên, "Coi hai người sánh đôi kìa!"

Phan Vũ cười híp mắt, Lạc Kỳ cũng cười, "Xem em cười thành như vậy rồi."

"Chẳng lẽ em khóc sao?" Em bảo, "Em đã nói là em sẽ không khóc nữa, đỡ cho mọi người khỏi nói em yêu khóc!"

Tôi đứng ở một bên mỉm cười.

Đêm hôm đó bầu không khí đặc biệt sôi nổi, giống như bạn bè tụ họp vậy.

Năng lực ăn uống của em cũng không tệ, ăn không ít sủi cảo thịt trâu. Em giống như một đứa trẻ vậy, chuyện đã qua là qua sạch, không buồn không lo. Mặc dù tôi không biết là em có quên thật không hay là em chỉ làm thế để cho tôi cảm thấy rằng em đã quên.

Cách Lữ Thu mang Phan Vũ ra, chị ấy cũng không có nói tỉ mỉ.

Lạc Kỳ kính chị li rượu, bảo cảm ơn sự giúp đỡ của chị. Chị nhận rồi uống.

Phan Vũ không uống rượu được liền gơ li Coca, "Chị Thu, nói cảm ơn thôi là không đủ nhưng em không biết nói cái gì khác ngoài cảm ơn chị! Chị chính là chị ruột của em mà!"

Vốn là Lữ Thu đang gơ ly, nghe được câu nói sau cùng, tay liền run một cái. Sau đó chị vừa cười vừa nói,

"Em đã có một bà chị lại còn nhận thêm nữa sao, chị em không chừng sẽ giận đó. Ha ha, tới tới, uống!"

Em đem Coca uống hết, một li lớn cũng một hơi mà hết.

Buổi tối, về đến nhà, rửa mặt mũi xong xuôi. Chúng tôi ngồi ở trong sân, Đông Đông nằm dài bên cạnh. Đêm khuya đã thật lạnh rồi, em mặc áo khoác, đầu đội mũ len, co chân ngồi trên ghế, nhìn trời hát,

"Đốm nhỏ hay là ngôi sao, mặt trăng hay là nguyệt lượng

Ngọn núi ấy vẫn là ngọn núi ngày nào, cầu ao vẫn là cong cong khuất bóng..."

Tôi cười nói "Em đang hát nhạc đệm bài "Chó cái sau giậu tre" à?"

(Anh Huy đang trêu em Vũ, bài này là bài Ly ba tường đích ảnh tử (Bóng dáng sau giậu tre) mà anh nói là Ly ba nữ nhân cầu (Bóng dáng chó cái sau giậu tre). Cái này là tở hiểu hiểu rồi phiên ra thôi chứ chưa chắc chính xác, các cậu góp ý thêm nhé.)

"Là con chó không thể rời bỏ đàn bà." Em bảo rồi lại nhìn Đông Đông, "Đông Đông là con chó không thể rời bỏ đàn ông. Ha ha."

"Không thể rời cũng phải rời mấy ngày thôi."

"Anh có ý gì đấy?" Em nhìn tôi hỏi.

"Không phải là chúng ta về thăm mẹ và chị của em sao?"

Em ngồi thẳng người, mở to hai mắt, mặt đầy xúc động, "Anh, anh nói..."

"Thật." Tôi tiếp lời, "Ngày mốt chúng ta khởi hành, ngày mai mua vé. Có cần thông báo cho mẹ em không?"

"Không, không cần. Em sẽ làm mẹ với chị ngạc nhiên cho xem!" Em toét miệng cười, dáng vẻ vô cùng vô cùng thỏa mãn.

Tôi bảo tôi thích em như thế này nhất. Thiên hạ ai cũng giống như em thì tốt biết mấy.

"Em vui biết bao, cao hứng biết bao!" Em nhảy cẫng lên, vui vẻ cười.

Đi ngủ, chúng tôi vẫn như trước, mỗi người mỗi giường. Tôi không sao ngủ được, em cũng thế, thân thể cứ không quen.

Tôi nhìn bóng lưng em, khẽ gọi, "Phàn Vũ."

"Em đây..."

"Sao thế? Chưa ngủ à?"

"Hưng phấn quá không ngủ được."

"Qua đây."

"A?"

"Qua chỗ anh..."

Em quay đầu, nhìn tôi, tôi cười cười.

"Anh ôm em ngủ."

Em ngồi dậy, đi tới nằm ở bên cạnh tôi, tôi ôm eo em, nói bên tai em, "Em gầy quá, mập nhanh lên..."

"..."

Tóc em mang mùi thơm của dầu gội, cái mùi mà ngày nào tôi cũng tắm nhưng hôm nay lại thật mới mẻ. Tôi im lặng, khẽ hôn lên cổ em.

Em quay đầu, khoảng cách giữa chúng tôi gần đến nỗi mũi tôi có thể chạm mũi em, tôi thấy ánh mắt em sáng ngời. Nhìn cánh môi của em, nơi đó từng lúc có thể cười, từ từ, tôi hôn xuống...

21. Chương 21: Yêu

Hừng đông, ánh nắng mặt trời từ từ chiếu dãi vào phòng ngủ. Tôi mở mắt, tỉnh hơn phân nửa, một luồng mùi hương thức ăn từ dưới bếp truyền lên khiến tôi thanh tỉnh hẳn. Phàn Vũ, lại trở về với tôi.

Tối hôm qua, tôi cũng không kéo dài nụ hôn triền miên kia. Có lẽ đối với hai chúng tôi mà nói, để đi tới được một bước như vậy đều không phải chuyện dễ dàng. Tôi hồi tưởng lại nụ hôn đó, đầu lưỡi mềm nhũn trơn trơn của em ôn nhu mềm mọng xoắn chạm nhẹ lưỡi tôi, khoảnh khắc ấy đầu tôi choáng váng. Tôi đã đưa tay vào áo em, thậm chí cởi nó ra, ôm lấy cơ thể gầy yếu của em, muốn hòa tan em vào lồng ngực, em như đứa trẻ, vùi mình trong ngực tôi. Em nhắm mắt lại, hôn lên xương quai xanh của tôi sau đó ôm tôi, tôi cũng ôm chặt em. Cứ như vậy thật lâu, lâu đến nỗi hai chúng tôi cứ như vậy mà chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay chúng tôi nhanh chóng mua được vé xe. Phàn Vũ cao hứng giống như học sinh mẫu giáo, cầm vé xe lửa nhảy tới nhảy lui.

Sau đó em đi ra tiệm mua quà cho mẹ và chị.

Lúc nói đến ba em, em kể ba em đã sớm qua đời, mẹ một mình nuôi lớn em và chị. Em bảo em không phải thích đàn ông từ trong máu, nhưng mà từ rất sớm em đã biết mình như vậy. Có lẽ vì em quá khát vọng được một người đàn ông yêu thương, để đền bù sự thiếu vắng của người cha trong gia đình.

Buổi trưa, tôi cùng Lạc Kỳ ăn cơm, y nghe nói chúng tôi về quê Phàn Vũ cũng rất phấn chấn. Y còn nói ở nơi đó y có một người bạn, chúng tôi xuống xe lửa thì để người ấy đưa về thôn cho tiện.

Phàn Vũ thụ sủng nhược kinh.

Không hiểu tại sao màn ảnh đó lại xuất hiện trong đầu tôi, nhìn hai người trước mặt, tựa như chuyện đó chưa từng xảy ra. Một thoáng, tôi bỗng cảm giác được có lẽ so với Lạc Kỳ, Phần Vũ càng dễ quên, em là một người dễ quên mình đã từng bị tổn thương nhiều như thế nào.

Phần Vũ sẽ không quên cái chết của Trương Kiều, sẽ không quên mối hận Lạc Kỳ đối với mình, nhưng mà em sẽ đặt nơi em bị thương ở một chỗ mà không ai thấy được.

Tối đến, Phần Vũ lại như cũ, vô dụng hữu dụng đều nhét đầy vào túi xách, cái túi phình to như phát nổ. Tôi bảo em không cần mang đồ nhiều như vậy, đi có ba ngày thôi mà. Em bảo lẽ đâu cần dùng tới thì sao, hì hì.

Đêm xuống chúng tôi lại ôm nhau ngủ. Chui vào trong chăn cũng chỉ mặc quần lót, tôi ôm em, ngón tay từ từ lướt trên da em vuốt ve, em thoải mái nằm trước mặt tôi. Nơi đó của tôi lơ đãng đụng phải thân thể của em, em vẫn nằm im, tôi phát hiện nó từ từ cứng lên, một luồng khí tức nóng bỏng chạy loạn trong cơ thể tôi. Không hiểu tại sao tôi muốn kiểm lại, cuối cùng tôi cũng thành công ngủ trước em, không để cho bản thân mình mất khống chế.

Tôi yêu Phần Vũ, về tinh thần tôi hoàn toàn khẳng định điều đó.

Còn về sinh lí, có lẽ, tôi vẫn cần thêm thời gian.

Sớm hôm sau chúng tôi lên đường, ánh mặt trời lấp lánh trong sân ga làm Phần Vũ sinh khí bừng bừng. Đông Đông hôm qua em đã giao cho Lạc Kỳ, em vô cùng yên tâm về khoản này.

Như không kịp chờ xe lửa chạy về quê, em đứng ngồi không yên, vừa phấn chấn vừa xúc động, nói này nói kia không ngừng được.

Chúng tôi ở trên xe ăn cơm trưa, em ăn không được bao nhiêu. Nhìn em tôi hiểu lòng em đã sớm nhanh hơn xe lửa chạy về trước rồi.

Cũng may, tàu lửa cuối cùng cũng chạy từ từ vào sân ga, người bạn kia của Lạc Kỳ đang chờ ở đó, hươ hươ một cái bảng ghi "Phần Vũ".

Nhà em còn cách trạm xe hơn một giờ, sau khi rời quốc lộ tiêu chuẩn thêm nửa giờ nữa em đã vui mừng kêu đến rồi đến rồi.

Tài xế đưa chúng tôi đến tận cửa rồi hỏi thời gian về, chú ấy bảo là Lạc Kỳ đã giao phó chuyện đón đưa cho chú. Phần Vũ đưa cho chú đặc sản Bắc Kinh đã chuẩn bị trước, chỉ điểm này, tôi thấy lòng em siêu hẹp.

Xuống xe, Phần Vũ liền phóng vào một cái sân cũ nát, tôi nghe được bên trong có tiếng dê kêu, tự mình đi vào. Em quay một vòng trong sân, kêu to, "Mẹ ơi! Chị ơi! Con về rồi!"

Phần Vũ chạy vào nhà, bên trong ngay lập tức truyền tới mấy câu "Tiểu Vũ a

".

Sau đó tôi nghe được tiếng khóc của em, rồi tiếng khóc của mẹ em, chị em. Tôi nghĩ nhất định em đã nhào vào lòng mẹ với chị, tận tình khóc, có bao nhiêu uất ức cũng khóc ra hết. Tạm thời tôi không vào nhà, em khóc xong mới nhớ còn có tôi ngoài sân liền chạy ra.

Mắt em giống như trái đào nhìn tôi áy náy, chắc là em nhớ tới lúc em đáp ứng tôi sẽ không khóc nữa.

Tôi nhìn em cười, "Em chuẩn bị một cái túi lớn như vậy mà không cầm à?"

Em cũng cười lên, mặt lấm lem nước mắt, cầm lấy túi xách rồi nghiêng đầu gọi, "Mẹ ơi, chị ơi, bạn của con vẫn đứng ngoài sân nè."

Mẹ của Phần Vũ là một người đàn bà chất phác hiền hậu, giống như những ấn tượng về người phụ nữ thôn quê tôi đã từng xem trên đài. Trên mặt bà có không ít nếp nhăn, lúc cười lên rất chân thành. Còn chị của Phần Vũ so với người cùng tuổi ở thành phố thì tiêu tụy hơn nhưng mặt mũi ngũ quan sắc sảo xinh đẹp thế nên Phần Vũ khá giống chị mình.

Hai người nhiệt tình mời tôi bữa cơm, nhìn mấy món Phần Vũ mang về họ chỉ cười e dè. Nói một hồi, hai người cảm ơn tôi đã quan tâm chăm sóc Phần Vũ lại còn đưa em về nhà.

Thật ra cách ăn mặc của em và gian phòng này đã không hòa hợp, khí chất của em cũng khác hẳn. Nhưng cuối cùng tôi lại cảm thấy em vẫn thuộc về nơi này, em đơn thuần hiền lành như tia nắng sớm cũng là vì nơi này, vì những người em thương.

Mẹ Phan Vũ làm thịt một con gà, bên trong vẫn còn trứng non, em bảo món này là món VIP trong thôn dùng để chiêu đãi khách. Ngược lại tôi thích ăn cải trắng, đậu hũ hơn. Đậu hũ ở đây vừa nhỏ lại vừa thơm, chôn thị thành hiếm khi có thể nếm được.

Nhà em làm toàn bằng đá thế nên rất lạnh và ẩm, hơn nữa một gian phòng cũng chật không biết bao nhiêu là đồ.

Đêm hôm đó chúng tôi ngồi chung với nhau, nói chuyện tán gẫu. Phan Vũ luôn miệng hỏi cái này cái nọ, thì ra thân thích của gia đình em không ở trong cái thôn này, nghe nói ở đâu rất xa và không tiện đi đi lại lại. Nhưng không vì thế mà em bớt nói, hàng xóm thấy em về liền kéo qua, ông lão bà lão, chú dì thím dượng nhà bên vô vấp hỏi, tôi ngồi một hồi liền thấy đầu đau nhức.

Chị em pha trà cho tôi, tôi bảo chị đừng vội cũng đừng khách khí quá. Chị ấy cười sau đó nói Tiểu Vũ bây giờ mập hơn hồi trước nhiều, hơn nữa khí sắc cũng tốt hẳn.

"Nghe nói nó ở chỗ của em, thật ngại quá, chắc là em phiền lắm."

"Không sao ạ, em nhận cậu ấy làm em trai mình."

Phan Vũ liếc tôi một cái, ánh mắt long lanh ngậm ý cười.

Chị ấy liền nói tiếp, "May mà có người tốt như em, gia đình này cảm ơn em nhiều lắm."

Mẹ Phan Vũ quay lại hỏi chuyện tôi, tôi đã lâu chưa tiếp xúc với trưởng bối thế nên có chút cẩn thận.

"Anh Huy đối với con tốt lắm, anh ấy chăm sóc con đó mẹ!" Phan Vũ nhảy cẫng lên, cười hi hi.

Bà ấy liền cứng chùi ngấm em rồi cảm kích nhìn tôi.

Trời khuya, sương giăng nhẹ nhẹ. Chúng tôi ngủ ở một phòng đá khác, cồng đến nỗi tôi trùm chăn kín người cả buổi vẫn không ấm lên nổi. Phan Vũ chui vào chăn, ôm tôi từ phía sau, khẽ nói, "Anh lạnh lắm sao?"

"Cũng không hẳn." Tôi nghiêng đầu nhìn em.

Ánh mắt em lấp lánh nhìn tôi, trong trẻo hữu thần, "Cảm ơn anh, Triển Huy."

Tôi cong khóe môi cười.

"Trước lúc em lên Bắc Kinh, đêm nào em cũng nằm ở đây. Lúc ấy em chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cùng người mình thích tới đây, ngủ chung một chỗ, chăn sẽ không lạnh như vậy nữa. Em đã từng hối hận khi lên Bắc Kinh nhưng bây giờ một chút em cũng không hối hận. Em vui vì lúc đó em đã đi, thật sự rất vui."

Tôi kéo em vào trong ngực, hôn lên tóc em.

"Triển Huy, em muốn cứ như thế này mãi thì có được tính là xa xỉ không?"

"Không."

"Thật ra em đang suy nghĩ có nên thật xin lỗi anh không?"

"Sao lại xin lỗi?"

"Em cứ đừng đừng xông vào cuộc sống của anh, làm nó rối loạn hết cả lên. Nếu không, có lẽ bây giờ anh đã, cùng một người, một người phụ nữ... hạnh phúc..." Em vừa nói vừa cúi đầu xuống thấp.

Tôi dán môi tôi lên môi em, tôi không muốn thấy em cúi đầu một lần nào nữa, tôi không muốn em phải xin lỗi bất kì ai, kể cả tôi. Phan Vũ, em đã khơi dậy trong tôi những xúc cảm kì lạ, em khiến một người không có cảm thụ về bất cứ thứ gì như tôi, khiến tôi biết yêu một người là cảm giác thiêng liêng như thế nào!

Đầu lưỡi tôi tiến vào miệng em, điên cuồng xoắn lấy cái lưỡi mềm mại của em, đẩy đưa chung một chỗ. Tôi nghe được tiếng thở dốc của trái tim mình, tôi hôn cổ em, cởi tấm áo phong em mặc, hôn từng tấc da thịt

trần trụi. Tôi đưa tay vào quần lót, nắm lấy thứ kia đang từ từ biến hóa của em rồi cởi xuống chiếc quần lót ấy. Lúc tôi ngậm dục vọng của em vào miệng, tôi cảm nhận được cơ thể em run rẩy, khép hờ mắt, má ửng đỏ. Ra sức ngậm để cho thứ kia từ từ trưởng lớn trong miệng mình. Rồi tôi nghe được tiếng thở dốc của em.

Em từ từ mở miệng nói, "Triển Huy... Em yêu anh." Những lời này như nhen lửa trong lòng khiến cảm xúc càng lúc càng mạnh mẽ nhanh chóng tỏa đi. Bỗng nhiên em xoay mình, đè tôi xuống, tay em mơn man sau đó nắm lấy dục vọng tôi, nhẹ nhàng xoa nắn, chúng tôi vẫn xúc động hôn nhau, dây dưa cơ thể. Đến khi dục vọng tôi được ngậm vào, đầu lưỡi mềm mại của em khẽ quét lên phần mẫn cảm khiến tôi không tự chủ được rên rỉ một tiếng...

Khi tôi tách hai chân em ra, dùng thứ cứng rắn của mình đặt trước nơi thâm u bí ẩn kia, tôi biết em sẽ đau. Nhưng cảm xúc cuối cùng vẫn lấn át tất cả, lửa em nhen đã cháy rụi hồn tôi. Thả một ngón tay nhẹ nhàng dò xét nơi ấy, chắc chắn sẽ không làm em quá đau, từ từ đưa vào. Chân mày em nhíu chặt, tự ngăn mình không phát ra âm thanh. Tôi từ từ ra vào nơi mềm mọng chật hẹp ấy, động thân, cơ thể nhẹ tênh của em cũng theo nhịp mà đung đưa. Cả người em hồng lên, khuôn mặt giống như một đứa trẻ, một ít nước mắt, thống khổ và hưng phấn hòa quyện xen lẫn. Những thứ này khiến máu tôi hừng hực, cảm xúc mạnh mẽ cuối cùng cũng trào ra...

Đêm ấy, là một đêm tuyệt đẹp. Nếu như chưa từng trải qua sẽ hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc ái tình thật sự là như thế nào.

Phản Vũ mệt mỏi ngả người trong ngực tôi rồi ngủ, một khắc thân thể giao hòa kia, tôi cũng không còn cố kị bất cứ điều gì.

Cố kị cũng theo mây gió mà vô ảnh vô tung.

Hôm sau tỉnh dậy, tôi nhìn em đắm người trong ánh nắng ban mai mở mắt ra, khẽ hôn hôn. Mặt em hồng ửng cười, "Huy, chào buổi sáng..."

Đi một vòng quanh thôn, em dắt tôi đến ruộng đậu phộng, thuần thực cắt rẽ một mớ. Phản Vũ cầm cuốc, nhanh nhẹn đào bới, xách một chuổi đậu phộng to lên rồi nhìn tôi cười. Tôi cầm máy chụp ảnh chụp em, em hướng về phía ống kính cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

Buổi chiều, chúng tôi ra sau núi hái sơn tra. Đạp hai chiếc xe đạp cũ, đường đất lồi lõm lắc lư, thỉnh thoảng Phản Vũ sẽ nghiêng đầu đỏ mặt nhìn tôi.

"Em đau à?"

Phản Vũ toét miệng nói không đau.

Sơn tra hồng hồng ở trên cây, em hăng hái kêu to sau đó trốn tôi, đùa giỡn trong rừng cả buổi để tìm em.

Lúc trở về, chúng tôi mang theo một đồng chiến lợi phẩm, em còn thuận tiện đào thêm mấy củ khoai lang đỏ thẩm nữa.

Trời chập choạng tối, hai người ngồi quanh bếp lò lẩn qua lẩn lại củ khoai, đùa giỡn đến nổi mặt mày dính đầy nhọ nhội, mẹ và chị em nhìn chúng tôi nấu cơm rồi bật cười thành tiếng.

Lấy một củ đã đen hết vỏ bề ngoài, lột nhẹ lớp da cháy ra là khoai lang nướng thơm lừng. Chúng tôi len lén trèo lên nóc phòng, nằm ngắm dải ngân hà. Em cắn một miếng, bắt đầu cười ngây ngô.

"Lại cười không biết lí do nữa."

Phản Vũ hát,

"Đốm nhỏ hay là ngôi sao, mặt trăng hay là trăng sáng..."

Tôi hát tiếp, "Người hôm nay vẫn là người tối qua, giường đất vẫn là cái giường đất hôm đó..."

"Gì, anh chế tào lao quá!" Em nhồm dậy, thả cục khoai lang nóng hổi vào người tôi, tôi tiện tay lấy đậu phộng luộc bung em. Hai người đùa giỡn quên trời quên đất.

Cứ như vậy mãi thì tốt biết mấy...

Ngày phải rời đi, Phan Vũ lại muốn khóc, chị em ôm em vào lòng.

”Em không vui, không vừa ý ở nơi đó thì về đây, có chị và mẹ chờ em mà...”

Phan Vũ lắc lắc đầu, em bảo em vui, chuyện gì cũng như ý hết, mai một sẽ dắt hai người lên Bắc Kinh. Chị em cười, vỗ vỗ lưng em, mẹ em đứng ở một bên lặng lẽ lau nước mắt.

Cuối cùng, chị đưa tôi một túi vải đồ, bên trong là đậu phộng và sơn tra. Chị bảo không phải là thứ gì tốt lắm, chỉ là chút tâm ý của chị.

Tôi nhận, cảm ơn rồi nhét vào túi.

Trên xe lửa, em nói đùa vui vẻ nhưng tôi biết em không bỏ được nhà, không bỏ được mẹ, được chị. Nhưng vì che giấu buồn thương trong lòng, em lại nói đùa.

May mà, bây giờ đã có tôi bên em..

Về đến nhà, Phan Vũ liền đổ bệnh. Thời tiết Bắc Kinh thay đổi, lại thêm chuyện ở quê lạnh lẽo, em lại tái phát hen suyễn. Em nói tôi em cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tôi không thể thay em khó chịu, chỉ có thể ở bên cạnh em nhìn em từ từ khá dần.

”Huy, có anh, thật tốt...”

22. Chương 22: Tàn Trang Nổi Điên

Quay lại bệnh viện để lấy vài liều thuốc, tôi và Phan Vũ qua nhà Lạc Kỳ để dẫn Đông Đông về. Xuyên ca cũng về, công việc của tôi lại tiếp tục phải tiến hành.

Phan Vũ nói em muốn chân chính tìm một công việc, đột nhiên Lạc Kỳ nói chuyện lần trước chụp ảnh vẫn còn dang dở đó. Em sợ hết hồn, tự lẩm bẩm một mình, ”Minh còn có thể làm công việc đó sao? Lỡ đâu lại vào trại tạm giam lần nữa...”

Y cười, ”Em có thể từ chối mà, còn có chuyện gì không giải quyết được nữa không?”

Nói tới chuyện này, Lạc Kỳ thật không nghĩ tới Lữ Thu lại không đơn giản như vậy.

Phan Vũ bảo em thế nào lại luôn cảm thấy mình một mực thiếu ân huệ của chị Thu, cái gì cũng không làm được, buồn ới là buồn.

Y cười ha ha, ”Em buồn cái gì, ngay cả Tàn Trang cũng dám thọt, có ai lợi hại hơn em không?”

Phan Vũ lại có điểm phản kích.

Tôi phát hiện em thật sự trẻ con, vui hay không vui đều treo trên mặt. Đây cũng không có gì, mấu chốt ở chỗ, nếu em thật sự không vui thì không cần phải giả vờ như em vui lắm là vạn sự bình an rồi.

Lạc Kỳ bảo ở nhà ăn cơm không cần ra tiệm, sau đó y liền gọi điện thoại kêu thức ăn. Phan Vũ nhảy tót lên, chạy ra bếp luộc đậu phộng, đem sơn tra rửa sạch, tách hạt rồi hỏi chúng tôi muốn ăn sơn tra sống hay là mút sơn tra. Lạc Kỳ bảo không cần cầu kì, ăn sống là được rồi.

Bất tri bất giác, tôi và y giống như anh em bè bạn nói chuyện phiếm rồi uống bia. Lạc Kỳ bảo, ”Triển Huy, tôi thật sự coi trọng cậu, hi vọng cậu có thể toàn mạng đi ra khỏi cái lồng luẩn quẩn này.”

Tôi hỏi trong cái lồng này, 10 người mới có thể có được 1 người sao?

Lạc Kỳ khẳng định, 100 người cũng không có nổi một người!

Ăn cơm vui vẻ, Phan Vũ liền bật ti vi, ôm Đông Đông xem mấy chương trình nhặt nhẻo. Chỉ chốc lát, em đã ngủ gật, miệng còn hơi mở ra.

Y nhìn em một cái, cười nói "Đứa trẻ này, thật là..."

Tôi cảm giác được Lạc Kỳ đối với Phàn Vũ càng ngày càng cứng chiu, cứng chiu này không giống như cứng chiu vì áy náy nữa. Có lẽ, chỉ là tôi suy nghĩ nhiều.

Cuộc sống của chúng tôi không thể coi là ung dung tự tại được, bởi vì, còn có một người nào đó đang hết sức "nhớ" chúng tôi. Tôi sợ em lại xảy ra chuyện nhưng tôi không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em được.

Ngược lại, mỗi ngày em đều không buồn không lo, lại còn hoạch định, sau này, nếu như tiếp tục đi học thì hay quá rồi!

Việc chụp ảnh quay phim của tôi bắt đầu. Đôi lúc, Phàn Vũ lại tới trường quay xem tôi quay phim, tôi thấy em là một người rất dễ hòa đồng. Cả tổ kịch nhanh chóng thân thiết với em, em cũng chính thức trở thành một chân sai vật tự nguyện, chạy tới chạy lui.

Buổi tối, em lại tới quầy rượu của Lữ Thu, nghe nói là chị ấy kêu em tới.

Có một lần tôi đi tìm em, thấy em đang cùng Lữ Thu nói chuyện phiếm, em nói cái gì đó, Lữ Thu nhìn em, bộ dáng như có điều gì đang suy nghĩ.

Lúc về, tôi hỏi em với Lữ Thu nói gì mà chăm chú vậy.

Phàn Vũ cười, "Cũng không có gì đâu, thật ra thì em bảo chị ấy bây giờ em vô cùng vui vẻ, vui đến muốn mọc cánh bay bay."

"Rồi chị ấy hỏi tại sao?"

"Em liền bảo tại vì có anh Triển Huy, trên đời không có cái gì đáng sợ nữa." Em nói đến đây, liếc mắt nhìn tôi, "Em không phải là kể chuyện cười gì đâu. Chỉ nghĩ đến anh sắp tới, một lát nữa là tới, tâm tình liền đặc biệt tốt lên. Ngày đó vừa mới thấy anh bước vào cửa, em bảo anh tới anh tới kìa. Bọn họ không hiểu sao lại cười giễu em..."

Tôi hỏi, "Em không thấy xấu hổ à?"

"Anh thấy xấu hổ sao?"

"Không."

Em dừng lại, nói "Nếu anh cảm thấy xấu hổ, sau này em không nói nữa."

"Không xấu hổ mà!" Tôi gần như hét lên.

"Ha ha ha ha..." Phàn Vũ đắc ý cười lên.

Chuyện gì đến rồi sẽ đến, rốt cuộc ngày đó sau khi tôi ra khỏi trường quay Tần Trang cũng xuất hiện. Xem ra hấn đã khôi phục hoàn hảo, thần thanh khí sáng tà tử nháy mắt với tôi. Thấy hấn, đương nhiên là tôi rẽ đường khác. Đột nhiên, Tần Trang lên tiếng.

"Nói cho cậu nghe một tin tức xấu nè."

Tôi đứng lại.

"Phàn Vũ bị người coi trọng."

Tôi vô cùng sợ hãi hai chữ Phàn Vũ từ miệng hấn nói ra, nhưng hấn vẫn không như tôi nguyện, vui vẻ nói ra một câu như thế.

Tần Trang đùa dai cười cợt, "Mà lạ ghê ta, giờ nhiều người thích thịt khô đến vậy à?"

(Ý anh là Phàn Vũ như miếng thịt khô quắt queo hay sao í:))))))

"Anh đừng có giở trò quỷ nữa, Tần Trang! Vui lắm à? Mắt anh bị tật sao anh không đeo kính? Anh lớn rồi, cũng già khú ra rồi mà đối với một Phàn Vũ như thế. Đã ghen lắm sao? Anh ghét bị người ta đối xử như thế nào thì đừng có đối xử với người ta như thế đó!"

"Anh cũng muốn mà..." Tần Trang nghiêng đầu ủy khuất, "Cậu đừng có cái cứt chó gì cũng ụp lên đầu anh, anh tới bây giờ đã chạm qua nó sao? Hả? Anh hôm nay đến cũng chính là nhắc nhở cậu một điều, nó, lần này không phải là chọc một người hiền lành dễ tính như anh đâu. Mà nó lần này đụng tới một người không nên đụng, hiểu chưa đồ ngu? Anh đến đây để nói với cậu một tiếng, để cho cậu biết đường mà chuẩn bị tư tưởng trước. Còn nữa, anh nói với cậu lần đầu cũng như lần cuối, chó có mà người nào cũng xem là người tốt, nhất là kẻ ác, kẻ ác thích nhất giả bộ làm người tốt đấy! Nói đến đây thôi, tự mà thu xếp ổn thỏa đi!"

Tần Trang quay người rời khỏi.

Tôi thất thần, gọi giật lại hắn, "Tần Trang!"

Hắn không phản ứng tôi, tiếp tục đi về phía trước, châm một điếu thuốc. Tôi đi theo sau lưng hắn, hắn liếc tôi, vờ như không thấy gì.

"Là ai vậy?" Tôi hỏi.

Tần Trang nhả khói. Sắc mặt có chút ngưng trọng, ánh mắt không còn lấp lánh vui vẻ nữa. Bỗng nhiên tôi có cảm giác không biết từ lúc nào Tần Trang đã đứng về phía chúng tôi.

"Trang?"

Cuối cùng hắn mới nhìn tôi một cái.

"Tôi không có gì có thể nói được lúc này, chỉ là... Có người muốn chỉnh nát Phan Vũ. Trước đây, nó trong trại tạm giam suýt bị người đánh chết, tôi đã có cảm giác lờ mờ như vậy. Tôi không biết người này là ai, nhưng tôi hoài nghi là người xung quanh các người." Hắn ánh mắt hoài nghi nhìn tôi, tiếp, "Cậu có thể không tin anh nói, đúng là anh cũng có chỉnh nó tí tí, tuy có hơi thâm nhưng mà cậu cũng thấy đó, anh không muốn nhìn nó chết. Không đối cậu, anh đây cũng rất loạn, một bên muốn chỉnh chết nó, một bên lại không xuống tay được. Trương Kiều đã từng nói nó có bóng dáng những năm về trước của anh. Anh hận nó, đương nhiên, nhưng mỗi lần lại nhớ tới lời Trương Kiều nói lúc ấy, anh lại không thể mà tàn nhẫn xuống tay đánh nát nó được..."

Tần Trang dừng lại, rít một hơi thuốc lá, ngẩng đầu lên nhìn trời. Bất giác tôi cũng nhìn theo, bầu trời, xanh biếc...

"Còn có cậu, tôi hoàn toàn có thể đối phó với cậu, nhưng tôi không rảnh. Lần trước tôi mang cậu tới Phong gia, cũng là muốn nhìn xem cậu có thể hi sinh được bao nhiêu, Phong gia căn bản không đụng nam! Tôi có chuyện oán khí, nhưng oán khí đó là dành cho Trương Kiều, mà con mẹ nó, hắn đã vội OVER mất rồi! Chỉnh chết mấy người thì được cái gì, cảm hận cũng đâu có biến mất!"

Tôi hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, cũng không hiểu tại sao, tôi lại tin những lời Tần Trang nói.

Người xung quanh chúng tôi, là ai?

Lạc Kỳ, Lữ Thu, hay là Ngô Hải Xuyên?

Là ai đang đứng trong bóng tối giật dây cho tất cả những bất hạnh này?

Rốt cuộc, cừu hận người đó dành cho Phan Vũ lớn đến mức nào?!

Tần Trang nhìn tôi nói, "Nhìn vẻ mặt ngu ngốc đó kìa! Anh thật không thể không giận mấy người, Phan Vũ đã ngu, cậu còn bắt chước ngu theo. Chẳng qua anh chỉ muốn một cuộc sống thoải mái một chút, Trương Kiều lại đối xử với anh như cứt chó!" Hắn cảm hận nói, "Mẹ bà, té chết là thống khoái rồi! Đ!t đ!t đ!t!"

Hắn lại bắt đầu thở hổn hển chửi tục, Trương Kiều từ trước đến giờ vẫn là tử huyệt của hắn.

"Tóm lại, người vừa ý Phan Vũ là một nhân vật cực kỳ kinh khủng, Phong gia cũng không có tài sức chọc nổi hắn. Nhưng mà tại sao hắn lại có thể vừa ý Phan Vũ, anh thật không hiểu nổi. Chẳng qua là, trong mấy người, có người biết hắn ta thích gì, cũng biết cách khéo léo để hắn ta vừa ý Phan Vũ... Bùm, thế là Phan Vũ đã bị coi trọng... Hừ hừ..."

Tần Trang dòm tôi, sắc mặt từ từ trắng bệch, "Triển Huy, cậu mang nó trốn đi. Mau lên!"

Tôi giật mình ngược mắt nhìn hắn.

"Ha ha ha... Thế nào, tin tôi đi, ha ha ha... Cậu là diễn viên mà, thấy anh diễn hay không, hả?"

Hắn cười đắc ý nhìn tôi.

"Tần Trang! Anh bệnh vừa thôi!"

"Hắc hắc hắc..." Tần Trang hắc hắc chạy mất.

Thần kinh người này chẳng lẽ đã không còn bình thường? Tại sao lại vui như vậy? Đúng là bệnh hoạn mà!

Không hiểu tại sao, kể từ ngày đó, ngày mà Tần Trang phát điên chạy tới thông báo cho tôi, tôi dần cảm thấy tất cả đều có chút không đúng. Mọi chuyện đang đi lệch khỏi quỹ đạo, giống như chuyện hắn nói với tôi là thật vậy.

Cũng may, Phần Vũ vẫn còn sống sờ sờ cười hì hì bên người tôi. Em nằm sấp, ôm gối nói chuyện với tôi. Em bảo em mới tìm được công việc mới, pha cà phê, pha trà, nghe âm nhạc êm ái. Em thích nghe nhạc, hoặc vừa nghe nhạc vừa làm công chuyện của mình. Nhạc ở nơi đó có lúc rất yên tĩnh, có lúc lại ồn ào. Chuyện này cùng với tâm tình của em, tôi thấy cũng có đôi chút liên quan.

Thường thường chúng tôi dắt Đông Đông ra bờ sông chơi, hai người đàn ông, một con chó. Ánh nắng chiều kéo bóng của chúng tôi thật dài, tôi thoang thoang lại ngửi thấy mùi vị hạnh phúc.

Thì ra, cuối cùng đối với tất cả những khát vọng hạnh phúc, tôi lại chọn cái đơn giản nhất, cùng người mình thích bình bình đạm đạm chung một chỗ đi hết con đường này...

23. Chương 23: Tần Trang Nổi Điên

Quay lại bệnh viện để lấy vài liều thuốc, tôi và Phần Vũ qua nhà Lạc Kỳ để dẫn Đông Đông về. Xuyên ca cũng về, công việc của tôi lại tiếp tục phải tiến hành.

Phần Vũ nói em muốn chân chính tìm một công việc, đột nhiên Lạc Kỳ nói chuyện lần trước chụp ảnh vẫn còn dang dở đó. Em sợ hết hồn, tự lẩm bẩm một mình, "Mình còn có thể làm công việc đó sao? Lỡ đâu lại vào trại tạm giam lần nữa..."

Y cười, "Em có thể từ chối mà, còn có chuyện gì không giải quyết được nữa không?"

Nói tới chuyện này, Lạc Kỳ thật không nghĩ tới Lữ Thu lại không đơn giản như vậy.

Phần Vũ bảo em thế nào lại luôn cảm thấy mình một mực thiếu ân huệ của chị Thu, cái gì cũng không làm được, buồn ơ là buồn.

Y cười ha ha, "Em buồn cái gì, ngay cả Tần Trang cũng dám thọt, có ai lợi hại hơn em không?"

Phần Vũ lại có điểm phấn khích.

Tôi phát hiện em thật sự trẻ con, vui hay không vui đều treo trên mặt. Đây cũng không có gì, mấu chốt ở chỗ, nếu em thật sự không vui thì không cần phải giả vờ như em vui lắm là vạn sự bình an rồi.

Lạc Kỳ bảo ở nhà ăn cơm không cần ra tiệm, sau đó y liền gọi điện thoại kêu thức ăn. Phần Vũ nhảy tót lên, chạy ra bếp luộc đậu phộng, đem sơn tra rửa sạch, tách hạt rồi hỏi chúng tôi muốn ăn sơn tra sống hay là mút sơn tra. Lạc Kỳ bảo không cần cầu kì, ăn sống là được rồi.

Bất tri bất giác, tôi và y giống như anh em bè bạn nói chuyện phiếm rồi uống bia. Lạc Kỳ bảo, "Triển Huy, tôi thật sự coi trọng cậu, hi vọng cậu có thể toàn mạng đi ra khỏi cái lồng luẩn quẩn này."

Tôi hỏi trong cái lồng này, 10 người mới có thể có được 1 người sao?

Lạc Kỳ khẳng định, 100 người cũng không có nổi một người!

Ăn cơm vui vẻ, Phan Vũ liền bật ti vi, ôm Đông Đông xem mấy chương trình nhặt nhẻo. Chỉ chốc lát, em đã ngủ gật, miệng còn hơi mở ra.

Y nhìn em một cái, cười nói "Đứa trẻ này, thật là..."

Tôi cảm giác được Lạc Kỳ đối với Phan Vũ càng ngày càng cứng chùi, cứng chùi này không giống như cứng chùi vì áy náy nữa. Có lẽ, chỉ là tôi suy nghĩ nhiều.

Cuộc sống của chúng tôi không thể coi là ung dung tự tại được, bởi vì, còn có một người nào đó đang hết sức "nhớ" chúng tôi. Tôi sợ em lại xảy ra chuyện nhưng tôi không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em được.

Ngược lại, mỗi ngày em đều không buồn không lo, lại còn hoạch định, sau này, nếu như tiếp tục đi học thì hay quá rồi!

Việc chụp ảnh quay phim của tôi bắt đầu. Đôi lúc, Phan Vũ lại tới trường quay xem tôi quay phim, tôi thấy em là một người rất dễ hòa đồng. Cả tổ kịch nhanh chóng thân thiết với em, em cũng chính thức trở thành một chân sai vặt tự nguyện, chạy tới chạy lui.

Buổi tối, em lại tới quầy rượu của Lữ Thu, nghe nói là chị ấy kêu em tới.

Có một lần tôi đi tìm em, thấy em đang cùng Lữ Thu nói chuyện phiếm, em nói cái gì đó, Lữ Thu nhìn em, bộ dáng như có điều gì đang suy nghĩ.

Lúc về, tôi hỏi em với Lữ Thu nói gì mà chăm chú vậy.

Phan Vũ cười, "Cũng không có gì đâu, thật ra thì em bảo chị ấy bây giờ em vô cùng vui vẻ, vui đến muốn mọc cánh bay bay."

"Rồi chị ấy hỏi tại sao?"

"Em liền bảo tại vì có anh Triền Huy, trên đời không có cái gì đáng sợ nữa." Em nói đến đây, liếc mắt nhìn tôi, "Em không phải là kể chuyện cười gì đâu. Chỉ nghĩ đến anh sắp tới, một lát nữa là tới, tâm tình liền đặc biệt tốt lên. Ngày đó vừa mới thấy anh bước vào cửa, em bảo anh tới anh tới kìa. Bọn họ không hiểu sao lại cười giễu em..."

Tôi hỏi, "Em không thấy xấu hổ à?"

"Anh thấy xấu hổ sao?"

"Không."

Em dừng lại, nói "Nếu anh cảm thấy xấu hổ, sau này em không nói nữa."

"Không xấu hổ mà!" Tôi gần như hét lên.

"Ha ha ha ha..." Phan Vũ đắc ý cười lên.

Chuyện gì đến rồi sẽ đến, rốt cuộc ngày đó sau khi tôi ra khỏi trường quay Tần Trang cũng xuất hiện. Xem ra hấn đã khôi phục hoàn hảo, thần thanh khí爽 tà tứ nháy mắt với tôi. Thấy hấn, đương nhiên là tôi rẽ đường khác. Đột nhiên, Tần Trang lên tiếng.

"Nói cho cậu nghe một tin tức xấu nè."

Tôi đứng lại.

"Phan Vũ bị người coi trọng."

Tôi vô cùng sợ hãi hai chữ Phan Vũ từ miệng hấn nói ra, nhưng hấn vẫn không như tôi nguyện, vui vẻ nói ra một câu như thế.

Tần Trang đùa dai cười cợt, "Mà lạ ghê ta, giờ nhiều người thích thịt khô đến vậy à?"

(Ý anh là Phan Vũ như miếng thịt khô quá quẹo hay sao í:))))))

"Anh đừng có giả trò quỷ nữa, Tần Trang! Vui lắm à? Mắt anh bị tật sao anh không đeo kính? Anh lớn rồi, cũng già khú ra rồi mà đối với một Phan Vũ như thế. Đã ghìen lắm sao? Anh ghét bị người ta đối xử như thế nào thì đừng có đối xử với người ta như thế đó!"

"Anh cũng muốn mà..." Tần Trang nghiêng đầu ủy khuất, "Cậu đừng có cái cứt chó gì cũng up lên đầu anh, anh tới bây giờ đã chạm qua nó sao? Hả? Anh hôm nay đến cũng chính là nhắc nhở cậu một điều, nó, lần này không phải là chọc một người hiền lành dễ tính như anh đâu. Mà nó lần này đụng tới một người không nên đụng, hiểu chưa đồ ngu? Anh đến đây để nói với cậu một tiếng, để cho cậu biết đường mà chuẩn bị tư tưởng trước. Còn nữa, anh nói với cậu lần đầu cũng như lần cuối, chó có mà người nào cũng xem là người tốt, nhất là kẻ ác, kẻ ác thích nhất giả bộ làm người tốt đấy! Nói đến đây thôi, tự mà thu xếp ổn thỏa đi!"

Tần Trang quay người rời khỏi.

Tôi thất thần, gọi giật lại hắn, "Tần Trang!"

Hắn không phản ứng tôi, tiếp tục đi về phía trước, châm một điếu thuốc. Tôi đi theo sau lưng hắn, hắn liếc tôi, vờ như không thấy gì.

"Là ai vậy?" Tôi hỏi.

Tần Trang nhả khói. Sắc mặt có chút ngưng trọng, ánh mắt không còn lấp lánh vui vẻ nữa. Bỗng nhiên tôi có cảm giác không biết từ lúc nào Tần Trang đã đứng về phía chúng tôi.

"Trang?"

Cuối cùng hắn mới nhìn tôi một cái.

"Tôi không có gì có thể nói được lúc này, chỉ là... Có người muốn chỉnh nát Phan Vũ. Trước đây, nó trong trại tạm giam suýt bị người đánh chết, tôi đã có cảm giác lờ mờ như vậy. Tôi không biết người này là ai, nhưng tôi hoài nghi là người xung quanh các người." Hắn ánh mắt hoài nghi nhìn tôi, tiếp, "Cậu có thể không tin anh nói, đúng là anh cũng có chỉnh nó tí tí, tuy có hơi thâm nhưng mà cậu cũng thấy đó, anh không muốn nhìn nó chết. Không đối cậu, anh đây cũng rất loạn, một bên muốn chỉnh chết nó, một bên lại không xuống tay được. Trương Kiều đã từng nói nó có bóng dáng những năm về trước của anh. Anh hận nó, đương nhiên, nhưng mỗi lần lại nhớ tới lời Trương Kiều nói lúc ấy, anh lại không thể mà tàn nhẫn xuống tay đánh nát nó được..."

Tần Trang dừng lại, rít một hơi thuốc lá, ngẩng đầu lên nhìn trời. Bất giác tôi cũng nhìn theo, bầu trời, xanh biếc...

"Còn có cậu, tôi hoàn toàn có thể đối phó với cậu, nhưng tôi không rảnh. Lần trước tôi mang cậu tới Phong gia, cũng là muốn nhìn xem cậu có thể hi sinh được bao nhiêu, Phong gia căn bản không đụng nam! Tôi có chuyện oán khí, nhưng oán khí đó là dành cho Trương Kiều, mà con mẹ nó, hắn đã vội OVER mất rồi! Chỉnh chết mấy người thì được cái gì, cảm hận cũng đâu có biến mất!"

Tôi hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, cũng không hiểu tại sao, tôi lại tin những lời Tần Trang nói.

Người xung quanh chúng tôi, là ai?

Lạc Kỳ, Lữ Thu, hay là Ngô Hải Xuyên?

Là ai đang đứng trong bóng tối giật dây cho tất cả những bất hạnh này?

Rốt cuộc, cừu hận người đó dành cho Phan Vũ lớn đến mức nào?!

Tần Trang nhìn tôi nói, "Nhìn về mặt ngu ngốc đó kìa! Anh thật không thể không giận mấy người, Phan Vũ đã ngu, cậu còn bắt chước ngu theo. Chẳng qua anh chỉ muốn một cuộc sống thoải mái một chút, Trương Kiều lại đối xử với anh như cứt chó!" Hắn cảm hận nói, "Mẹ bà, té chết là thống khoái rồi! Đt đt đt!"

Hắn lại bắt đầu thở hổn hển chửi tục, Trương Kiều từ trước đến giờ vẫn là tử huyệt của hắn.

"Tóm lại, người vừa ý Phan Vũ là một nhân vật cực kì kinh khủng, Phong gia cũng không có tài sức chọc nổi hắn. Nhưng mà tại sao hắn lại có thể vừa ý Phan Vũ, anh thật không hiểu nổi. Chẳng qua là, trong

mấy người, có người biết hẳn ta thích gì, cũng biết cách khéo léo để hẳn ta vừa ý Phàn Vũ... Bùm, thế là Phàn Vũ đã bị coi trọng... Hừ hừ...”

Tần Trang dòm tôi, sắc mặt từ từ trắng bệch, ”Triển Huy, cậu mang nó trốn đi. Mau lên!”

Tôi giật mình ngược mắt nhìn hẳn.

”Ha ha ha... Thế nào, tin tôi đi, ha ha ha... Cậu là diễn viên mà, thấy anh diễn hay không, hả?”

Hắn cười đắc ý nhìn tôi.

”Tần Trang! Anh bệnh vừa thôi!”

”Hắc hắc hắc...” Tần Trang hắc hắc chạy mất.

Thần kinh người này chẳng lẽ đã không còn bình thường? Tại sao lại vui như vậy? Đúng là bệnh hoạn mà!

Không hiểu tại sao, kể từ ngày đó, ngày mà Tần Trang phát điên chạy tới thông báo cho tôi, tôi dần cảm thấy tất cả đều có chút không đúng. Mọi chuyện đang đi lệch khỏi quỹ đạo, giống như chuyện hẳn nói với tôi là thật vậy.

Cũng may, Phàn Vũ vẫn còn sống sờ sờ cười hì hì bên người tôi. Em nằm sấp, ôm gối nói chuyện với tôi. Em bảo em mới tìm được công việc mới, pha cà phê, pha trà, nghe âm nhạc êm ái. Em thích nghe nhạc, hoặc vừa nghe nhạc vừa làm công chuyện của mình. Nhạc ở nơi đó có lúc rất yên tĩnh, có lúc lại ồn ào. Chuyện này cùng với tâm tình của em, tôi thấy cũng có đôi chút liên quan.

Thường thường chúng tôi dắt Đông Đông ra bờ sông chơi, hai người đàn ông, một con chó. Ánh nắng chiều kéo bóng của chúng tôi thật dài, tôi thoang thoang lại ngửi thấy mùi vị hạnh phúc.

Thì ra, cuối cùng đối với tất cả những khát vọng hạnh phúc, tôi lại chọn cái đơn giản nhất, cùng người mình thích bình bình đạm đạm chung một chỗ đi hết con đường này...

24. Chương 24: Lộ Diện

Sáng sớm hôm sau, hiếm hoi lắm mới có một ngày Phàn Vũ không đi làm, ở trong phòng dọn dẹp mọi thứ ngăn nắp. Tôi cho Đông Đông ăn, em ở trong bếp làm bữa sáng nhưng thật ra ngày hôm qua tôi đã mua bánh mì lát, em nấu thêm chút cháo rồi kẹp thịt nguội ăn.

Chúng tôi cùng nhau ngồi nhâm nhi, em thấy tôi nhìn em, liền đưa mắt nhìn tôi rồi cười một cái thật tươi.

Tôi trong lòng rất đắn đo nhưng không biết nên nói với em thế nào cho phải. Tôi không muốn phá vỡ đi vui vẻ hồn nhiên của em, thậm chí hi vọng từ nay về sau em hãy cứ như vậy.

Không kiềm được tiếng thở dài, tôi im lặng. Phàn Vũ nhận ra điều gì đó, quay đầu hỏi, ”Huy, anh không vui à?”

”Không có.”

Đôi mắt em lấp lánh nhìn tôi rồi cười, ”Chúng ta ở chung với nhau không phải là nên vui vẻ sao? Anh không vui, em cũng sẽ buồn.”

Tôi gọi Phàn Vũ... Gọi tên em, nhưng nghĩ muốn nói lại thôi.

Đột nhiên em nói, ”Hôm nay em rảnh, chúng ta đi chơi ha?”

Tôi còn có cảnh quay hôm nay, bộ phim cũng sắp kết thúc, xong xuôi thì có thể đi chơi, em muốn đi đâu tôi sẽ đi đó.

Em vô cùng vui mừng gật đầu một cái.

Tuy vậy nhưng chiều tôi mới quay, ”Em có muốn đi dạo không?”

Phản Vũ nghe lời này liền chạy vào nhà tốc biến mặc quần áo.

Chúng tôi đi tới một trung tâm mua sắm tương đối lớn. Lúc đi qua một tiệm giày, cùng một lúc bốn mắt nhìn vào tủ kính, nhìn trúng một đôi giày!

Hai chúng tôi không nói gì, vào liền mua nó luôn rồi đi vào chân. Giày cũ quăng vào bịch rồi tiêu sái bước ra ngoài tiệm. Mỗi một lần đi qua tủ kính hoặc nơi nào có gương liền dừng lại, nghĩa một lát rồi thỏa mãn đi tiếp, cái này gọi là "giày đôi" không phải hay sao?

Qua vùng phụ cận của trung tâm mua sắm, Phản Vũ nhận được điện thoại, phải đi tìm Lạc Kỳ, vừa lúc tôi cũng phải đến trường quay. Em nhìn tôi khoát khoát tay, "Anh yêu, uống công ghê á."

Tôi nhìn em, cười.

Cảnh quay rất thuận lợi nhưng trong lòng có chút bồn chồn, gọi điện cho Phản Vũ định hỏi em đang ở đâu, ai ngờ điện thoại lại mất liên lạc. Tôi gọi Lạc Kỳ, may mắn là điện thoại y không như vậy, chuông đổ từng hồi như kéo căng sợi dây đàn trong lòng.

"Huy." Y nói.

"Phản Vũ ở chỗ anh sao?"

"Phản Vũ? Nào có."

"Gì?" Tôi cả kinh, "Phản Vũ nói đi tìm anh mà."

"Làm gì có, ngày hôm qua 2 giờ sáng mới về nhà, hôm nay tôi cũng rồi nên để cho em ấy nghỉ ngơi một ngày cho khỏe mà."

Trong giây lát, tâm tình tôi là loại tâm tình gì tôi cũng không biết. Xuyên ca từ phía hậu trường chạy ra hỏi, "Sao vậy, mặt mày sao khó coi thế?"

Tôi không biết bây giờ mặt mày mình ra sao, chỉ biết... Không xong rồi.

Lạc Kỳ dự cảm được chuyện gì bất ổn, ngay lập tức gọi điện lại.

"Huy, xảy ra chuyện gì?"

Cuối cùng tôi nói hết chuyện Tần Trang hôm trước cho y, tôi không phủ nhận một điều rằng Lạc Kỳ nằm trong danh sách tình nghi. Không phải tôi không tin y, chỉ là tôi muốn xác nhận, dù y có là người kia đi chăng nữa, tôi vẫn phải nói.

"Lạc Kỳ, nếu anh là người đó, thả Phản Vũ đi."

Xuyên ca đen mặt, "Huy, không thể nào là Lạc Kỳ! Hơn nữa những gì Tần Trang nói không nhất định là thật."

Y trong điện thoại tỉnh táo nói một câu,

"Tôi lập tức tới ngay."

Nửa giờ sau Lạc Kỳ chạy tới, y bảo "Phản Vũ cũng không ở chỗ chụp hình."

Tôi chẳng qua chỉ nhìn y, rồi đưa mắt nhìn Xuyên ca.

Lạc Kỳ cũng nhìn tôi, bỗng nhiên hỏi, "Mấy ngày nay cậu có phát hiện Phản Vũ có gì không bình thường không?"

Không bình thường?

Chẳng qua là em càng lúc càng vui vẻ.

"Em... Vô cùng vui vẻ."

Vui vẻ thật sao?

Tôi nhìn đôi giày dưới chân, lẽ nào em đang khiến cho mọi người cảm thấy em vô cùng vui vẻ? Mặc dù em đã biết cái gì đó?

Ngô Hải Xuyên lên tiếng, "Muốn biết rõ, chúng ta nên đi tìm Tần Trang."

Tôi và Lạc Kỳ ánh mắt giao nhau, cùng với Xuyên ca ra ngoài.

Tìm Tần Trang, luôn là một chuyện rất dễ dàng, chỉ cần gọi điện cho hắn, đến địa điểm hắn chỉ định mà thôi. Đến nơi, Tần Trang đang lười biếng nằm dài trên ghế cắt móng tay. Thấy chúng tôi, hắn nâng mắt cười.

"Tìm mình có chuyện gì?"

"Anh nói 'người kia', vậy rốt cuộc 'người kia' là ai?"

Tần Trang nhìn y, cười cười, "Lạc Kỳ, cậu khẩn trương cái gì? Thượng người ta rồi động tâm hả?"

"Bớt nói nhảm!" Y gắt lên, "Tần Trang, xin anh tốt bụng một chút, nói cho chúng tôi biết người đó là ai, chúng tôi sẽ tự xử lý!"

"Xử lý cái gì?" Tần Trang coi thường, "Mấy người đối phó với anh đây còn chưa được mà đòi đối phó với 'người kia' á?"

Tần Trang liếc chúng tôi một vòng, "Hay là để cho Phàn Vũ tự mình đối phó đi ha, con đường này nó không thể không đi rồi. Mấy người không giúp được nó thì đừng có dính vào, rách việc."

Tự mình đối phó? Vậy, thật sự là em tự mình đối phó?

Tôi cả người phát lạnh, da đầu tê rần, nhìn Tần Trang, Tần Trang bỗng nhiên thu hồi giọng điệu nhạo báng lại, nhìn tôi rồi nói "Triển Huy, nếu như cậu còn có thể nhìn thấy Phàn Vũ, vẫn còn có thể tiếp tục như trước, anh sẽ không đụng tới mấy người lần nào nữa."

"Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?" Tôi chỉ có thể hỏi như vậy.

Tần Trang mở cửa, đi ra ngoài không nói lời nào.

"Tần Trang!" Tôi gầm lên, xách cổ áo hắn. Tần Trang chỉ nâng mắt nhìn tôi, tay tôi cũng từ từ buông lỏng, yếu ớt nói một câu, "Trang... Cậu anh nói cho tôi."

Giờ phút này tôi không thể kìm nén được khó chịu trong lòng, lần này khó chịu còn dữ dội hơn lần Phàn Vũ xảy ra chuyện trước đây, khó chịu hơn khi thấy em bệnh nặng. Lúc ấy mặt Phàn Vũ chỉ toàn là tiêu tụy và thống khổ, hôm nay, tôi không thể thấy được mặt em nữa, tôi... Nhanh như vậy mà Phàn Vũ lại một lần nữa phải chịu đựng tất cả những điều này, chịu đựng mưa máu gió tanh. Mỗi một câu yêu thương của em, mỗi một nụ cười của em đều giống như sao băng lướt qua đầu tôi. Sao băng hóa thành đao nhọn, từng nhát từng nhát rơi xuống trái tim tôi, đau không thể miêu tả được tôi lúc này, tuyệt vọng lại càng không phải. Giống như, đang từ từ chết đi vậy.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Tần Trang vẫn chưa từng rời khỏi mặt tôi, đột nhiên y mở miệng, lời nói như đột kích hàng phòng ngự cuối cùng.

"Tư Mã, hay Hung nô. Gã man rợ, nếu như tướng mạo gã không phải là một con người, giả dụ nói gã ngày nào cũng ăn thịt người chắc chắn không có gì kì quái. Thật ra Hung nô thường quan tâm quán của anh nhưng bằng một quãng thời gian không đến nửa. Lần đó bắt Phàn Vũ về, không hiểu tại sao gã cũng vừa vặn quay lại, chỉ đích danh nó. Anh không đem Phàn Vũ đưa cho gã, đem đó không hiểu tâm tình gã như thế nào lại mua một người có tướng mạo na ná giống Phàn Vũ. Từ ngày đó về sau anh cũng chưa từng thấy gã cùng người kia quay lại. Hắn là người kia, cũng chết rồi..."

Tần Trang cúi đầu, ánh mắt âm trầm,

"Sau này gã có trở lại, lúc đó anh mới biết thế lực của Phong gia so với gã chỉ bằng một đầu ngón tay, Phong gia cũng phải sợ gã ba phần. Từ đó về sau hắn không xuất hiện ở Bắc Kinh nữa mà đi nơi khác, anh nghe nói hắn mua bán rất lớn, hắc bạch lưỡng đạo thu phục không ít người. Lúc Phàn Vũ bị bắt trong trại tạm giam, gã đột nhiên xuất hiện, anh liền đi trước một bước cứu nó ra..."

"Anh cứu Phàn Vũ ra?" Xuyên ca trợn to hai mắt nhìn hấn.

Tần Trang cười nhạt, "Không nghĩ tới chứ gì...". Ánh mắt hấn lại chuyển tới tôi, nhẹ nhàng nói, "Triển Huy, anh đối với nó cũng không tệ chứ hả?"

Tôi nhìn chăm chăm y, nhìn vào khuôn mặt đó, nhưng cuối cùng không nhìn ra được gì. Chuyện hấn làm, mãi mãi không thể đoán ra được.

"Có người, so với anh còn muốn Phàn Vũ chết hơn nữa."

"Lần trong ngục đó, rõ ràng là muốn mạng nó. Còn nữa, sở dĩ lần này Hung nô tìm được Phàn Vũ thì y cũng đã lập không ít công lao. Y hấn là đã đi tìm Phàn Vũ rồi, Phàn Vũ bây giờ mất tích, có lẽ từ nay về sau cũng không tìm được nữa. Triển Huy, không biết nó có để lại cho cậu lời nhắn gì không?"

Tôi cứng đờ người. Buốt lạnh đến từng lỗ chân lông.

Tần Trang cười phá lên, hài hước nhìn chúng tôi nói.

"Đoán thử xem, người này có thể là ai nào? Lão Xuyên? Lạc Kỳ? Hay là ai nào? Hử? Nhìn mối quan hệ của mấy người xem, sao lại thần kì như vậy chứ hả? Biết đâu lúc Trương Kiều còn sống hại người không ít, ai thích hấn cũng bị ăn quả báo lây ta..."

Tôi nhìn Lạc Kỳ, mặt y u ám, đột nhiên y mở miệng,

"Hung nô ở đâu?"

25. Chương 25: Trời Hết Mưa, Chưa Hấn Là Đã Nắng

Tần Trang đảo mắt nhìn một vòng, khóe miệng lộ ra nét cười nhạt. Hấn lên tiếng, "Thật ra các người cũng chỉ là một đám nhãi ranh vô dụng!"

Không người nào lên tiếng phản biện lại.

Hấn tiếp lời, "Anh đã sớm nói với Trương Kiều rồi, nếu muốn thành công phải luôn đi trước một bước! Các người ngu ngốc, hấn cũng ngu ngốc. Duy nhất một lần hấn biết đi trước một bước, đó là tự mình nhảy lầu!" Tần Trang toét miệng cười, "Đột nhiên anh bây giờ không buồn bực gì nữa, Phàn Vũ không có gì tốt lại còn xảy ra chuyện, lại còn thích đối phó một mình... Chắc chắc..."

Bổng Lạc Kỳ đi ra ngoài, Xuyên ca cũng đi theo, nhưng một lát sau lại bước vào, nhìn Tần Trang rồi nói,

"Tần Trang, anh có thể giúp một tay không?"

"Cầu xin tôi?" Tần Trang nhìn trời cười đến khoái trá, "Xem thường tôi vậy, thái độ của cầu xin là sao ha?"

Xuyên ca nói, "Anh muốn gì mới chịu hỗ trợ chúng tôi?"

Hấn từ chối cho ý kiến, đột nhiên lại bảo, "Có một cách đó."

"Anh nói đi."

"Tôi muốn Trương Kiều từ trong mộ bò ra ngoài, nói với tôi rằng sau tất cả những gì tôi làm, hấn sẽ không bận tâm, cũng không ngại bản."

Xuyên ca cứng mặt, Tần Trang ha ha cười to.

Tôi đứng ở đó, một câu cũng nói không nổi. Hấn nhìn tôi một cách kì quái, "Không nghĩ tới cậu vẫn bình tĩnh như vậy đó nha, hay tự mình phát điên trong lòng mà giấu? Bây giờ anh mở cửa sổ ra, cậu có nhảy xuống không?"

"Tôi sẽ không nhảy." Tôi nói.

Tần Trang nhìn tôi chăm chăm.

"Chỉ cần có một hi vọng giữa trăm triệu thất vọng rằng Phan Vũ sẽ quay về, tôi vẫn sẽ chờ em."

"Dù có biến thành cái dạng gì đó cũng vẫn chờ?" Hấn lạnh lùng hỏi.

"Đúng!" Tôi quả quyết nói. Tôi không bị cảm xúc dẫn đi quá xa nữa, vô lực, u ám đưa đám liễn ngay lập tức bị triệt tiêu khỏi đầu. Bất kể Phan Vũ trở lại như thế nào, với hình dáng ra sao, tôi sẽ ôm em vào ngực. Ngày trước em chỉ ôm Đông Đông mà lặng lẽ rơi lệ, nhưng hôm nay, đã có người đợi em, một người chờ em, quay về!

Tần Trang lại lộ ra bộ mặt cười nhạo,

"Vẫn còn kiên định thế cơ đấy..."

Tôi quay người nói, "Xuyên ca, anh giao thiệp cũng rộng, giúp tôi nghe ngóng tin tức Hung nô một chút có được không?"

Xuyên ca nhìn tôi, vỗ vỗ bả vai rồi ngổn ngang trăm mối quay đi.

Tôi thấy trên mặt Tần Trang một thoáng lại dờ dẩn.

Ra ngoài với Xuyên ca, chân mới vừa bước khỏi cửa thì sau lưng đột nhiên truyền tới một thanh âm, "Đứng lại!"

Chúng tôi dừng lại, nhìn Tần Trang. Trên mặt hấn bây giờ âm tình bất định, "Đi với tôi." rồi nhanh chóng đi ra khỏi cửa.

Tính cách Tần Trang cao ngạo như thế lại lái một chiếc xe rất bình thường đến không thể nào bình thường hơn. Chúng tôi ngồi trên xe hấn, vừa lái hấn vừa nói,

"Hôm nay, người có thể giúp một tay chỉ duy nhất một người, Phong gia."

Tôi nhớ lại người đàn ông trung niên mặt mũi hiền hậu kia.

"Tôi biết Hung nô đã từng giao thiệp với lão, nói trắng ra là chả có cái gì khác ngoài mua bán. Phong gia lúc ấy không đáp ứng. Hơn nữa, nói thật với các người, tin hay không mặc kệ, tôi đây đã từng nói với Hung nô Phan Vũ là người của chúng tôi, không có sự cho phép của chúng tôi thì gã không thể động nó. Không biết có phải gã ôm hận này về bành trướng thế lực hay không, chỉ biết thế lực của gã càng lúc càng lớn mới ra tay một mẻ. Tôi nghĩ nếu như Phong gia chịu ra tay, chuyện này cũng chưa tới mức không thể cứu vãn được."

Tôi nhìn Tần Trang, từ đầu đến cuối tôi đã đoán sai về hấn, căn bản, hấn là một người không thể đoán được.

Đột nhiên hấn liếc tôi, "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Tôi muốn nói gì đó, cuối cùng không nói gì. Trong lòng dù biết chuyện có cách giải quyết nhưng không thể thả lỏng một chút được, có lẽ, quá nhiều chuyện cùng một lúc vẫn khiến tôi không thể nào tiếp thu.

Tần Trang nghiêng đầu nhìn tôi, "Làm sao? Không phải thích anh rồi chứ hả? Em không cảm thấy tôi so với nó không phải có cảm giác hơn sao, hử?"

Tôi không nói gì, mắt thẳng tắp nhìn về phía trước.

"Hừ! Không biết thưởng thức gì cả."

"Tần Trang, có lẽ tôi đã nhìn lầm anh." Xuyên ca lên tiếng.

Hấn liếc mắt nhìn, "Anh nhìn lầm tôi cái gì, Đại Xuyên?"

Xuyên ca cười, "Tôi thấy thật ra bên trong anh vẫn còn có nhân tính đấy chứ. Có lẽ không nên nhìn bên ngoài hành động của anh mà đoán bên trong anh như thế nào, tất cả phải đợi anh biểu lộ mới biết được."

Tần Trang ngăn người giầy lát, sau đó không cho mấy lời Xuyên ca nói là chí lí, "Vớ va vớ vẩn!"

Xe dừng lại trước nơi tôi đã từng đến. Chúng tôi đi xuống xe, Tần Trang nhấn chuông cửa, vài giây sau đã có người chạy ra mở, hình như là quản gia của Phong gia.

Đi vào bên trong, Phong gia đang nhàn nhã ngồi xem báo ở phòng khách. Nhìn thấy chúng tôi, ông ngẩn đầu lên nói, "Tiểu Trang, à, còn có Triển Huy? Đúng không, cậu tên Triển Huy đúng không?"

Tôi gật đầu một cái.

Ông đưa mắt sang nhìn Xuyên ca, Tần Trang giới thiệu,

"Đây là Hải Xuyên, bạn của Trương Kỳ."

Phong gia cười, "Bất hòa với Trương Kiều tới giờ vẫn chưa xong à, Tiểu Trang?"

Hắn chỉ nói, "Lần này là bởi vì Phàn Vũ."

Thần sắc Phong gia có điểm biến hóa nho nhỏ, nhưng trên mặt vẫn treo một nụ cười ôn hòa.

"Tiểu Trang, rất nhiều lúc con cũng khiến cha không thể nào lí giải, chẳng qua bây giờ cha không rõ tại sao con lại vì nó mà tới? Cứu nó từ ngục giam ra bởi vì con nói ở sau lưng có người tính toán con. Bây giờ thì sao, chuyện gì đã xảy ra?"

"Nó giống như đang ở chỗ Hung nô, Hung nô là ai, cha cũng biết. Trước kia chúng ta đã nói Phàn Vũ là người của chúng ta, bây giờ chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Hung nô cướp người đi, chuyện này không phải để cho người khác khinh thường sao?"

"Có chuyện như vậy à?" Ông ta cười.

Tần Trang nhìn tôi rồi liếc nhìn Xuyên ca và Lạc Kỳ, từ trong ánh mắt của hắn tôi nhìn ra được một chút bất an. Thấy vậy, tôi liền mở miệng nói,

"Phong gia, tôi biết tôi không có thân phận gì để cùng ngài nói chuyện. Nhưng chính là tôi muốn nói cùng ngài rằng Phàn Vũ là người đầu tiên và cũng là duy nhất trên đời này tôi để ý đến vậy. Tôi đây chỉ hi vọng Phong gia ngài có thể giúp tôi chuyện này, nhân tình này nợ ngài, sau này ngài muốn tôi lên núi đao xuống biển lửa tôi đều nguyện không từ nan."

Ông ta nhìn tôi rồi lại cười, "Lần trước cậu đến nói chuyện phiếm với tôi, cậu cũng nói rằng cậu có thể vì nó mà trả giá tất cả."

Tôi cúi đầu xuống.

"Cần vậy sao?", Ông ta nói, "Chẳng qua là nó chỉ là một người bình thường, bên ngoài trông có vẻ sạch sẽ một chút mà thôi."

"Phong gia." Tần Trang bất an kêu một tiếng, ông ta liền khoát tay, "Không có chuyện gì khác mời mọi người ra về cho. Khách của tôi sắp tới."

Hắn nhíu mày một cái, đột nhiên hỏi, "Phong gia, chuyện của Phàn Vũ ngài trước giờ vẫn nắm rõ có phải vậy không?"

Phong gia không nói gì, chỉ là ngồi xuống.

"Chẳng lẽ, là ngài ngầm cho phép chuyện này?"

Ông ta ngắt đầu, "Tần Trang, thái độ của cậu."

"Con chẳng qua là không hiểu mà thôi."

"Không có gì không hiểu. Làm ăn. Nói thỏa điều kiện, chỉ vậy thôi."

Tần Trang nheo mắt.

"Đây không phải là chuyện mà con đã từng muốn thấy nhất hay sao? Tiểu Trang?"

Hắn u ám cười, "Đúng vậy, loại chuyện này chính tay con làm vẫn thấy rất thoải mái, hiện tại cũng không cần người khác nhúng tay vào."

Ông ta trầm giọng quay người, "Về đi."

Không khí trầm xuống. Tôi nhìn về phía Phong gia vẫn đang bình tĩnh, hoàn toàn nhận thấy ý định không muốn giúp người của ông ta. Đây cũng là lần đầu tiên Tần Trang khiến tôi cảm thấy hấn đã bó tay hoàn toàn. Phong gia nói với hấn,

"Đừng suy nghĩ cách cứu nó nữa, Phàn Vũ chính là tôi tự tay giao cho Tư Mã."

"Ngài đã nói ngài không muốn dính líu đến chuyện làm ăn với Tư Mã mà?" Tần Trang bắt đầu nóng nảy.

Ông ta chỉ nhàn nhã uống một ngụm trà, "Tôi làm như vậy tự có nguyên nhân riêng của tôi."

Hấn cứng người, "Ngài biết tính cách Tư Mã."

Phong gia gật đầu, không hiểu tại sao lão ta lại nhìn tôi cười, "Triển Huy, chú cảm thấy cậu là một người đàn ông tốt. Trên đời này cậu cũng không nhất định phải cùng người kia ở chung một chỗ, một người như vậy, một chuyện như vậy rồi cậu cũng sẽ quên mà thôi."

Bên trong tôi như có vô số ngọn lửa đang cuộn lên, bất chợt, tôi không để ý bất cứ gì nữa quỳ xuống trước mặt Phong gia. Không nói gì, chỉ im lặng quỳ xuống.

"Ý cậu là gì?"

Tôi không ngần đầu lên, "Cậu ấy mới 20 tuổi, tính tình lại giống như một đứa trẻ vậy, tôi không thể để cho cậu ấy một đường đi tìm chết. Mỗi lần không gặp được Phàn Vũ, tôi mới hiểu cậu ấy quan trọng với tôi đến nhường nào. Cả đời này tôi không thể nào quên cậu ấy. Phong gia, tôi cầu xin ngài giúp đỡ, chỉ cần ngài nói cho tôi làm sao để tìm được Tư Mã thôi!"

Xuyên ca và Tần Trang chỉ biết trở mắt nhìn tôi.

Ông ấy nhìn tôi, thật lâu rồi thở dài, "Chú không giúp được cho cậu bất kì chuyện gì cả."

Tần Trang đi tới bên cạnh tôi, tôi ngẩng đầu nhìn hấn, "Tần Trang, anh có thể tìm được Tư Mã không?"

Phong gia ngay lập tức bắn một ánh mắt cảnh cáo nhìn Tần Trang, hấn chỉ đơn giản nói, "Phong gia, không làm vậy thì con sẽ khó chịu cả đời."

Ông ta vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế trường kỉ, "Cút."

Đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng động, chúng tôi không để ý cho tới khi ánh mắt Phong gia sáng lên, chúng tôi mới nghiêng đầu nhìn. Mọi người ai cũng kinh ngạc, ngoại trừ Tần Trang lộ ra nụ cười lạnh lẽo, "Quả nhiên là cô."

Xuyên ca cũng phát ra thanh âm, "Lữ Thu?"

Đây là lần đầu tiên tôi thấy biểu tình đó của Lữ Thu. Kiêu ngạo, không đặt ai vào mắt. Tôi hiểu, sự xuất hiện của người này nhất định sẽ mang tới rất nhiều đáp án mà tôi muốn biết.

"Tại sao lại đối xử với Phàn Vũ như vậy?"

Lữ Thu mỉm cười nhìn chúng tôi, sau đó tiến tới rồi làm một hành động khiến chúng tôi ngẩn người. Ắ nhìn về phía Phong gia, nũng nịu gọi,

"Ba."

Phong gia nhìn ả, cứng chịu nở nụ cười sau đó hướng về phía Tần Trang,

"Đây là con gái thất lạc của tôi."

Tần Trang đen mặt, "À ta họ Lữ, ngài họ Trình."

Lữ Thu ôn hòa cười, "Sau này tôi sửa theo họ mẹ mà." Phong gia càng lúc càng giống một người cha hiền từ, nhìn con gái của mình.

Ả nói tiếp, "Ai nghĩ tới chuyện cùng sống dưới một bầu trời như nhau, nhưng lại nhận ra nó quá muộn."

Phong gia nhìn ả, cứng chịu nở nụ cười sau đó hướng về phía Tần Trang,

"Đây là con gái thất lạc của tôi."

Tần Trang đen mặt, "À ta họ Lữ, ngài họ Trình."

Lữ Thu ôn hòa cười, "Sau này tôi sửa theo họ mẹ mà." Phong gia càng lúc càng giống một người cha hiền từ, nhìn con gái của mình.

Ả nói tiếp, "Ai nghĩ tới chuyện cùng sống dưới một bầu trời như nhau, nhưng lại nhận ra nó quá muộn."

Bỗng nhiên Xuyên ca nói,

"Cô cố ý. Thật ra cô đã sớm biết Phong gia."

Lữ Thu lại cười. Ông ta có chút khó hiểu nhìn ả.

Ả nhẹ nhàng nói, "Có đứa con gái nào không hi vọng thấy ba mình không?"

Phong gia vui mừng, ả tiếp tục, "Trừ khi, người cha đó khiến con gái mình không thể chịu đựng được."

"Ba." Lữ Thu lại ngọt ngào kêu một tiếng, "Ba cho bọn họ ngồi đi."

"Chúng nó còn có việc."

"Con muốn kể chuyện cho bọn họ nghe mà..."

"Chuyện gì vậy con?" Phong gia ôn tồn hỏi.

"Kể câu chuyện của ba, còn có chuyện của con trai ba nữa."

Ông ta hiển nhiên là thất sắc.

Dự cảm của tôi đột nhiên lơ mơ xuất hiện vài thứ.

Lữ Thu quỳn rũ ngồi xuống, ung dung nhấp môi một tách trà cha ả rót cho. Thông thả nhả nhận nói, "Mọi người dừng gấp, Phàn Vũ đến chỗ Tư Mã thì căn bản không còn hi vọng quay lại."

Ả ý nhị nhìn tôi, "Triển Huy, lòng đau lắm phải không? Đùng khó chịu, thằng nhóc đó không có gì tốt. Một đứa con hoang được người giúp việc sinh ra thì có thể tốt nổi sao?"

Phong gia biểu tình kinh ngạc nhìn Lữ Thu.

"Ba? Ba nhớ tới cái gì đúng không? 20 năm trước ba đã làm cái gì? Đã bắt đầu nhớ ra rồi phải không?"

Không khí đông cứng. Dáng vẻ ông ta bây giờ là hoàn toàn khó tin, hẳn là bắt đầu nhớ lại thứ gì đó. Tôi thấy ông ta đứng lên, nhìn về đứa con gái của mình tên Lữ Thu kia, "Con đừng nói Phàn Vũ chính là con trai của ba."

Lữ Thu thở dài, nói ra một câu rất hiển nhiên, "Họ người giúp việc đó tên gì chắc ba cũng quên mất rồi ha?"

Ông ta liền đứng ngẩn ngơ tại chỗ, nếu như không nghe được lời như thế, thật không thể đoán được người đàn ông này cũng có lúc ngẩn ngơ. Biểu tình của ông ta càng lúc càng nghiêm trọng, hai tay nắm lại thành nắm bắt đầu run.

"Vốn là có rất nhiều cách giải quyết vấn đề, hiện tại ba vẫn còn đứng ở đây không phải là tốt nhất hay sao?"

Ả nói xong, cười đắc ý nhìn mọi người, "Tự tay dâng con trai ruột của mình đến một tên biến thái, không biết tư vị ra sao nhỉ..." Ả vẫn cười thanh nhã, lần đầu tiên tôi thấy thanh nhã lại đáng sợ như vậy.

Tôi nhìn Lữ Thu, "Phàn Vũ, em ấy không biết đúng không?"

Ả đưa mắt nhìn tôi, "Xin lỗi, nhưng lúc trước tôi đã nói cho nó. Lúc nó biết chị nó thật ra là mẹ ruột của nó, nếu cậu thấy biểu tình đó chắc cũng không biết nên đau lòng như thế nào đâu. Sau đó, nó lại biết thêm nó có một người cha, nhưng không ngờ chính nó lại bị cha nó dâng tận tay cho Tư Mã. À, đúng rồi, Tư Mã là một người rất lợi hại nha, nhưng mà các người đừng sợ, hẳn không chơi đàn ông. Song, hẳn hận nhất chính là đồng tính luyến ái đó, từ trước đến sau đều hận, bởi em hẳn cũng chính là một người như thế. Em hẳn biết được chuyện này liền đau lòng hút á phiện rồi sốc thuốc chết."

"Cho nên Phàn Vũ đến chỗ hẩn, trong sạch chắc chắn sẽ không tổn hại nhưng cái mạng thì không chắc đâu nha. Hẩn ta vì cái chết của em trai đã mất trí, dùng thủ đoạn gì để bẻ nát Phàn Vũ thì tôi không biết, dù sao thì các người cũng đừng nhớ nó nữa!"

Lúc ả nói đến cái chết của Phàn Vũ, trong mắt đều là hưng phấn đắc ý điên loạn.

"Lữ Thu, chị có sao lại làm vậy? Phàn Vũ có lỗi làm gì với chị sao? Tại sao chị lại đối xử với Phàn Vũ như vậy?! Tư Mã ở đâu?" Cơ hồ tôi gầm lên.

"Thứ dơ bẩn đó không có lỗi làm gì? Để tôi nói cho cậu biết, nó sinh ra đã chính là lỗi làm rồi!" Sắc mặt ả thay đổi, ánh mắt bi thương nhìn Phong gia, hơi nước lẳng vẳng trong hốc mắt, "Trên đời này tôi chỉ thích duy nhất là một người đàn ông, chính là ba tôi! Tôi xem ông ta như thần mà sùng bái, từ nhỏ tôi đã tự nhủ với bản thân mình, tôi chỉ thích ba tôi, cậu biết không... Mỗi một quyển sách, mỗi một cái laptop tôi đều ghi tôi yêu ba tôi. Mỗi một trang nhật kí, ngày nào cũng ghi chuyện về ông ta, tôi còn nhớ tôi đã ghi 'Hôm nay ba cười với mình.' trong nhật kí. Nhưng năm tôi 8 tuổi, ba tôi lại để cho tôi thấy cái cảnh tượng gì?! Ngày đó đã hủy diệt tất cả mơ mộng của tôi! Ông nói sau khi mẹ qua đời, ông muốn hạnh phúc sống cùng tôi mà, ông nói ông muốn tôi hạnh phúc, ông xem, rốt cuộc ông đã làm cái gì?! Một đứa trẻ 8 tuổi thấy cảnh đó còn có thể hạnh phúc sao?" Lữ Thu phần hận chỉ thẳng vào mặt Phong gia, Phong gia chỉ yên lặng nhìn ả.

Tần Trang quái gở nói, "Lữ Thu, mày mới biến thái." ả liền trợn mắt nhìn hẩn, Tần Trang cười ha ha hai tiếng, "Tình yêu của mày dành cho cha mày không phải là giả, nhưng mày chính là đắm chìm trong cái cảm giác độc chiếm riêng mình, biến thái, thật con mẹ nó cực kì biến thái. Vậy mà cũng kéo dài hai mươi mấy năm, cuối cùng không tìm chế nổi mà bộc lộ ra bên ngoài."

Lữ Thu mê đắm cha mình, ngay cả bạn trai cũng chưa từng nắm tay một lần. Tôi không hiểu loại tình cảm đó ở đâu mà ra, nhưng vô luận chuyện gì, đây không phải cái cơ để ả giận cá chém thớt với Phàn Vũ!

Tôi kêu, "Phong gia! Chuyện đã đến nước này, ông mau tìm Tư Mã."

Phong gia vọt tới bên cạnh điện thoại, bắt đầu điên cuồng bấm số. Lữ Thu chỉ lạnh mắt nhìn ông ta, nước mắt càng tích càng nhiều.

Tần Trang nói,

"Nếu như tao đoán không sai, sau khi Phàn Vũ đến Bắc Kinh gặp một đám lưu manh, người trong ngục giam muốn đẩy nó tới chỗ chết đều chính là người mày tìm được đúng không?"

"Chỉ sợ hơn thế." ả cười khẩy, "Giả mạo thành người của Trương Kiều tới giết mày nữa. Không chỉ vậy, người đẩy Trương Kiều xuống mấy chục tầng lầu cũng là người tao tìm được đó."

Tần Trang nghe xong, cả người vô lực, "Kính tởm!"

Lữ Thu cười nhạt.

Hẩn không thả lỏng, thì ra hẩn cũng như chúng tôi bị người ta giật dây đằng sau.

Ả vẫn nhìn chúng tôi,

"Nó đáng chết, nếu như không có nó cũng không có chứng cứ chứng thực tất cả chuyện tao nhìn thấy. Phương thức ra tay này cũng tốt, để cho ba nó kết thúc nó, cũng coi như đối với chuyện bẩn thỉu đó đền bù cho mẹ tao."

Ả chậm rãi ngẩng đầu nhìn Phong gia, ông ta gọi xong điện thoại cũng đang nhìn ả.

"Ba, sau này chúng ta có thể ở chung một chỗ rồi..."

Phong gia như già đi, trượt ngồi xuống trường kỉ, "Tiểu Thu, tâm địa con sao có thể ác độc như vậy? Đây là tình yêu mà con đối với ba sao? Khiến ba tự dâng con trai ruột của mình cho cầm thú, con vui rồi chứ?"

"Vui rồi." ả nói.

Ông ta khép mắt lại, điện thoại đột nhiên vang lên. Vội chạy qua bắt máy, chăm chú lắng nghe sau đó cúp điện thoại, "Nó đang ở một kho hàng bỏ hoang."

Lữ Thu thất thanh kêu một tiếng, "Ba!"

"Ở đây chờ ba." Lạnh lùng bỏ lại một câu, ông ta cùng chúng tôi chạy ra ngoài.

Trên đường đến kho hàng đó, trong lòng tôi cũng cuồn loạn. Ngồi bên cạnh Tần Trang, thần sắc hắn cũng không khá khẩm hơn chút nào. Quay đầu nhìn tôi, giọng hắn run run, "Thì ra anh đã trách lầm Trương Kiều, anh cho là hắn hận không thể giết chết anh. Bây giờ, anh thật muốn giết con đàn bà kia."

"Tần Trang, nếu như Phàn Vũ chết, chính tôi sẽ tự tay đi giết."

Hắn nhìn chăm chăm tôi, "Đừng đùa."

Thanh âm tôi vô cùng tỉnh táo, "Anh nhìn có giống như tôi đang đùa không?"

"Ánh mắt cậu toàn tia máu..."

Bên trong như có vạn con thú hoang, điên cuồng gào thét muốn phá da thịt ra ngoài. Cả người tôi căng cứng, đầu óc rần rần muốn nổ. Bên tai toàn là lời Phàn Vũ nói với tôi, Phàn Vũ, Phàn Vũ...

"Huy, hẹn gặp lại."

"Huy..."

"Hẹn gặp lại."

Tôi chợt nói, "Phàn Vũ sẽ không chết."

"Sẽ không." Tần Trang vỗ vai tôi.

Thời điểm chúng tôi như gió lốc ulla vào kho hàng, xe chưa dừng lại tôi đã vội tung cửa chạy ra ngoài. Cùng lúc đó một tiếng thủy tinh đổ xuống bể nát, một vật thể từ kho hàng lầu hai rơi xuống, 'Đùng!' một cái, bụi đất tung bay ngợp trời. Khối vật thể đó thì ra là hai người. Một người trong đó, lại là... Lạc Kỳ!

Y đang ôm chặt một người khác, người kia ngửa mặt lên trời, đầu hói, hai mắt trắng dã. Tôi vội chạy qua, máu tươi chảy ồ ồ từ trong miệng Lạc Kỳ, Hung nô cũng vậy, sau ót gã là một vũng máu tươi lênh láng.

"Phàn Vũ... Ở... Phía trên, mau đi, cứu... Mau đi..."

"Lạc Kỳ..." Tôi nghẹn ngào gọi y.

Y giống như đẩy tôi một cái, khoe miệng nâng lên ý cười thỏa nguyện.

Tôi từ từ đặt thân thể y xuống, Xuyên ca đã gọi xe cứu thương sau đó tới nâng Lạc Kỳ lên. Khi đó y giống như là đã trút hơi thở cuối cùng, đầu ngửa lên trời.

Chạy, tôi chạy về phía kho hàng, chạy về phía Phàn Vũ... Đang cười...

26. Chương 26: Tôi Cũng Sẽ Rơi Lệ

Tôi chạy lên kho hàng ở tầng hai, thấy em nằm dài trên sàn nhà, trái tim giống như muốn từ cổ họng nhảy ra. Em hoàn toàn không hề hấn gì nằm ở đó, nhưng sao tôi lại cảm thấy bóp nghẹt thế này? Từ từ đi qua, muốn nâng em, nhẹ giọng kêu tên em... Phàn Vũ... Tôi muốn ôm em từ dưới đất lên, đột nhiên từ phía sau truyền đến một thanh âm nặng nề.

"Đừng động nó, tay chân nó giống như gãy nát hết rồi, không biết bên trong có ảnh hưởng gì không." Tôi quay đầu, Phong gia. Ông ta đang nhìn Phàn Vũ chăm chăm, hai mắt bỗng trợn to lên. Tôi thấy, Phàn Vũ đang nhìn tôi.

"Vũ..."

Em hé miệng khó nhọc, tôi nghe được một câu yếu ớt cuối cùng phát ra, "Triển Huy ca..."

Nước mắt tôi không kìm chế được rơi như mưa, em giống như muốn vươn tay lên, lau đi giọt nước mắt của tôi nhưng hai tay lại vô lực rũ bên người.

”Đừng động.” Tôi ghen ngào nói.

Em còn muốn nói điều gì, bặt mấp lại từ trong miệng em chảy ra, ánh mắt tan rã không còn tiêu cự nữa. Rồi, một giọt nước mắt từ khóe mắt em chậm rãi lăn xuống.

Huy, em xin lỗi.

”Phản Vũ!” Tôi hét lên.

Có bước chân nặng trĩu đến gần tôi, Tần Trang và Phong gia đều đứng bên cạnh. Tần Trang khàn giọng nói, ”Con mẹ nó, không ngờ thằng chó Tư Mã lại tiêm ma túy cho Phản Vũ!”

Đầu tôi như nứt ra, không biết làm sao chỉ khuyu xuống đất, quỳ bên cạnh em. Đầu ngón tay Phản Vũ giật, tôi nâng nó lên, thành khẩn nói, ”Không sao, Phản Vũ, không có chuyện gì.”

Thân thể em đang run rẩy không ngừng.

Phong gia xanh mặt, Tần Trang vỗ vỗ vai tôi.

Khi tiếng còi xe cứu thương truyền tới, đầu Phản Vũ đã nghiêng qua một bên.

[...]

Lạc Kỳ và Phản Vũ được đưa vào khoa cấp cứu, nếu Lạc Kỳ không đến vừa kịp lúc thì đầu kim tàn độc của Tư Mã vào thời khắc đó đã đoạt lấy tính mạng của Phản Vũ. Y và hẩn vật lộn qua lại, sau đó Lạc Kỳ cá chết lưới rách ôm hẩn nhảy xuống từ ba tầng lầu. Tư Mã chết không kịp ngáp, Lạc Kỳ trọng thương. Sau khi cấp cứu, mấy ngày sau y mới thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm nhưng đôi chân của y vì bị chấn thương mạnh nên không thể đi lại được nữa. Chỉ sợ từ nay về sau sẽ phải ngồi xe lăn vĩnh viễn.

Lúc tỉnh lại, câu đầu tiên là hỏi về tình trạng Phản Vũ, nhưng Phản Vũ kể từ ngày đó vẫn chưa có tỉnh lại.

Thì ra Lạc Kỳ đã hoài nghi Lữ Thu từ trước, cũng đã bắt đầu tìm người điều tra ả đàn bà thâm độc này. Khi y nghe Tần Trang nói về Tư Mã liền lập tức nghi ngờ chuyện Lữ Thu đang giở trò, vì vậy liền mau chóng chạy ra ngoài, tới nơi ở của Tư Mã.

Y một lòng muốn cứu Phản Vũ, cơ hồ lựa chọn phương thức cực đoan nhất, mạng đổi mạng. Hôm nay Lạc Kỳ phải ngồi xe lăn đến suốt cuộc đời nhưng tôi thấy y không hề có một chút hối hận. Tất cả đều vì y chấp niệm Phản Vũ quá nhiều.

Thời điểm chỉ còn lại hai người, bỗng nhiên y nói với tôi, ”Triển Huy, thật ra thì tôi luôn luôn hi vọng có cơ hội đền bù em ấy, hi vọng lần này tôi đã làm được. Như vậy, cuối cùng tôi cũng đã không phụ lòng Kiều ca.”

Tôi nhìn Lạc Kỳ, không biết nói gì.

”Cậu yên tâm đi, Phản Vũ không có việc gì đâu.”

Gật đầu, tôi không muốn Phản Vũ sẽ có việc gì nữa, bởi vì tôi cũng đã quá đau đớn rồi

Phản Vũ bị Tư Mã tiêm rất nhiều ma túy, tên khốn nạn kia cũng không muốn em dính HIV hay gì đó, mà chỉ muốn dùng phương thức này để lấy mạng em mà thôi.

Đối tượng mà Tư Mã thực hiện hành vi tàn nhẫn này thường là những nam thiếu niên tuổi từ 16 đến 20, tôi nghĩ, Phản Vũ cũng chính là do Lữ Thu móc nối cho gã. Có lẽ, ả đã nắm được điểm ác độc này nên cố ý nói ra một vài chỗ tương tự giữa Phản Vũ và người em xấu số kia của gã.

Lạc Kỳ bảo Lữ Thu bên trong buôn bán ma túy, có thể Tư Mã chính là người hợp tác với ả.

Khi cảnh sát bắt Lữ Thu từ quầy rượu mang về, tôi mới biết Lạc Kỳ đã có đủ bằng chứng, ngược lại còn khiến cảnh sát thuận lợi điều tra. Hơn nữa trong quán của Lữ Thu còn tàng trữ ma túy, mấy ngày trước bị Lạc Kỳ phát hiện cho nên càng có chứng cứ để tăng án.

Lữ Thu không trốn, cũng không phản kháng. Người ta nói lúc ả bị bắt, ả vẫn ngồi bình thản trên ghế, khoe miệng vẫn treo một nụ cười thanh nhã.

Hai ngày sau, Tần Trang tới, hẳn nói Lữ Thu biết chắc rằng Phong gia sẽ từ mặt ả nên trong phòng phỏng vấn đã nhàn nhã khai hết tất cả.

Tôi không biết Phong gia định làm cái gì. Cũng không muốn biết.

Chỉ là ông ta chuyển Phàn Vũ tới bệnh viện tốt nhất, nhìn sự tồn tại của đứa con trai mình chưa từng biết mà nước mắt lẫn dài.

Rồi Phong gia mất tích. Chẳng biết đi đâu. Ông ta gửi cho Phàn Vũ một khoản tiền còn có căn nhà đang ở, nhưng tôi hiểu Phàn Vũ, em sẽ không cần mấy thứ này. Lúc Tần Trang mang tới giấy tờ, tôi không nhận.

"Cầm đi, cả đời này đằng ấy cũng không thể có được cái khoản nào hời như thế này đâu."

"Không."

"Sao lại ngu thế cơ chứ? Giờ có nhận không thì bảo?" Hẳn câu lên.

"Anh tự cầm lấy. Nếu như Phàn Vũ có thể lựa chọn, tôi chắc chắn em sẽ không chọn một người cha như thế này!"

Tần Trang thở dài, nhìn Phàn Vũ vẫn hôn mê sâu, lắc đầu một cái, "Ngu đi thành đôi!"

Lữ Thu bị tuyên án không nhẹ, Phong gia vẫn là không nỡ nhìn ả chết. Nếu không tội ả đủ cho ả chết mấy lần!

[...]

Lúc Phàn Vũ mở mắt, em mờ mịt nhìn chúng tôi, đột nhiên cười rộ lên. Giây phút đó tôi cứ tưởng tôi đang nằm mơ, cuống cuống nắm lấy tay em.

"Vũ! Vũ!"

Em không nói gì, cũng không kêu tên tôi, chỉ mở to đôi mắt trong trẻo nhìn tôi sau đó nhú mày.

Phàn Vũ không nhận ra chúng tôi.

Em ít khi có thể nói chuyện, ma túy đã tổn hại đến thần kinh em rất nhiều. Mỗi ngày em chỉ đối với chúng tôi cười ngây ngô, giống như một đứa trẻ đang u mê.

May mắn ở một chỗ, em vẫn thích gần gũi tôi, bộ dáng thân mật hơn mấy người kia.

Chị em tới, à không, mẹ em tới thăm em nhưng em chỉ núp sau lưng tôi, không muốn thấy cái gì. Mẹ Phàn Vũ khóc cũng không xong, tôi nói với mẹ em rằng tôi sẽ chăm sóc em cả đời thật tốt. Di ấy gật đầu một cái, "Vũ, mẹ xin lỗi con..."

[...]

Tôi mang Phàn Vũ về, lúc em thấy Đông Đông liền chạy qua ôm chặt cổ nó. Tôi từng hi vọng em sẽ giống như lần trước, khóc lớn một cái, sau đó, mọi chuyện đều sẽ trở về như cũ.

Cho dù tôi biết mọi chuyện sẽ không bao giờ như vậy, tôi vẫn rất vui vẻ. Chỉ ít, lần này Phàn Vũ lại quay về với tôi.

Từ từ, em bắt đầu gọi tôi là "Triển Huy ca".

Bắt đầu học giặt quần áo.

Cho Đông Đông ăn.

Dắt Đông Đông đi dạo với tôi.

Xuyên ca và Lạc Kỳ đến thăm em, em thấy họ liền cười. Đôi lúc trên bàn cơm, mọi người cười vì chuyện gì đó, em cũng cười theo.

Em bắt đầu học cách nói chuyện, Lạc Kỳ cũng dựa vào ý chí kiên cường của mình mà đứng lên từ trong xe lăn, chống gậy đi được.

Có lúc y đứng bên cạnh hỏi, "Phàn Vũ, vui không?"

Phàn Vũ nghiêm túc gật đầu, sợ một cái chưa đủ, em gật thêm hai ba cái nữa. Tôi ở bên cạnh lại thấy như vậy thật thỏa mãn, thì ra chỉ cần có em bên cạnh, bất kể cái gì cũng đều là thỏa mãn.

Tần Trang thỉnh thoảng tới nháo một hồi, Phàn Vũ không nhận ra hấn nhưng cũng không kháng cự hấn. Tần Trang tức cười, bắt Phàn Vũ phải gọi mình là "Ca ca".

"Không."

"Tại sao?" Hấn liếm môi hỏi.

"Bởi vì không." Phàn Vũ trả lời.

"Sao mi đã ngu thành cái dạng này mà vẫn muốn đối nghịch nhở?" Tần Trang trợn trắng mắt, chỉ bụng mình, "Từng thọt tở một dao ở đây có nhớ không hử?"

Phàn Vũ nhìn chăm chăm bụng hấn, "Thật à?"

"Chả thể còn gì!"

Phàn Vũ cười, lộ ra hàm răng trắng.

"Mẹ nó, mi cười cái gì?" Tần Trang giận dữ giống như con nít. Tôi ở bên cạnh nhắc nhở hấn chú ý mồm miệng một chút. Bỗng nhiên Tần Trang ôm Phàn Vũ, "Để tở ôm một cái nào."

Phàn Vũ cự hấn, Tần Trang lại vô lại nói,

"Vây tở ôm Triển Huy ca!"

"Không cho!" Phàn Vũ đứng dậy.

Hấn hắc hắc cười, "Vây hai đấng ấy ôm nhau cho tở xem đi!"

Em đỏ mặt nhìn tôi, tôi nhìn em, mặt em đã đỏ còn đỏ hơn nữa.

Ngày đó, mây hồng nhàn nhạt đầy trời. Chúng tôi cùng nhau ngồi ở trong sân, từ phía sau ôm em, Đông Đông đang gặm giày dưới đất. Ánh chiều tà hắt lên người chúng tôi một tầng ráng đỏ, khẽ nói bên tai em,

"Phàn Vũ, cả đời đều như vậy có được không?"

"Được."

Nhìn cửa viện đang mở ra kia, nhớ mang máng đến một buổi chiều chạng vạng, có một người con trai đang cùng với con chó đang nép ở đó.

Hôm nay, em trong ngực tôi, không thể tách rời được nữa!

[2006/10/4]

Nothing I must do....

Nowhere I should be....

No one in my life....

To answer to but me....

No more candlelight....

No more purple skies....

No one to be near....

As my heart slowly dies...

(Tôi không thiết làm cái gì nữa
Không có nơi đâu khiến tôi thấy thuộc về
Không có một ai trong đời nữa
Trả lời tôi trừ tôi
Không một ánh nến
Mảnh trời huyền cũng biến tan
Không ai ở kế bên
Trái tim cũng từ từ chết lặng theo...)
– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-khoc>